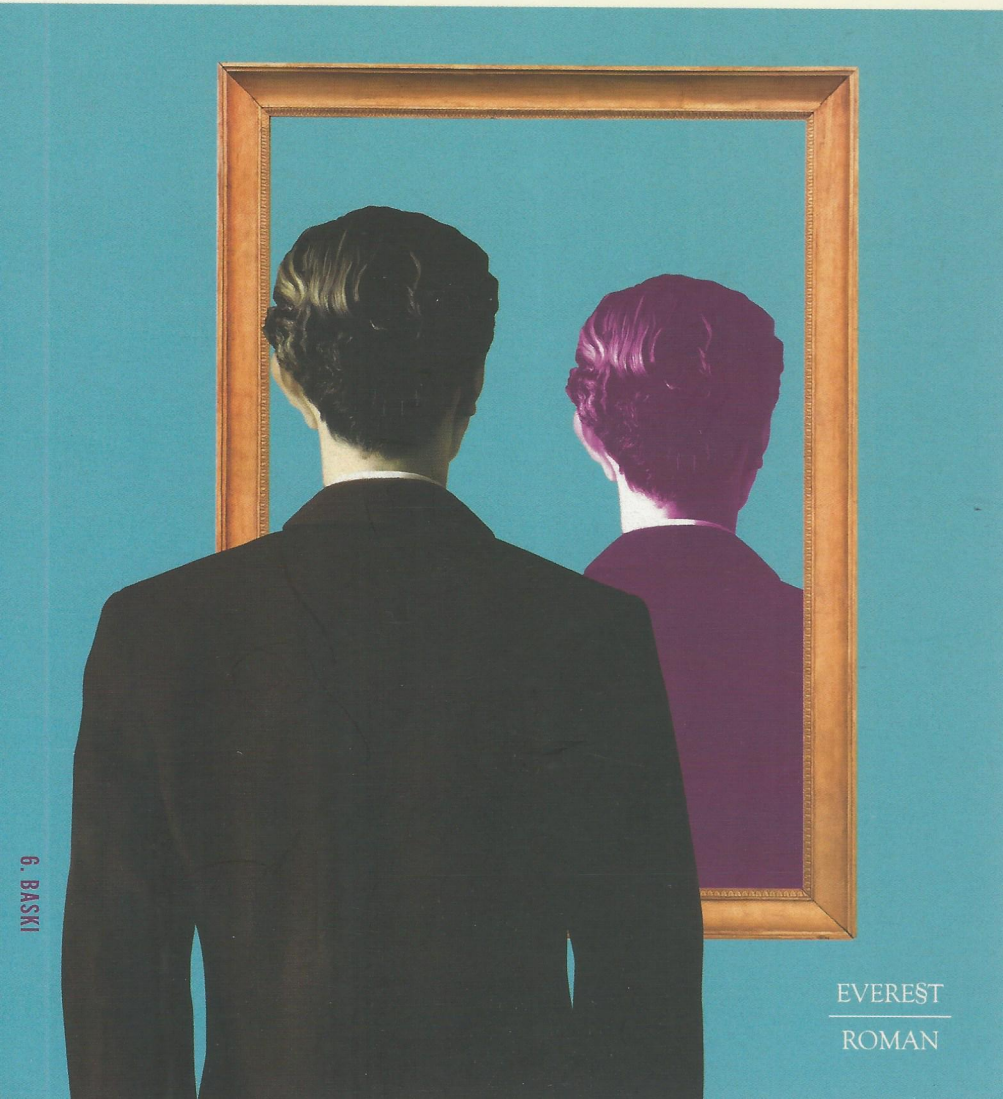
IRMAK ZİLELİ

ŞİMDİ BURADAYDI

6. BASKI

EVEREST

ROMAN

EVEREST
2725

IRMAK ZİLELİ

1978 yılında İstanbul'da doğdu. Sosyal antropoloji öğrenimi gördü. Yayın dünyasına çeşitli dergilerde, gazete kitap eklerinde yayımlanan değerlendirme ve eleştiri yazılarıyla adım attı.

Zileli'nin basılmış eserleri arasında *Eşik* (2011), *Gözlerini Kaçırma* (2014), *Gölgesinde* (2017), *Son Bakış* (2019), *Bende Ölen Sensin* (2022) ve *Şimdi Buradaydı* (2025) ile genç okurlar için kaleme aldığı *Bozuk Saat* (2019), *Arkadaşım İçin* (2022), *Her Şeyi Gördüm* (2024) romanları bulunmaktadır. Diğer kitapları arasında *Bayram Çocukları* (2004) isimli bir araştırma, Halit Refiğ ile söyleşilerinden oluşan *Doğruyu Aradım Güzeli Sevdim* (2009) ve Ahmet Mümtaz Taylan'la hazırladığı bir nehir söyleşi kitabı olan *Ara Toplam* (2021) bulunuyor.

Zileli'nin *Eşik* romanı 2012 Yunus Nadi Roman Ödülü'ne, *Son Bakış* isimli romanı ise 2020 Duygu Asena Roman Ödülü'ne değer görüldü.

ŞİMDİ BURADAYDI

Yayın No **2725**
Türkçe Edebiyat **1119**

Şimdi Buradaydı
Irmak Zileli

Editör: Didem Ünal Demir, Melisa Ceren Hasmaden
Düzeltmen: Yılmaz Akan
Kapak Tasarımı: Hamdi Akçay
Sayfa Tasarımı: Simge Sunar

© 2025, Everest Yayınları
Kaynak belirtilerek yapılacak kısa alıntılar dışında
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1-2. Basım: Mart 2025
3. Basım: Mayıs 2025
4. Basım: Eylül 2025
5. Basım: Ekim 2025
6. Basım: Ocak 2026

ISBN 978-625-369-400-5
Sertifika No: 43949

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 45099
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 513 34 20-21 Faks: (0212) 512 33 76
e-posta: info@everestyayinlari.com
www.everestyayinlari.com
www.twitter.com/everestkitap
www.facebook.com/everestyayinlari
www.instagram.com/everestyayinlari

Everest Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

IRMAK ZİLELİ

ŞİMDİ BURADAYDI

§

Birazdan girecek şu kapıdan. Elimi sıkacak, terlemiş olacak. Neden bu kadar terliyor? Hep bir gerginlik. Sıkıyor kendini. Önce odaya şöyle bir göz gezdirecek. Her şey yerli yerinde mi, değil mi? Yeni bir resim asılmış mı, kimin hediyesi, bir başka hastanın mı yoksa? Hayır, siz de biliyorsunuz ki hastalarımdan hediye kabul edemem. Annem durmadan evin şeklini değiştirir de Birkan Bey, benim odama bile el atmışlığı vardır. Değişmeyen tek şey onun fotoğrafı. Dünya yıkılsa inmez büfeden aşağı. Kaç kez patlatmak istedim camını büfenin. Şimdi anlıyor musunuz, bu kadına neden katlanamıyorum? Sizin için çok rahatsız edici olmalı Yankı Bey. Hem de nasıl. Hem de nasıl.

İçeri girip ilk fark edeceği berjerin yerinin değiştiği olacak. Kasıtlı yaptım. Alışkanlığı kırılsın bir bakalım. Etik mi, değil mi, bunun hesabını yapacak zaman değil. Buyurun diyeceğim, koltuğu gösterirken şaşkın bakacak yüzüme, küçük bir

değişiklik. Gülümseyeceğim. Sadece şaşırtmak istemem değil tabii sebebi. Sırtı kitaplığa dönük olsun. Sinirlenip de bir anda saldırganlaşırsa... Kafamdaki sahnede kitaplığa yumruk atıyordu, öyleyse bu ihtimal var. Yoksa neden gelsin aklıma? Ortalığa saçılan camlardan birini kaptığı gibi üstüme çullanabileceğini bile düşündüm. Tedbirli olmaktan zarar gelmez. Kitaplık arkasında kalınca manevra yapması zor olur.

Berjerin ucuna oturacaktır. Rahat hissetmesi daha mı iyi olurdu yoksa? Sırası mıydı değişikliğin? Gardını almasına yol açacak bir şey, gereksiz yere. Bunu düşünmek için çok geç. Diğer randevuları iptal etmekle iyi yaptım. Önünde arkasında kimse olmasın. Tuhaf geldi diyecek şimdi böyle oturmak, sessizlik anlarında hep kitapların sırtında gezdirirdi gözlerini. Şimdi kaçacak pek yeri yok. Halının desenleri olabilir, sehpanın üstündeki biblolar. Onları da kaldırmalı aslında. Ne çok değişiklik bir arada Birkan Bey, yoksa bir yere mi gidiyorsunuz? Azalmış da çünkü eşyalar. Hayır hayır, dedim ya, değişiklik iyidir, nesnelere fazla bağlanmak da... Ne saçmalıyorum ben? Hastaya yapılacak açıklamalar değil bunlar. Soruyla karşılık verebilirim. Hangi eksiklikler çekti dikkatinizi? İyi ama sıradan seanslardan biri değil bu. Yine de bir yere gitmediğimi söylerim. Önce biraz rahatlatırım. Küçük değişiklikler yaptım evet, der ve asıl konuya geçerim. Bıraktığımız yerden devam edelim derim. O etrafı incelemeyi sürdürür. Mektup açacağının yerinde olmadığını da fark edecek mi? Elini uzatınca hep orada olan, oynadığı. Boşuna değil tedirginliğim. Ne zaman konuşmak istemese eli ona gidiyordu. Kalemliğin içinde kendi merkezinin etrafında küçük daireler çizdiriyordu ona. Çıkardığı ses ne sinir bozucuydu. İyi yaptım kaldırmakla.

En son Kaya'yla ilgili planından söz ettiğinde mesela, yaptığı hareketin bir anlamı yoksa ben de psikiyatrist değilim. Sanki beden diliyle anlatmak istedi bana, saldırmaya hazırlanıyorum doktor, durdur beni.

Korktuğunuzu biliyorum. Yapabileceklerinizden. O ihtimallerden. Bana güvenebilirsiniz, ben size yardımcı olmak için buradayım derim. En son Kaya'yla bir planınızdan söz etmiştiniz, bunları yeniden konuşmamız gerektiğine inanıyorum. Bir kez daha düşünmenizi rica ediyorum. Neden bana anlattınız? Belki bir krizin eşiğindesiniz ve yardım istiyorsunuz. Size engel olmam için mi? Yok, böyle olmayacak. Kalk, kendine bir kahve koy. Kapıyı aç hatta çık balkona, hava al biraz. Zihnin açılsın. Yağmur sonrası çimen kokusu. Bakın Yankı Bey... Bana neden geldiğinizi hatırlayın. İlk seferinde. O gün de böyle yağmurlu bir gündü. Elimden bir kaza çıkacak diye korkuyorum demiştiniz. O zaman annenizdi konu. Ölmesini istediğim anlar öyle çok ki, derken kendi öfkenizden korkuyordunuz. Bazen öfke yön değiştirir. Kaya için söylediklerinizi var bir de, ölmesini isterdim. Karşıdan karşıya geçerken araba çarpsın, kalp krizi geçirsin, bir şey olsun, çekilsin aramızdan. Bir süre önceydi hani. Sonra şu birlikte balık tutma işini çıkardınız. Böyle söylersem hemen savunmaya geçer. Ağırdan almam gerek. Küçük bir ima yapıp beklemeli. Belki kendiliğinden dökülür o zaman.

Kaya'nın adı geçince gerilecek gerçi. Çenesi sağa sola oynayacak, dişlerini gıcırdatacak. Bu buluşmanın bilinçdışınızdaki anlamları üzerine konuşmayı reddetmiştiniz geçen sefer, belki şimdi... Kaya hakkında konuşacak bir şey yok Birkan Bey. Mektup açacağını tam o an arayacak gözleri, koltuğun yönü değişti

nasılsa, kalemlik uzakta. Bacaklarını titretmeye başlarsa anlarım, tansiyon yükseliyor. Bilinçdışı anlamlar falan, fazla dolandırmak olur lafı. Belki de yekten söylemeliyim, çok büyük bir yanlışın eşiğindesiniz ve ben sizin yardım çığlığınızı duyduğumu sanıyorum. Kendiniz söylemez misiniz hep, siz olmasaydınız hayatım sarpa sarardı, içinden çıkılmazdı. Boka sarardı derdi, sarpa değil. Onun kelimelerini kullanmak zorunda değilim. Zorunda mıyım? Yakışmıyor ki ağzıma. Boka sarardı derdiniz. Özür dileyesim geliyor hemen. Ne dedin sen Birkan? Bok mu dedin? Tekrar et bakayım? Anne, herkes kullanıyor artık... Bir daha duymayayım Birkan. Peki anne. Annem. Evden çıkarken hiçbir şey söylemedim. Herhangi bir ihtimalden söz etmedim. Cinayet işlemesinden endişe ettiğim bir hastam var anne, kendisini bugün hastaneye... Olmazdı tabii. Kaç yaşında kadın. Telaşlandırmadan, küçük bir uyarı yapabilirdim yine de. Bu akşam olur da geç kalırsam asistanımı ara. Onu arasa ne olacak, bir şeyden haberi yok kızcağızın. Sen çık demem iyi oldu. Bir de onun sorumluluğunu duyacaktım şimdi. Doğru kararı vermedim belki de. Polisi aramalıydım. İhbar etmeliydim. Yankı diye bir hastam var, cinayet planlıyor. Bana her şeyi anlattı. Kanıtınız var mı Doktor Bey? Soracaklar tabii. Henüz gerçekleşmemiş bir cinayetin kanıtı olur mu denmez. Önleyici hekimlik sizde yok mu Memur Bey? Yoktur. Burası Türkiye.

Gelmesine biraz daha var; serin oldu, içeri geç, bir plak koy, gevşe. Ne olabilir ki en fazla? Kaçmaya kalkışabilir. Balkon kapısını kapamalı. Öfkelenip de bağırırsa falan dışarı ses gitmesin hem. İçinizdeki öfkeyi anlıyorum Yankı Bey dediğimde suratıma tiksinir gibi bakmıştı, ne çok konuştuk bunları şu iki yılda.

Neredeyse iki yıl oldu değil mi? Hissettiğiniz şeyler normal diye üsteledim. Öfke de insani bir duygu. Öfke de insani bir duygu. Sesimi taklit eden sesi. Nasıl irite etti beni. Yine aynı noktaya gelirsek bu kez o kadar da sakin karşılamayabilirim. Küstah çünkü. Katiller küstah olur. Öyle mi olur? Sen o kadar suçluyla çalıştın Birkan, düşün bakalım. Sonuncusu küstahtı, orası kesin. Zaten başımı belaya sokan da o oldu. Nasıl yanıldım? Adam çok iyi oynadı ama. İnandırdı iyiye gittiğine. Karısını otuz sekiz yerinden bıçaklamış birinin iyileşeceğine inanabildiysen bravo sana. Bu olayın duyulmasını istemeyiz Birkan. Sen sessizce istifanı ver, klinik mi açıyorsun, özele mi geçiyorsun, bak işte. Konu kapansın. Aksi halde diplomanı, işini, her şeyini elinden alırlar. Senin de yanar başın benim de. Sizin niye Suat Bey? O izin belgesinde ikimizin de imzası vardı Birkan, düşün, demezler mi neyinize güvenip de bir psikopatı üçüncü kata aldınız? Belge ne olacak peki? Bir çaresine bakacağım ben. Nereden buldu makası, bir türlü çözemedim. Girmiştir hemşire odasına, kaçın kurası tabii. Aslında hemşirelerinki de tedbirsizlik. Böyle olduğu için üzgünüm Suat Bey. Sırtımda eli, destekleyici bir baba gibi, iyi adamdı aslında. Merak etme sen, dert de etme artık. Her şeyi ayarladık. Sen zaten yoktun. Olayın öncesinde nasılsa izine çıkmıştın, kimse arada bir bağ kurmaz. İlaç dozlarındaki ayarlamayı bilen yok. Yutar gibi yapmış ama yutmamış. Öyle mi? Öyle öyle. Sen takılma şimdi bunlara. Bir süre dinlen.

Belki de bir süre dinlenmelisiniz Yankı Bey, sizi bir hastaneye yatırsak? Böyle söyleyiversem hiç uzatmadan. Ne tasarladığınızı biliyorum demek savunmaya geçirir. Suçlandığını hissederse asıl o zaman gör sen patlamayı. Hastane lafını duyunca da demez

mi, siz beni deli mi sanıyorsunuz? Hayır, öyle değil ama hepimizin sınırlarda dolaştığı zamanlar olur, şu an sizin de yardıma ihtiyacınız var. İşte buradayım, yardım etsenize, bunun için para veriyorum, nereden çıktı şimdi hastane falan? O zaman ne yapacağım? Kahvemden bir yudum alacağım. Zaman kazanmalı. Siz de ister misiniz? Ben mi? Hani burada bir şey yiyip içemiyorduk? Orası öyle. Saçma. Her şey çok saçma. Ben de şaşırdım kendimi. Daha samimi bir dille yaklaşırsam... Bakın Yankı Bey, ne hissettiğinizi anlıyorum. Herkesin bir başkasının ölmesini istediği olmuştur. O olmazsa her şey düzelecekmiş gibi gelir. Herkesin mi Birkan Bey? Sizin de oluyor mu böyle? Bakın konu ben değilim. Arkaik bir duygudur bu, insanın ezeli meselesi, araya gireni ortadan kaldırmak. Bütün psikanaliz bunun üzerine kurulu. Her şey kontrolden çıkmadan sizi güvende olacağınız bir yere... Ben yerinizi hemen ayarlayabilirim.

Sehpanın üstündeki bibloları kaldırmak iyi fikirdi. Bir yumrukta inmez bu cam ama sert bir cisimle... Camsız yaptırmalıydım en başta, toz olmasın aman, her şey pırıl pırıl kalsın. Annemden geçmiş. İş oraya varmadan dikilirim önüne. Koltuktan bir hışım kalktı diyelim, siz benim birine zarar vereceğimi... Oturun Yankı Bey, lütfen sakin olun, ben sizin tarafınızdayım. Sabahın köründe kalkmış, başlamıştı yine temizliğe. Anne bırak lütfen, düşüp bir yerini kıracaksın, in o sandalyenin üstünden, rica ediyorum. İnmez ama. Cevap da vermez, işini yapmaya devam eder. Daha dün silmedin mi anne? Bugünü atlatayım sonra şu müteahhidi arayayım, neredeyse iki yıl oldu, bitmedi inşaatınız. Kat malikleri ancak çözdü aralarındaki anlaşmazlığı Birkan Bey, biz ne yapalım, diyecek. Yalan da değil.

En iyisi ortada ağır hiçbir şey bırakmamalı. Sadece camı kırması değil ki tehlike. Şu zımbayı alıp kafama fırlatsa biter işim. Üzerinde silah falan yoktur zaten. Adam öyle saldırgan değil. Baksan eli yüzü düzgün, kimsenin aklına gelmez. Yanından geçip gidersin, dikkatini bile çekmez insanın. Cinayet tasarlayacak birine katiyen benzemiyor. Cinayetin sonrasını da hesaplamış mıdır? Neden sabahın dördünde buluşacaksınız Kaya'yla? Balık tutacağız işte. Sessizlik lazım. Balık için. Ses olunca oltaya gelmez balık. Oltaya getirmek istediğiniz sadece balık mı Yankı Bey? Bir de şey işte, sakin sakin konuşalım istiyorum. Ne söyleyeceksiniz ona? Büyük bir hata olacağını. Neyin? Bakın anlamıyorsunuz, o bebek benden de olabilirdi, buna ramak kalmıştı. O ikisi aynı yatakta, belki de benimle alay ediyorlardı aralarında, olabilir mi böyle bir şey dersiniz? Yok ama, Arzu bunu yapmaz. Anlattım işte size, kafası nasıl karışmıştı son görüştüğümüzde. Karar veremiyordu bir türlü. Belki de nişanı atacakken öğrendi. Şimdi sırf bebek için... Oysa benim vaktim vardı daha, Arzu'yu bu hatadan döndürecektim, kalbinin sesini dinlemesi gerektiğini er ya da geç anlayacaktı. Bunları mı konuşacaksınız Kaya'yla? Nasıl da şaşalamıştı bu soru karşısında. Söyleyecek misiniz ona her şeyi? Masanın üstündeki kalemliğe uzandı, eline aldı mektup açacağını, keskin kenarı üstünde gezdirdi parmağını. İlk bakışta aşk bizimki Birkan Bey dedi, anlattım size onu ilk gördüğüm günü. Neden durmadan ertelesinler yoksa, aylarca nişan yapamadılar. Bu ay olmasın bir dahaki ay, bayramı da atlatalım ondan sonra, yok Arzu'nun babasının hastalığı yok işyerinin yoğunluğu... Hatırlıyorsunuz değil mi, onu ilk gördüğüm anı,

Kaya'nın annesiyle röportaj yapıyordum hani, bir anda girdi içeri. Eşikte kaldı öyle. Beceriksizliği gülümsetti beni.

Kızın bocalaması canlanıyor gözümde. Affedersiniz diyor, rahatsız ettim. Annenin gözleri yaşlı. Eski günlerden konuşunca ne yapsın kadın. Tekrar tekrar yaşamak kaybı, kalp mi dayanır? Kızı mı acaba diye düşündüm ilk, dedi Yankı. Gerçi hiçbir benzerlik yok aralarında. Arzu, bembeyaz bir zambak. Bunlar ailecek esmer. İncecik uzun parmakları kapıda, kalakaldı öyle. Yankı ile kadın karşılıklı tekli koltuklarda oturuyorlar. Sehpa var aralarında. Kadın kuru pasta almış, ikramsız olmaz. Kucağında kocasına ait fotoğraflar. Kırış kırış elleri fotoğraftaki adamın yüzünde, okşuyor usulca, gelsene kızım diyor, duymadım kapının çaldığını. Arzu tereddütlü. Hatice Abla da söylemedi bir şey, dalıverdim öyle dedi. Rahatsız etmeyeyim. Yok, rica ederim, ne rahatsızlığı diye atıldım ben hemen. Rahat olun, kaydı durdurdum. Sizin de anlatacaklarınız olur mu acaba? Kız göz ucuyla kadına bakıyor, bu kararı verecek kişi o, gel kızım gel diyor kadın, yalnız Kaya yok evde. Saçma bir laftı benimki, üzerinden neredeyse kırk yıl geçmiş bir olay. Bu kız ne bilecek, ne anlatacak. Gencecik bir şey zaten. Arkadaşı herhalde Kaya'nın. Hâlâ hiç düşünmüyorum sevgilisi olabileceğini. İkisini yan yana getiremedim kafamda. Bana inanmıyor musunuz? Neden öyle düşündünüz Yankı Bey? Müstehzi bir gülümseme oldu da yüzünüzde. Öyle mi, farkında değilim. Ben dikkatle sizi dinliyordum oysa, neden öyle gördünüz acaba? Açacağın sivri ucunu elinde, kolunda, parmak aralarında gezdirdi. Yine bana patladı yani, dedi, siz gülümsemediniz, ben öyle gördüm. Diyelim ki gülümsedim, hem de söylediğiniz gibi müstehzi, sizce ne olabilir bu

gülümsemenin arkasında? İnanmıyorsunuz işte. Daha önce de böyle oldu diyorsunuz. Eski ilişkilerimi anlatmakla hata ettim gibi geliyor bazen. Her şey aleyhinize bir delil olarak kullanılabilir, az konuşacaksınız her zaman. Şu açacağı elinden bıraksa artık diye düşünürken, öyleyse dedim, tekrar eden bir döngü görüyorsunuz siz de. Hayır, hayır! Ben görmüyorum, bu sizin görüşünüz. Sesi yükseldi. Her konuda sizinle hemfikir olmak zorunda değilim. Hemen sonra durdurdu kendini. Affedersiniz dedi. Bazen beni yargılıyormuşsunuz gibi geliyor. Arzu hepsinden farklı benim için. Tamam, kabul ediyorum, hep bir şekilde denk geldi, sevgilisi, kocası olan kadınlar, ne yapayım yani, bekâr biri çıktı da karşıma ben mi reddettim? Sustu. Yargılanma korkusu yazdım deftere. Bana atfettikleri, eşittir cezalandırıcı baba. Kalemin kâğıt üzerinde çıkardığı ses, sessizliği daha belirgin kıldı. Gözü elime kaydı. Neler yazdığımı merak ediyor. Babası onun hakkında ne düşünüyor? Anne bol bol konuşuyor zaten. Suskun baba eşittir suskun terapist. Neyse, dedi sonunda, bakışlarını zorlayarak uzaklaştırdı ellerimden, eşittirin etrafında dönüyor kalem, bunları çok konuştuk, sizinle aynı fikirde değilim. Babayla aynı fikirde olmak zorunda değil. Arzu'dan etkilendiğim sırada Kaya'nın sevgilisi olduğunu bilmiyordum bile. Hayatta tesadüfler olur. Bir yorum yapmadım. Sessizlikte çok sıkıldığını biliyorum. Bir şeylerle doldurmak için çabalıyor hep, ıvır zıvır, ne bulursa. Ama bazen o ıvır zıvırdan iyi malzeme çıkar.

Tam bunu düşünürken, bu arada dedi, Kaya'nın kardeşim benim lafları falan hep palavra. Neden böyle söylediniz? Korkuyor çünkü. Kardeşten yakın oldun bana Yankı, bir tek sana

güvenirim şu hayatta. Boş geliyor bu sözler bana. Kimseye öyle kolay güvenmezmiş aslında. Avukat ya, meslek hastalığıymış. Sırf tehlikeyi sezdiği için. Böyle yapıyor ki rakibini yakınında tutsun, kontrol etsin. Sana güveniyorum bak, sakın yanlışın olmasın. Her şeyin içten içe farkında. Arzu söyledi, sıkıştırıyormuş, sürekli neyin var diye soruyormuş kıza. Elinde somut hiçbir şey yok. Olsa ilk o çeker kılıcını. Bir düelloya hazırlanır gibisiniz Yankı Bey. Gözlerimin içine uzun uzun baktı. Gördüğü ben değilim sanki. Başka bir yere gitti. Uzak bir anıya. Çocukken oyuncak bir kılıcım vardı, dedi sonra. Plastikten böyle; boy aynasının karşısına geçer, kendi kendime düello yapardım. Mektup açacağı kılıçmış gibi havada bir iki hareket yaptı. Nereden geldi o kılıç, hiç bilmiyorum. Annem pek oyuncak almazdı çünkü. Oyun çarpı anne yazdım deftere. Belki bir iş arkadaşı falan getirmiştir. Düello deyince bu anınız geldi aklınıza. Açacağı masaya atıverdi. Yeri orası değil onun Yankı Bey, diyen bir ses yükselip durdu gırtlağımda. Kalkıp kalemliğe koymamak için zor tuttum kendimi. Bu evin düzeninin bozulmasını istemiyorum dedim sana Birkan, kaç kez uyaracağım? Kullandığın eşyayı yerine bırak. Arkasına yaslanırken düello diye tekrarladı. Uzun zamandır duymamıştım bu kelimeyi. Siz de western izler miydiniz Birkan Bey? Asıl konudan uzaklaşmak için yine bir sürü boş konuşma. Yanıt vermeyeceksiniz tabii. Burada anlatıcı benim çünkü... Yalnız bazen, itiraf edeyim yani, asabını bozuyor bu durum insanın. Sizce de fazlasıyla tek taraflı bir ilişki değil mi bu? Çerçeveyi zorlama kısmına da geldik işte. Bozma kendini Birkan. Sen ne olursa olsun bozma kendini. Etraf her zaman kötüdür, seni kışkırtmak için ne söylerlerse söylesinler.

Çocuk küfretmişti anne. Olsun, ne diyorum ben sana, başkaları bizi ilgilendirmez. Western deyince hangi film geldi aklınıza mesela? Ne bileyim ben, en kralı *İyi, Kötü, Çirkin*'dir. O filmde kim olmayı isterdiniz? Oyuncu olarak mı? Hayır, karakterleri düşünürseniz. Karakterler... Clint Eastwood'un oynadığı herhalde. Herkes başrolü kapmak istemez mi? Tek başrol mü vardı sizce? Kitaplığa kaçırdı bakışlarını. Sanki yanıt orada. Camda yansımamız. Burnunu çekti. Tipik. Yansımamızdan ayırdı gözlerini. Başrol bir tanedir bence. Her zaman. O öyle paylaşılabilecek bir şey değil. *İyi, Kötü, Çirkin* denince Clint Eastwood gelir akla. Ne oluyordu sonunda, onu unuttum. Birbirlerini mi öldürüyorlardı? En sonunda canlı kalan kimse odur işte başrol. Bu da bir kriter yani. Sehpaya doğru eğildi, kedi ile köpek biblosunun yerini değiştirdi. Yansımamıza baktım. Görüntüsü benimkinin üstünü kapamıştı. Sizin filminizin başrolü de sizsiniz haliyle. Çene kasları başladı yine. Herkes kendi hayatında başrol. Bazıları bozmaya kalkışsa da böyledir bu. Sizin hayatınızda kim mesela, bozmaya kalkışan? Beni konuşturmaya çalışıyorsunuz ama ben çocuk değilim. Savunmaya geçti. Siz söylediniz dedim, bazıları bozmaya çalışırmış ya, sizin hayatınızda kim bozguncu? Konuşturulmaya çalışılan çocuk yazdım deftere. Kontrolcü anne. Hayatımın aşkı Arzu olduğuna göre bozguncu da belli. Peki ama sonradan gelen siz değil misiniz? Başkasının hayatındaydı Arzu. Düşünün bir. Arzu'nun hayatında da başkası vardı. Başrol oyuncuları Arzu ile Kaya'ydı. Gözleri çakmak çakmak. Ağlamaz, öyle bir şey beklemiyorum ama... Yanlış zamanda hamle yapmış satranç oyuncusu gibi hissediyorum bazen. Tam kıvama geldi derken, ani bir geri çekilme. Sessizliği öyle eften

püften bir konuyla bozamaz bu kez. Ani bir çıkış da gelebilir, beklenmedik bir kabulleniş de. Artık geri adım atamam. Üç oyuncunun rol aldığı bu filmde kim canlı kalacak Yankı Bey? Söyledim size derken geriye kaykıldı. Kocaman bir koltuğa gömülmüş bir çocuk. En fazla on yaşında. Kızmayacağım Birkan, bana yalan söyleme yeter, belki de bir deneme yaptın. Arkadaşımın sigarasıydı anne. Bana aynı şeyi söyleyip durma Birkan, insan başkasının sigarasını alıp da kendi cebine koymaz. Yakmışsın bir de ceketini.

Arzu'yla birbirimize yabancı değildik biz, ilk karşılaştığımız anda da. Ben Kaya'dan önce de vardım. Arzu'nun içindeki duyguyu söylüyorum size. Kaya hiçbir zaman onun beklentisini karşılamamıştı. Kendisi bile farkında değildi ama arzuladığı başkaydı. Beni gördüğünde her şey yerine oturdu. Ters gidenin ne olduğunu o zaman buldu. Eksik olan bir şey vardı ve o bendim işte. Gözleri. Gözleri insanı delip geçiyor ve içine alıyordu, yalvarıyordu sanki, beni kurtar bu cendereden der gibiydi, istemediğim bir evliliğin eşiğindeyim. Arzu kapıda durmuş, tedirgin, yanlış zamanda yanlış yerde olmanın verdiği bir ifadeyle bakıyor Yankı'ya. Belki de özür dilercesine. Yankı o bakışlara nasıl oldu da yükledi bütün bu anlamları? Gözleri öyle davetkârdı ki, dedi. Şimdiye kadar neredeydin dediğini duyduğuma yemin edebilirim. Beni sadece ve sadece ben olduğum için kabul eden tek varlıkla karşılaştığımı hissettim o gün, şimdi bundan vazgeçemem. Eğer söylediğiniz gibiyse neden bugün bir arada değilsiniz Yankı Bey? Nasıl bir soru bu Allah aşkına? Aylardır sizinle bunu konuşuyoruz, Arzu'nun, kötü olmaktan, Kaya'yı yüzüstü bırakmaktan korktuğunu anlattım size, ailenin içine o

kadar girmişken... Ama kime ne anlatıyorum ki ben. Ceketini çıkardı. Terledim. Cam falan mı açsak? Sizi bu kadar terleten ne? Hava Birkan Bey. Pastırma sıcakları, malum. Durduk. Cam açmayacaksınız yani, dedi. Su içmek yok, cam açmıyoruz. Neredeyim ben, toplama kampı mı? Sinirlendiniz. Benden besin istiyorsunuz ve istediğiniz besini alamadığınızda... Yine şu anne bebek muhabbetine geldik mi? Çok güzel. Ne anlatayım size daha? Evet, vermedi, beslemedi. Memeye biber sürmek nedir ya, bunu yapmış bir kadın, gaddarlık bence bu. Size zulmedildiğini hissettiniz. Neymiş, laf geçirememiş bana. Uluorta her yerde tutturuyormuşum, feryat ediyormuşum, meme meme diye peşinde dolanıyormuşum. Karnım burnumda zaten, seninle mi uğraşayım kendimle mi, diyor bir de, sürdüm biberi, bir daha ne meme kaldı ne anne. Bir süre onu görünce köşe bucak saklanmışım hatta, bir anne çocuğuna bunu yapar mı? Doktor olan sizsiniz, söyleyin, yapar mı? Haklısınız, kendinizi reddedilmiş hissetmiş olmalısınız, dedim, besin beklerken acı veren bir meme. Elini bir şey arar gibi cebine soktu. Sigara içmeyi isterdi şimdi. Dudaklarını yaladı. Boş kalan ağzını oyalayacak bir şey lazım ama yok. Üstelik annenizin karnında taşıdığı bir bebeği varken oldu bunlar. Kaldırdı başını, gözlerinde tehdit, sakın açma o konuyu. Kardeşiniz gelmiş ve başrolü kapmış. Her neyse dedi, saatine baktı, doldu mu vaktimiz? Buradan şeye gitmem gerekiyor da... Olta takımı alacağım, hayatımda bir kere bile çıkmadım balığa, nasıl olacaksa artık. Birkaç dakikamız daha var Yankı Bey. Öyle mi, peki... Etrafa bakındı. Size ilk geldiğim gün şu duvardaki resme bakarak konuşuyordum hep. Bir yandan size bakamadığımı düşüneceksiniz diye tedirgin oluyordum. Ama o

resimde beni çeken bir şey var. Kadının da oğlanların da yüzü görünmüyor ama nasıl bir ifadeleri olduğunu hayal edebiliyor insan. Tonlarıyla da ilgili herhalde, sanki fırtına yeni dinmiş, baksanıza denizin rengine, kılık kıyafetlerine. Solgun her şey. Hüzünlü hatta kasvetli bir resim. Babaları denizci miymiş, gemisi mi batmış, savaşa gitmiş de dönmemiş mi? Tablonun adı *Babayı Beklerken* olmasa da anlar insan. Ben anladım yani. Söylemiştim ya size de, babayı bekliyor demiştim bunlar, bana öyle geldi.

Kapıdan girince hemen karşıda duruyordu tablo. Oraya asmıştım. Şimdi yok. Ayakkabılarımı alelacele çıkardım. Ben geldim anne. Ses yok. Kim bilir ne yapıyor içeride. Anne? Holden salona uzattım başımı, orda mısın? Balkondan sesler geliyor. Paltomu astım, salona girdim, halılar kalkmış, temizlik mi var yine? Haşır huşur sesler, balkonda. Anne, ne yapıyorsun burada? Kaldırdı başını, çiçeklerin toprağını değiştirmek lazım. Bazıları ölmüş zaten. Yazık, hiç ilgilenilmemiş. Kış anne, baharda yapacaktım ben. Niye karışıyorsun? Yuttum lafı. Yorulmasaydın. Yanıt yok. Oflaya puflaya kalktı ayağa. Bir yerini inciteceksin, eskisi gibi değilsin artık, otuz yaşında gibi davranmasan? Gözüne düşen saçları elinin tersiyle itti. Zahmet etmesin diye ben uzandım, saçını kulağının arkasına, dipten beyazları çıkmış, ittirdi elimi, girdi içeri. Halılara ne oldu dedim arkasından giderken, bir de tabloya?

Banyo kapısındayım şimdi. Ellerini yıkarken aynadan bana baktı. Ne tablosu? Canım var ya işte, girişte asılı olan. Ha o mu? İpi falan mı koptu? Yok canım, niye kopsun durduk yere. Ne yaptın anne, söylesene o zaman. Elini kuruladı. İkinci bir askı

yapmak lazım. Tek başına yaşamıyorsun artık. Havluyu kancasına geri astı. Senin havlunu şimdilik şuraya koydum. Çamaşır makinesinin üstünde hasır sepet. Bu yeni mi? Yeni. Alışverişe mi çıktın anne, bana söyleseydin ne lazımsa. Ben kendi işimi hallederim. Yanımdan geçerken rüzgârı yüzümü yaladı. Lavanta kokusu. Hep güzel kokar. Bir de odanın şeklini değiştirdim, madem artık burada yatacağım. Odaya gitti bile. Arkasından koştururken ayağım bir şeye çarptı. Bir sürü eşya duvar kenarına istiflenmiş. Bunlar ne anne? Başını uzattı kapısından dışarı, bu odadan çıkanlar ve birkaç ıvır zıvır daha. Derin bir nefes aldım, anne söyleseydin ben yapardım, özel şeylerim olabilir içinde. Şimdiye kadar yaparsın diye bekledim, yüz yıl bekleyemem. Anne, şu tabloyu ne yaptın, söyler misin artık? Bir yandan istiflenenleri inceliyorum. Çalışma masamın çekmecelerini mi boşalttın sen? Çok ağır oğlum, başka türlü taşınmazdı. Yerleştirirsin geri. Taşınmazdı mı? Elimdeki bloknotu yere bıraktım, odanın girişinde durdum, başka bir evin başka bir odasına geldim sanki. Masamı ne yaptın anne? Yatak odana taşıdım. Ben burada uyuyacaksam sen burada çalışamazsın, değil mi? Divanın yeri değişmiş. Renkli yastıklar, Hindistan'dan aldığım örtü yok. Divan değil artık, tek kişilik bir yatak bu. Okuma lambası gitmiş, yerine bir gece lambası gelmiş, sehpanın üzerinde dişlerini koyduğu su dolu bardak, ilaç kutuları. Bana dolap lazım bir de, demesiyle fark ettim, bavulu vardı, şu kenarda duruyordu. Ne yaptın eşyalarını? Senin dolabına yerleştirdim şimdilik. Bir tarafını boşalttım. Anne bütün bunları bugün mü yaptın? Sanki konu buymuş gibi. Ne sandın dercesine gururlu bir ifade yüzünde. Otuzumda değilim demek. Değilsin anne, tabii ki değilsin.

Acısı bu gece çıkar. Gerçi asla şikâyet etmez. Bir kez olsun şuram ağrıyor dediğini duymadım. Çalışma masasını nasıl taşıdın? Senin kapıcının cebine üç kuruş koydum, oldu. Cengiz Bey, anne. Cengiz işte, tamam, kapıcı değil mi? Apartman görevlisi. Neyse ne. Bir yandan hâlâ iş yapıyor. Holdeki dresuarı da getirmiş, kremlerini diziyor. Nasıl fark etmedim önünden geçerken, aklım tablodaydı tabii. Tablo, dedim, sevdiğim bir resim, her evimde bir yeri oldu onun. Biliyorum biliyorum dedi, koridorda işte, git as odana çok istiyorsan. Odama mı? Kremlerini boy sırasına dizerken, odana ya dedi, ben görmek istemiyorum, içime fenalıklar geliyor her baktığımda. Bir de girişe koymuşsun, çok iç açıcı bir şeymiş gibi. Anne burası benim evim. Kremleri dizmesi bitti. O benim tablom. Dresuarın çekmecesini açtı, oraya bir şeyler koydu. Yanıt vermeyecek. Yüzüme bile bakmayacak. Tablo benim tablom. Tamam işte dedi. Senin tablonsa senin odanda durmalı. Bisikletini odana kaldır Birkan. Buradan çıkarması daha kolay anne, sabahları biniyorum ya. Olsun senin bisikletinse senin odanda durmalı. Bu balkon çok büyük ama anne, yer kaplamıyor ki. Benimle tartışma Birkan, burası salona ait, sen odandaki balkonu kullanacaksın.

Müteahhitten bir haber var mı, diye seslendim, tabloyu yığının içinden çekip çıkarırken. Ne haberi olacak, dedi. Ne bileyim, başlamış mı yıkım, ne kadar erken başlarlarsa o kadar erken biter derken mırıltılı çıktı sesim. Bana bir şey söyleyeceğin zaman yutma şu kelimeleri Birkan. Yutmuyorum anne, anlatıyorum işte, öğretmen gelince bir anda arkadaşım panikledi, ben de elindeki sigarayı alıp... Tabloyu alıp hole doğru yürüyecekken durdum, göz ucuyla baktım odasına. Odası. Benim bir çalışma

odam yok artık. En azından bir süre için. Son zamanlarda hızlı bitiriyorlar demişti inşaatları karşı komşu. Yatağa oturmuş, kamburu çıkmış biraz, bir şeyin söküğüyle uğraşıyor. İçimde bir acıma hissi. Yemeği ısıtayım mı? Her işini kendi yaptı bu kadın. Kaldırdı başını. Gözü tabloda. Ne anlıyorsun şu resimden bilmiyorum. Ben seviyorum, derken kaldırdım bir daha baktım. Hüzünlü geliyor bana, derin duygular var içinde. Hüzünlü falan değil dedi, kasvetli. Psikiyatrist olmana şaşmamalı. Nerede depresif şey var, seversin. Umut yok mu sence bu resimde? Dönüp bakmadı bile. Umutmuş, dediğini duydum, mırıltı halinde. Beklemenin nesi umutlu acaba... Lafları yutarak konuşma benimle anne! Sen umutsuz mu bekledin, dedim. Gidip yanına oturmak, elindeki iğne ipliği alıp kenara koymak, kemik erimesinden iyice küçülmüş ellerini avucumun içine almak istedim, yapmadım. Sen koy yemeği ocağa, gelirim ben de dedi başını kaldırmadan. Tabloyu yarın kliniğe götürmek üzere portmantonun yanına koydum.

Şu tablo dedi, tam arkanızda asılı olan, ne anlatıyor? Aslında hangisinden söz ettiğini gayet iyi biliyorum, daha yeni getirdim evden ama dönüp baktım yine de. Sizce? Bekleyiş, dedi. Birini bekliyorlar. Pencerenin önünde durup yola bakıyorum, boyum yetmiyor aslında, parmaklarımın ucunda yükselip ellerimle pervaza tutunmam gerekiyor. Kendimi yukarı çekince yol görünüyor. Ama uzun süre öyle durulmaz ki. Baksanıza dedi, üçü birden denize dönük, sanki uzun süredir oradalar ve daha da kalacaklar, böyle gri bir havada neden uzun uzun seyretsinler denizi? Hadi diyor annem, yemek yiyeceğiz. İstemiyorum, babam gelsin. Oğlum hadi, diyor. Parmaklarım pervazdan

kaymaya başlıyor. Sinirli adımları duyuyorum. Yağmur yağacak zaten diyerek pencereyi kapıyor, çok sert. Korkuyla çekiyorum elimi, o zaman popoüstü düşüyorum işte. Hadi hadi, kalk bakayım. Çorba soğuyacak. Babam gelsin. Babam gelsinmiş, diyor giderken. Sizce kimi bekliyorlar Yankı Bey, diye sordum. Babayı dedi, ikiletmeden. Babaları balıkçıydı belki ve dönmedi. Fırtına yeni dinmiş olabilir. Resmin yapıldığı tarihi biliyor musunuz? On dokuzuncu yüzyıl sonları olmalı. Belki de savaşa gitmişti baba. Babam asker mi anne? Bunu sorduğumda boyum yetişiyor, pencereyi kendim açabiliyorum. İş gezisine giden babaları duymuşum, bir de asker olabilir demiş okuldaki çocuklardan biri. Savaş mı var anne?

Devlette çalışıyormuş babam, dedi Yankı, annemin söylediğine göre. Ayrıntısını ne ben sordum ne o anlattı. Ne savaşı Birkan? Yok öyle bir şey, asker falan değil baban. Niye gelmiyor o zaman? Çok işi var. Bizim için, toplum için çalışıyor. Neden sormadınız Yankı Bey? Bilmiyorum, sormamam gerekiyormuş gibi geldi. Karışık dönemler, malum. Merak etmediniz mi peki? Annemi üzmek istemedim. Bilmemem gereken şeyler olabilirdi. Kadın zaten üst üste darbe almış. Ülke de darbe almış, annem de. Siz de çocuktunuz ama. Bu darbeler kim bilir sizi nasıl etkiledi. Beni mi? Ne önemi var ki, dedi. Kimse beklemiyor artık kimseyi. Ben annemin ölmesini bekliyorum bir tek. Ölmesini istiyorsunuz. Yok olmasını istiyorum. Ölmeyecekse de buhar olsun bir anda, böyle sihirli bir değnek değsin, kötülüğünü istemem yani, ondan değil ama varlığını bu kadar kanıksamış olmak sinirimi bozuyor bazen. Doğduğumdan beri o var. Hiç ayrılmadık. Bıktım. Kendi hayatım olsun istiyorum. Elliye

merdiven dayadım, hâlâ annemle yaşıyorum. Evime gidip yalnız başıma kafa dinlemek mümkün değil. Bir dakika rahat vermez insana, bildiğiniz gibi değil. Bütün gün ne yaptı ne etti, sanki çok ilgimi çekiyor. O yüzden geldim size. İlk gün söylemiştim ya, boğuluyorum, katlanmakta çok zorlanıyorum artık.

Tabloyu tam yeni asmıştım ki kapı çaldı. Elini uzattı, sıktım, terliydi. Buyurun lütfen. İlk cümlesi anneme katlanamadığım için buradayım oldu. Başka nereye gideyim Birkan, demişti annem, bavulunu elime tutuştururken, bir yıla bitecek ev, kiraya mı çıkayım bu yaştan sonra? Bir de doğup büyüdüğüm ev ya orası, bazen yıkılsa diyorum keşke, kentsel dönüşüm falan, ama oturanların hepsi yaşlı, kimse yanaşmıyor, dedi Yankı. En azından yeni bir evde otururduk, aynı evin içinde de olsak geçmiş abanmazdı üstüme bu kadar. Annem mutlu gerçi anılarla yaşamaktan. Sürekli aynı şeyleri konuşmaktan şikâyeti yok onun, yaşlandıkça daha da geveze oldu. Durmadan anlatıyor. Çocukluğu... Kötü şeyler yaşamış o da. Annesi çok erken ölmüş falan. Felaket bir olay tabii. Ölüm şekli yani. Neyse. Bütün hayatımı işgal etmiş gibi geliyor annem. Gelmiş bir de onun çocukluk travmasını anlatıyorum size. Ben ne olacağım peki? Ondan bahsetmek istemiyorum ki ben. Yankı Bey, eğer durum buysa neden ayrı bir ev tutmuyorsunuz? Bakın size gelmeye karar vermeden önce bir seçim yapmam gerekiyordu. Ya terapi ya kira parası. Oturdum, düşündüm. Hesap kitap yaptım. Sanıyor musunuz ki gazeteci maaşı ikisini birden karşılar? Peki daha önce? Gençken herkes ayrı eve çıkmanın hayalini kurar, çoğumuz da bunu gerçekleştirir. Siz neden yapmadınız? Ben neden yapmadım... Annem hiç evlenmedi benim. Babamdan sonra yani. Bence hep

bekledi. Sonuçta adamın öldüğüne dair bir bilgi yok. Gitti ve geri gelmedi. Ama ya gelirse? Annemin kafasında hep bu vardı gibi geliyor bana. Filmlerde falan olur ya hani, durun hatırlayacağım, hani şeyde vardı öyle bir sahne, *The Others*, kadının kocası geliyor bir anda, hoş o da hayalet çıkıyor sonra ama annemin o sahnede ağladığını görmüştüm. Nicole Kidman koşuyor hani, evden çıkıp orman yoluna doğru. Sonradan anlayacak işte hayalet olduğunu. Çok iyi film değil mi ama? Neyse işte, annem de bir hayaleti bekledi bence ömrü boyunca. Ne ilginç değil mi dedim, filmin sonunu düşününce. Evet, dedi ama bunu neden söylediğimi anlamadı. Yüzüme dikti gözlerini, birkaç saniye bekledi, biz de mi hayaletiz yani dedi. Tabloya baktı. İki çocuktan biri hayalet dedi, annemle aramızda duruyor. Neden mi bırakamadım annemi o evde? Kardeşimle yalnız kalırdı o zaman. Aradan çekilirsem, kendi evime taşınırsam, annemle büsbütün koparız gibi geldi hep. O hayaletleriyle yaşar, beni unutur. Bu şekilde en azından hayatla bir bağ kurmasını sağlıyorum onun. Yani bir tür fedakârlıkta bulundunuz, öyle mi? Annenizin yaşayanlarla bağının sürmesi için. Yoruldum, biraz durabilir miyiz? Tabii. Su var mıydı acaba? Dilim damağım kurudu. En zor an. İlk seferinde hep zor geliyor nedense. Seans sırasında su içilmiyor ne yazık ki Yankı Bey. Ne demek o? Size en baştan bazı kurallardan söz etmiştim, bunu atlamışım demek, kusura bakmayın. Ama şu an bu hissinizi konuşabiliriz, su istiyorsunuz, size su vermemi. Yok, siz vermeseniz de olur, kalkıp alabilirim yerini söylerseniz, sebil falan vardır diye düşündüm, muayenehanelerde olur ya hani. Sinirinin yatışmasını bekle. Sık sık karşılaştığın bir tepki bu. Su içme ihtiyacınızın ne tür anlamları olabilir, bunu

beraber düşünebiliriz. Sıkıntıyla etrafına baktı. Tamam da bunu su içtikten sonra düşünemez miyiz Birkan Bey? İnanın daha iyi düşünürüm o zaman. Susuz bırakılmak zor geliyor size. Allah aşkına kime gelmez ki... Temel bir ihtiyaç nihayetinde, öyle değil mi? Sesi giderek yükseldi. Yüzü kızardı. Boyun damarları belirginleşti. Elini kolunu nereye koyacağını bilemiyor şimdi. Masanın üstündeki kalemliğe uzandı, geri çekti sonra, puflayarak arkasına yaslandı. Bu duygunun içinde kalmayı denemenizi istiyorum. Ne kadar kaldı seansın bitmesine? Duyguda ne kadar kalmam gerekiyor, soru bu aslında. Birkaç dakikamız daha var. Anladım dedi, bacaklarını titretmeye başladı. Bakın dedi sonra, kim susuz bırakılsa aynı tepkiyi verir, işkence gibi bir şey bu. Yüzüme bakmıyor. Balkon tarafına çevirdi başını. Bacaklarını titretmesi devam ediyor. Susuz kalmak size işkence gibi geliyor. Gözleri dolu dolu. Sinirlerim bozuldu, kusura bakmayın. Ağlamayacak. Tutacak kendini. Ne diyordum en son? Annenizin kardeşinizle... Kardeşim. Öldü o. Söylemiştim değil mi? Öldü ama annem çıkaramadı onu aklından. Bir form doldursun mesela, kaç çocuğunuz var sorusuna bile iki yazıyor hâlâ. Kimi yakalasa bizi anlatıyor. Hepten düştü eskiye. Komşuyu davet etmiş geçen gün, erken döndüm eve, salondan sesleri geliyor bunların. Nasıl güzel bir çocuktu diyor annesi. Memeye bir saldırışı vardı, sanırsın kıtlıktan çıktı. Cok cok cok emerdi bir saat, bazen iki saat. Bu öteki ama, gelip çimdik atardı hırsla. Yapma oğlum, etme oğlum. Yok, dinletemezsin. Komşu höpürdeterek yudum alıyor çayından, çocuk işte. Annesi devam ediyor, duymamış belli ki kapının açıldığını, hırçındı büyüğü, küçüğü ise görsen melek. Susuyor kadın. Melek oldu sonunda yavrum. Allah

sevdiği kulunu alırmış yanına diyor komşu. Ne çok duydum bu lafları, dedi Yankı. Hep aynı hikâye.

Bakın hep aynı şey oluyor, dedi. Emek veriyorsunuz o kadar, işinizi iyi yapmak için gayret ediyorsunuz, sonra biri geliyor, her şeyi berbat ediyor. Yaptığı şeyin haklı bir sebebi olduğuna ikna olmamı istiyor. Tıfılın teki gelir, herkesin gözünü boyar, genius muamelesi görür bizim camiada. Süzme salaktır gazeteci tayfası. Herkesin sevgilisi olmuş beyefendi. Sigara molalarının vazgeçilmez elemanı. Patronun gözdesi. İşte böyle nankör bir dünya burası. Haksızlık gibi geliyor bu bana. Hadi ülkenin demeyeyim, bizim medya grubunun içinde sivrilmiş birkaç gazeteciden biriyim ben. Yaptığım her haber ses getirmiştir bugüne kadar, anlatabiliyor muyum? Aslına bakarsanız, herkes birbirinin kuyusunu kazar. Bir an durdu. Kendi yaptığının da bundan farklı olmadığını biliyor. Bütün bu çirkefin içinde yine de temiz kalmış birkaç isimden biriyimdir ben, dedi. İnanmıyor gibisiniz bana. Hiçbir şey söylemiyorsunuz. Dinliyorum sizi, devam edin lütfen. Neyse işte şu çocuk geldi geleli huzurum kalmadı gazetede. Çocuk diyorum çünkü gerçekten çocuk. Bunun nesine güveniyorsunuz da en kritik haberleri, röportajları emanet ediyorsunuz, diye konuşmayı çok geçirdim aklımdan. Gidip çalacaktım kapısını yayın yönetmeninin, dinlerdi beni, sanmıyorum ki ters düşelim ama yediremedim kendime. Sustu, yüzüme baktı, ona hak verdiğime dair bir işaret arıyor. Bir şey söylemeyecek misiniz, dedi. Siz ne derseniz deyin gerçi, fark etmez, benim vicdanım rahat. Ben bir şey demedim Yankı Bey. Bakışlarınız diyor ama. Anlıyorum ben. Bakışlardan hep anlarım. Annenin bakışlarını okumaya çalışan çocuk yazdım deftere. Benim

hakkım olan bir şeyi talep etmenin nesi kötü? Sizin hakkınız olan nedir? Söyledim ya demin, bir anda görülmez oldu yaptıklarım. Toplantılarda, koridorlarda, öğlen yemeklerinde, iki kişi bir araya gelse bu çocuktan söz ediyor. Ne var abi bu kadar, nasıl abartıyor insanlar bazen. Ne yaptı etti, tavladı milleti. Şeytan tüyü var diyor geçen bizim Gülşah. Beğendi herhalde çocuğu. Biraz da bana garezinden. Hani anlatmıştım, benim yüzümden ayrıldı sevgilisinden diye, sonra ben onu bırakınca hırs yaptı. O da çocuk karşısında böyle eriyip bitince... Dedim şuna bir ders vermenin zamanı geldi. Gülşah'la aralarında bir şeyler olduğunu mu düşündünüz? Yok canım, sanmam. Öyle değil de. Ne bileyim, öğle yemeğine beraber çıkmalar falan, Gülşah'ın o gülüşünü bilirim ben. Böyle saçlarını bir savuruşu vardır, ayartacak belli ki çocuğu. Gözlerinde başka türlü bir ışıltı. Konuşurken arada eline koluna dokunmalar. Bunlar sizi rahatsız etti, dedim. Yo, rahatsız falan olmadım. Gülşah bitmiş gitmiş bir şey benim için. Olmazdı onunla. Neden olmazdı? Kontrolcüydü çok. Telefonumu kurcalarken yakaladığımda anladım, yürümez. Zaten sevgilisinden ayrılıp geldiği gün, bu kadar mı çabuk diye geçmişti aklımdan. Bunu biraz açabilir misiniz? Bakın, ben çekici biri olduğumun farkındayım. Gülşah'la da kimyamız tuttu, yalan değil. Fakat çok hızlı karar verip uygulaması, bir anda kaç yıllık ilişkisini bitirivermesi güvenimi sarstı. Demek ki dedim, bu kolayca bırakabiliyor. Daha cazip bir seçenek çıkınca karşısına... Yeni birini bulunca benim pabuç dama mı atılacak? Öyle bir güven kaybı yaşadım. Yeni gelen eşittir tehdit yazdım deftere. Bir süre sonra da soğudum zaten. Ne bileyim, sönümlendi duygular. Dokunmak bile gelmez oldu içimden. Bu konuda da

yorum yapmayacaksınız galiba. Poflayarak yaslandı arkasına. Ben haberi patlatınca herkes şoke oldu tabii. Çocuğun yüzü kireç gibiydi sabah. Gülşah da anaç tavuk, geziniyor bunun etrafında. Açmış memesini çatalına kadar. Görseniz... Hayır güzel de değildir öyle, kullandığı sutyenden mi ne kıyafetin altında daha iri görünüyorlar. Bizim tıfılın ağzına sokacak neredeyse. Yeni gelen masasında oturmuş, önünde haberin olduğu sayfa açık. Dirseklerini dayamış masaya, elleri alnında, yüzü kızardı belki, çok öfkelendi, görülsün istemiyor. Belki de ağlamaktan korkuyor. O da hırs yapmıştır. Kendisine ait olan bir şey çalındı ne de olsa. Gülşah ayakta, üzerine eğilmiş, uzun saçları yandan bir perde gibi inmiş, teskin edici sözler söylemeye çalışıyor. Sonra kalktı bizim yeniyetme, Yankı dedi, bir hışım, bana doğru yürümeye başladı. Gülşah da arkasından dur Kutay, yapma Kutay. Çocuk önüme attı gazeteyi. Neyin hesabını soracaksa. En saf ifademi takındım. Günaydın, diyor Yankı hiçbir şeyden haberi yokmuşçasına, gülümsüyor bir de. Kutay, bunu nasıl yaparsın abi ya, diyor, ağladı ağlayacak. Gülşah hemen arkada. Ne yapmışım ki, derken Gülşah'a bakıyor Yankı. İyi misiniz, neyin peşindesiniz dercesine kafa sallıyor. Benim haberimdi bu, diyor Kutay, benim kaynaklarım hepsi, tek tek bana anlattılar bunları. Yankı etrafına şöyle bir bakıyor, masalarından başlarını kaldırmış onları izliyor diğerleri. Kutaycığım, diyor Yankı, sesini kasıtlı olarak yükseltiyor, herkes duymalı bu konuşmayı, töhmet altında kalmaması için şahit gerek. Senin yaşının yarısı kadar emek verdim ben bu mesleğe, diyor, o kaynaklar sadece sana konuşmazlar, bilecektin o kadarını. Tutmasaydın elinde haberi, patlatsaydın hemen, elinde patlamazdı böyle.

Ama dedim, öyle olmamıştı, siz Kutay'ın haberini kullandınız, havuzdan aldınız değil mi, öyle söylemiştiniz. Önceki seanslardan çok başka bir hal vardı üstünde, her zamankinden daha rahat, neşeli. Size bomba bir haberim var demişti, berjeri göstermeme gerek bile olmadan, kendi evindeymiş gibi geçip oturmuştu. Keyfi yerinde demiştim bugün. Evet evet, dedi Yankı. Havuza koyarsa olacağı o. Ben hiçbir haberimi, yayın günü gelmeden havuzda çalışmam. Aptallık, toyluk, ne derseniz deyin. Kurtlar sofrası burası. Her zaman temkinli olmalı. Şöyle düşünün demişti Suat Bey, stajyerin de temkinli davranması gerekirdi, odayı kilitlemeden çıkması, öylece başıboş bırakması büyük tedbirsizlik, insan hayatı emanet ediyoruz bu insanlara. Hayatının dersini verdim ben ona, dedi Yankı. Kıymetini bilsin, büyük iyilik yaptım aslında. Suat Bey, bana büyük iyilik yaptı asıl, stajyer harcandı, yazık oldu. Benim elimden ne gelirdi ki? İyilik, diye tekrar ettim Yankı'nın ardından. Bu kelimenin çağrışımları ne olacak diye bekledim. Gülşah'a kalsa kötüyüm ben. Kuyruk acısı var çünkü. Hazmedemedi terk edilmeyi. Kötüsün sen Yankı, dedi, açıklamalarım tatmin etmemiş olacak. Gerçekten kötüsünüz diye üstüne basa basa tekrar etti hemşirelerden biri ama elinizi hiç kirletmezsiniz, değil mi? Stajyer çocukla pek yakındı, kol kanat germişti ona. Kutay'ın süngü düştü ama, dedi Yankı. Çekildi masasına. Bizim anaç tavuk kıçından ayrılmıyor çocuğun. Bu saatten sonra ne bok yerlerse yesinler. İkisi de umurumda değil zaten. İçim rahat, yanlış bir şey yapmadım ben. Burada yanlış bir şey yok Birkan, sen çok değerli bir psikiyatristsin. Madem biri gidecek okka altına, hangisi daha büyük kayıp bir düşün, senin benim yapacak çok işimiz var

bu toplum için daha. Bu işin kuralı böyle, dedi Yankı. Kendisine gelen bilgiler gazetecinin namusudur. Onlara gözü gibi bakmayı öğrensin Kutay Bey. Aman ne zekiyim, şöyle akıllıyım, böyle yetenekliyim diye ortalıkta gezinmeye benzemez gazetecilik. Havasını söndürmek gerekiyordu, söndürdüm. Çimdiklediniz yani. Durdu bir an, kelimeyi algılamaya çalıştı, evet öyle de denebilir. Uyandırdım tatlı uykusundan. Bugün yere göğe koyamazlar ama yarın bir bakarsın tahtından indirmişler. Şu an kimden söz ediyorsunuz? Hepimizin başına geldi bunlar. Özellikle mesleğin ilk yıllarında. Böyle böyle öğreniyor insan. Kimseye bir açıklama yapmam da gerekmedi tabii ki. Yayın yönetmeni öpüp başına koydu haberi. Herkese hatırlatmış oldum ben de Yankı kimmiş. Kim olduğunuzu unutmuşlar gibi hissettiniz, dedim. Bana ait, benim hakkım olan bir şeyin elimden alındığını hissettim. Nedir o? Kimliğim. Varoluşum. İtibarım. Kime sorsanız, bu grupta en iyi haberciyi göster deseniz, parmakla gösterir beni. Dünkü çocuk geldi, parmaklar ona döndü, nasıl kaypak bir dünya bilemezsiniz. Koca koca adamlar, kadınlar ağzının içine düşecekti oğlanın. Tıpkı bir eve yeni bir bebek geldiğinde olduğu gibi dedim. Bir anda tüm ilgi odağı o olur. Beşiğinde yatan bir bebek. Onun üzerine eğilmiş, agucuk gugucuk yapan ebeveynler, akrabalar, komşular. Odanın kapısında bir çocuk duruyor, elindeki oyuncak arabayı sımsıkı tutmuş, kimse onu görmüyor. Çıt çıt çıt, Yankı masanın üstündeki zımbayı almış. Konuyu nereye getirmek istediğinizi anlıyorum dedi ama ben bir ilgi kuramadım. Sesi buz gibiydi. Burada durabiliriz, dedim, haftaya devam ederiz.

O hafta gelmedi. Unuttum dedi. İlk unutuşu. Sonraki seans, özürler diledi. Gelmeme sebebinizi konuşalım ister misiniz Yankı Bey, diye sormuştum. Sebebini mi, sebebi unutmam. Unutmanızın sebebi? Bilerek unutmadım ki, özür dilerim elbette, diyeceksiniz bir ajandan yok mu... İki gün kaldı balığa çıkmalarına. Bugün de gelmezse? O zaman polise haber vermeliyim. Belki de son seans yardım çağrısı falan değildi, durdurulmak istemedi. Ya da bir yanı istedi, diğer yanı istemedi. En ince ayrıntısına kadar planını yaptı. Balık tutmak Kaya'nın en sevdiği şey zaten. Ona reddedemeyeceği bir teklifte bulundu. Bir arkadaşın motorlu bir sandalı vardı, alayım ondan, baş başa balığa çıkalım dedi, kafamız dağılır biraz. Sonrasında da rakı balık yaparız, ön kutlama olur hem, madem aldınız nikâh gününü de, bekârlığa veda partisi değilse bile şöyle felekten bir gece. Arzu'ya ve annesine o gece birlikte olacaklarını söylememesini nasıl sağladı peki? Yok, gerek duymamıştır böyle bir şeye. Orada olacak, bunu saklamayacak. Kaya'nın öldüğünden emin olduğunda 112'yi arayacak, dehşetten konuşamayacak. Sonrasında o anı yeniden yaşarcasına canlandıracak insanların zihninde. Ve ağlamaya başlayacak, ah diyecek, kardeşim benim.

Kaya'nın fikriydi diyecek, ilerideki kayalıkları gösterdi bana, var mısın dedi atlamaya, iki kulaç atalım da ondan sonra açılalım denize. Yirmi yaşında değiliz oğlum dedim hatta. Aklıma böyle bir şey geldiğinden değil de, maceraya ne gerek var diye düşündüm. Dinlemedi beni, dalga geçti üstelik, tırmanmaya başlamıştı bile yukarı, balıklama atlamayı bilmiyorum desene sen şuna diye meydan okudu bana. Çocuk gibiydi. İddialaşan iki kardeş gibiydik biz de. Yaparsın yapamazsın. Atlarsın atlayamazsın.

Ben de ayak uydurdum onun neşesine. Onun gibi koşar adım değilse de, gittim arkasından. Sonrası... Sonrası korkunç. Ben daha varamadan yukarı, atlamıştı o, derken ağlamaklı olacak... Bir anda olup bitti her şey. Nihayet ulaştığımda yukarı, yoktu kayanın üstünde, koştum aşağı baktım ki denizin üstünde bedeni, yüzüstü, duruyor öylece. Delirecek gibi oldum. Bağırdım ona. Kaya dedim, Kaya! Ama çok geçti artık. Bu noktada hıçkırıkları engelleyecek onu. Çocuk gibi ağlayacak. Bu nasıl olabilir, bu nasıl olabilir diye sayıklayacak. Sahil kurtarma ve polisler ilk anda hemen oracıkta alacaklar ifadesini. Nasıl olabilir derken, kayaları gösterecek, buradaydı, tam burada, haydi dedi, yarışa var mısın, bakalım kim daha cesur. Kaşla göz arasında tırmandı kayalıkları.

Arzu'ya nasıl açıklayacak bu durumu? O biliyor her şeyi. Demez mi, nereden çıktı birlikte balık tutmak? Demez. Kendini suçlu hisseder. Kaya'nın ölümünde payı varmış gibi bir his gelir çöreklenir içine. Bunun bir cinayet olduğundan şüphelenmese bile o gün balığa çıkmasalardı der, bunlar olmayacaktı. Yankı, Kaya ile yakınlaşmasaydı olmayacaktı. Kaya ona bu kadar güvenmeseydi, kardeşi bilmeseydi olmayacaktı. Ben der, Yankı'yı kesin bir hayırla reddetseydim, kıvranıp durmasaydım, Kaya'yı bahane etmeseydim, açık açık, doğrudan, ben Kaya'dan başkasını sevemem deseydim etrafımızda bu kadar dolanmaz, etrafımızda bu kadar dolanmayınca Kaya ile arkadaşlığı gelişmez, arkadaşlığı gelişmeyince birlikte balığa çıkmazlar, birlikte balığa çıkmayınca bu korkunç kaza olmazdı der. Her şey benim yüzümden. O yüzden işte, kendi kabahatine öylesine odaklanır ki bunun planlı bir cinayet olduğunu düşünemez. En azından o

sırada. Olayın sıcaklığıyla. Sonra da zaten her şey için çok geç olur.

Peki gerçekte ne olacak? Yankı söyleyecek ilk, haydi yüzelim, var mısın yarışa. Atlar mısın atlamaz mısın, yüzer misin yüzmez misin? Kaya da katılacak oyuna, balıklamadan kolay ne var oğlum diyecek. Düşecek hemen öne. Tırmanacaklar kayalıklardan. Tam en yukarı vardıklarında, yerden aldığı büyükçe bir taş parçasını kafasına geçirecek Kaya'nın, itiverecek arkasından.

Çelimsiz bir şey, demişti, görseniz, hani öyle boylu boslu olsa anlayacağım, Arzu nesine bakmış bunun bilmiyorum, ufak tefek, eciş bücüş bir tipi var. Aramızda en ufak bir benzerlik yok. O gün, röportaj yaparken ben, hani Arzu'yu ilk gördüğümde, öyle kapıda durmuş, ne yapacağını bilemez beklerken ayağa kalktım, elimi uzattım hemen. Şaşırdı gibi oldu. Omuzlarıma kaydı bakışları. Bir seksen boyunda, bu yakışıklı adam kim diye düşündü herhalde. Kaya'yı görseniz bir yetmiş bile yoktur belki. Zayıf da. Kara kuru bir adam. Çirkin bir yaratık, insana benzemiyordu demişti rüyasını anlatırken. Annemle babam kapıdan içeri giriyorlar, annemin anneannesi bak diyor kardeşin geldi, sana hediye getirmiştir belki. Haminne derdik biz ona. O büyütmüş annemi. Olaydan sonra. Annesinin ölümü yani. Gitmek istemiyorum önce. Git git diyor, iteliyor arkadan Haminne. Annem kapıda, yüzünde tedirgin bir ifade, sanki o da kararsız, girse mi girmese mi. Gelsene kızım diyor Haminne, göster Yankı'ya kardeşini. Babam rüyada bir görünüp bir kayboluyor. Orası tuhaf bayağı. Bir yandan da öyleydi gerçekten, eve geliş gidişleri düzensizdi. Bu bebek de nereden çıktı, diyorum. Annen ve baban sana kardeş yaptı işte, diyor Haminne. Kapıya bakıyorum.

Babam yok olmuş o sırada. Annem de girmiyor bir türlü içeri. Ona doğru hareket etmeye çalışıyorum, olmuyor. Sanki aramızda görünmeyen bir duvar var. Hani böyle mıknatısların aynı kutuplarını birbirine tutunca iterler ya, bir sopa, bir çubuk varmış gibi olur arada. Annemin yüzündeki ifade çok tuhaftı. Yalvarır gibi. Özür diliyor bakışlarıyla. Kurtar beni bu cendereden, çok pişmanım. Haminne, aaa yeter ama diyor, bu güzel bir şey, kutlu bir şey diyerek yanına gidiyor bebeğin. Ben duvarın öteki tarafında kalıyorum, yalnız kaldım diye ağlıyorum bu sefer. Başımı pencere tarafına çeviriyorum, aslında burası bizim yazlıkmış, babam havuzun suyunu boşaltıyor. Ben yüzecektim ama diye bağırmak istiyorum, sesim çıkmıyor. Haminne, kucağındaki bebeği burnuma doğru uzatıyor, bak kokla, ne güzel diyor. Kokluyorum, ciğer kokuyor bu diyorum. Örtü var üstünde, kaldırıp bakıyorum, eciş bücüş, çürümüş bir et, bu insan değil, bu canavar diye bağırıyorum.

Bu bebek nasıl oldu diye düşünmekten kafayı oynatacağım, dedi. Öğrendiğimden beri onları sevişirken düşünmekten alamıyorum kendimi. Arzu'yla ikimizi bir arada öyle çok hayal etmiştim ki, şimdi o hayallerin içindeki erkek ben değilim. Hamile olduğunu Kaya söyledi, ertesi gün gittim bankaya. Numara aldım, müşteriymişim gibi. Buluşalım falan desem kabul etmeyebilirdi çünkü, hemen görmem gerekiyordu onu. Yaşadıklarımızdan sonra bunu bana nasıl yaparsın diyecektim. Yaşadıklarınız, diye tekrar ettim. Evet işte, kaç aydır sürüyor bu Birkan Bey? Yılbaşından sonraydı benim haber dizisine başlamam. Ocak ortasıydı tanıştığımızda. Soğuktu, burnu kızarmıştı, eşikte durmuş bana bakıyordu ve ben o an adını bile bilmediğim

bu kadının burnunun ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum. Şimdi haziranda olduğumuza göre, demek beşinci ayımızdayız. Aralarında bir aşk ilişkisi varmış gibi konuşuyor, diye yazdım.

Artık bebeğim olacak dedi, bebeğimiz dememesi ilginçti bence. Yanılmıyorsam anneniz de siz beş aylıkken hamile kalmıştı kardeşinize, dedim. Yüzüme ne alakası var şimdi dercesine baktı. Rakamlara, aylara fazla takılmayalım şimdi dedi, konunun değişmesinden rahatsız. Bir bebeğim olacak dedi, bir yandan da tedirgin, anlıyorum, çünkü etrafa kaçamak bakışlar atıp duruyordu. Özellikle öğle tatilinden hemen önce gittim. Yeni gelen bir müşteri falan olmasın, rahat konuşalım. Hatta belki beraber çıkarız, yemek yeriz. Mecbur değilsin dedim. Doğurmak zorunda değilsin. Lütfen diye fısıldadı, nasıl yapabilirim bunu? Kürtaj ol, dedim, çekip gidelim buralardan. Yurtdışına çıkalım. Her şeyi, herkesi arkamızda bırakıp sıfırdan başlayalım. Kız ne yapacağını bilemiyor. Çekmecesinden kolonya çıkarıyor. Ellerine döküyor çabucak, midesi bulandı belki de. Yankı'ya uzatıyor, ellerini uzatıyor o da, tam kolonyayı dökerken yumuşacık dokunuyor eline kızın. Şişe masaya düşüyor, evraklar, faturalar, klavye. Ne yapıyorsun Yankı, yalvarırım dur artık derken sesini kontrol etmeye çalışıyor, sandalyesini geri çekiyor. Çıldıracağım. Yankı, ben de diyor, ben de çıldıracağım. Kız masanın üstünde hasar tespiti yapıyor. Neyse ki fazla dökülmemiş. Kendimi komik duruma düşürdüğümün farkındaydım, dedi Yankı. Ama bu artık son şansım diye düşünmüştüm o an. Kaya'yla konuşma düşüncesi yoktu henüz aklımda. Bu işi bir tek Arzu'yla çözebileceğimi sanıyordum. Aslında Kaya fikrini de o verdi bana, farkında olmadan tabii. Nasıl, diye sordum. Arzu mu söyledi Kaya'yla

konuşmanızı. Bir bakıma, dedi. Açık açık söylemedi tabii. İma etti. Benim elimden bir şey gelmez, dedi. Masasını toparlarken bankadaki kızlardan biri bitti yanında, yemeğe çıkıyor musun, hadi gelsene falan. Sinir oldu kıza o da. Densiz bir şey. Kızın misafiri var, görmüyor musun? Yok dedi Arzu, siz çıkın. Başından savdı anlayacağınız. Ama kız aptal, anlamıyor, bir şeyler yemen lazım demesin mi bir de. Demek herkes biliyor dedim içimden. Şimdi ne olacak, ne aceleniz vardı da ilan ettiniz diye bağırmak istedim, cümleler boğazıma kadar yükseldi. Arzu kaş göz işareti yaptı kıza. Şunlar da çekip gitse yalnız kalacaktık koca bankada. Onunla bu haldeyken sevişmeyi düşünmek tahrik etti beni. Bir an, bebeğin benden olduğunu söyleyebileceğimizi düşündüm. Daha doğrusu hemen Kaya'ya yetiştirmeseydi mümkündü bu. Kürtaja mı karşısın, diye sordum arkadaşı gidince. Arzu şaşkın bakıyor Yankı'nın yüzüne. Sen ciddi misin, diyor. Elbette ciddiyim, dedim. Artık bankada bekçi dışında kimse yok, o da ta kapının orda, göremezdi bizi, uzanıp ellerini tuttum. Çekmedi elini, bakın bu çok önemli bir detay, ince parmakları ürkek bir güvercin gibi ellerimin arasında, nefes alıp veriyor sanki. Kanadı kırılmış ürkek bir güvercin, güm güm atıyor kalbi. Başkalarının ne diyeceğini çok önemsiyorsun dedim ona. Boş ver, hiçbir şey senden daha değerli değil, bizden... Bizim mutluluğumuzdan. Elini yavaşça çekiyor kız, güvercin kanatlanıp karnının üstüne konuyor. Artık ondan daha önemli hiçbir şey olamaz benim için. Bebek için mi yani, tüm hayatını bir bebek için mi mahvedeceksin diye haykırmak istiyor Yankı. Annesinin karnı belirginleşmeye başladığında yürüyordu. İki kelimelik cümleler kurabiliyordu. Bir gün badi badi yürüyüp tırmanmaya çalıştı kucağına

kadının. Olmaz, kardeşinin canı yanar dedi anne. Ağlamaya başladı Yankı. Her şey onun için, her şey onun için!

Kaya'yla sırf bebek için birlikte olduğunu o zaman anladım. Bir keresinde anne olmayı ne çok istediğinden söz etmişti, anlatmıştım size de. Hatta burada, sizinle konuşmuştuk bu konuyu, ben baba olmaya hazır mıyım, bir baba ne yapar, nasıl davranır, çocuğuyla nasıl ilgilenir, yaşamadım ki demiştim, görmediğim bir sevgiyi verebilir miyim? Devam etmesi için sessiz bekledim. Bunu aldır, biz hemen yapalım bir tane dedim ona. Yeter ki mutlu ol, yeter ki sen mutlu ol meleğim. Meleğim sözü irkiltiyor Arzu'yu. Yapma diyor, yalvarırım yapma. Kaya'yı terk edemem. Neden ama diyor Yankı, bebek yüzündense söylüyorum işte sana, geç kalınmış değil hiçbir şey için. Arzu'nun telefonu çalıyor o sırada. Masanın üstündeki telefonun ekranını tersine çevirse de gördü Yankı, Kaya arıyor. Açmak istemedi dedi, belli ki zırt pırt arayıp bunaltıyor kızı. Ben mesela hiç öyle bir sevgili değilimdir. Bunu ona gösterebilmeyi ne çok isterdim Birkan Bey, benimle ne kadar mutlu ve huzurlu olacağını... Hadi dedim, gel çıkalım, bırak her şeyini burada, daha önce de gittiğimiz, ev yemeklerini beğendiğimiz lokantada bir şeyler yiyelim. Tamam, dedi, nasıl da uysaldı sesi. Ayağa kalktığında baktım, karnı falan yok tabii daha ortada, tuhaf bir durum, o noktaya gelinirse ne yaparım diye düşünürken buldum kendimi. Bu düşünce kabul etmeliyim ki korkuttu beni. Ne yapıp edip ikna etmeliyim, dedim, bebeği aldırmalı, böyle kafası karışık bir annenin bebeğe ne hayrı dokunacak ki hem? Kafası karışık anne, dedim. Neler çağrıştırdığını merak ettim. Duymazdan geldi. Çıktık bankadan, diye devam etti. Bir ara telefonunu kontrol edip yeniden çantaya attı. Kaya

aramıştı, ya buralardaysa, ya onları görürse? Ama yok, biliyor ki bugün adliyede, ardı ardına davaları, görüşmeleri var, gelemez buralara. Ben de onu hesap ettim tabii, dedi Yankı. Dün birlikteydik, bugün nerede ne yapacak hepsini öğrenmiştim. Telefonunu bıraksın istemiştim, her şeyini bırak demiştim ama almış yanına. Aramıza bir şeyler girmeden konuşalım istiyordum. İyi misin diye soruyor Arzu, Yankı'nın bir şeye bozulduğunun farkında. Şöyle rahat rahat konuşamıyoruz diyor Yankı. Ya telefonun çalıyor ya arkadaşın gelip seni benden almak istiyor. Oysa ben sadece ikimizden bir dünya kurmak için didinip duruyorum. Arzu'nun gözlerindeki korkuyu yanlış yorumluyor, keder olarak tanımlıyor bunu, özür dilerim diyor bunun üzerine, aramızdaki bütün bu engeller beni sinirlendiriyor. Ona kızdığımı sanmasını istemedim, dedi Yankı. Seninle ilgili bir şey değil meleğim, sen bana sadece mutluluk veriyorsun, diye açıkladım o yüzden. O ne yaptı bunun üzerine? Gülümsedi galiba, önüne baktı. Dudaklarını ısırıyor kız, topuklu ayakkabılarının kaldırım taşında çıkardığı sesleri dinliyor, çizgilere basmamaya çalışıyor ve bu işten nasıl sıyrılacağını düşünüyor. Ona ümit verecek ne yaptığını bulursa belki bir şeyleri düzeltebilir. Ama zihni öyle bulanık ki hatırlayamıyor bir türlü, nasıl başlamıştı? Sen geç otur, dedim, ne sevdiğini iyi biliyorum zaten. En kuytudaki masa onların. Daha önce de gittiler buraya. Arzu sırtını kapıya verecek şekilde oturuyor. Bu son görüşmemiz olmalı, diye düşünüyor, duygularından emin, peki ama bu fikir onu neden böyle ürkütüyor? Alıştı belki de. Peşinde dolanan, ona müptela bu gölge yokken nasıldı hayatı, hatırlamıyor. Yoksa korkuyor mu, ona artık görüşmemeliyiz derse öfkeye kapılıp masadaki bıçaklardan birini kaptığı

gibi... Bir haber izlemişti geçenlerde, adam eski karısını çocuğunun önünde... Onlar da böyle bir lokantadaydı, çocuk feryat edip ağlıyordu. Eli karnına gidiyor. Yok ama, o adam bir cani. Psikopat. Yankı öyle değil ki. Normal biri o. Sadece fazla ısrarcı. Yemeğiniz hanımefendi, en sevdiğinizden diyor Yankı, masaya tepsiyi koyarken. Sen yemeyecek misin, diye soruyor Arzu. O an nasıl tatlı baktı yüzüme anlatamam Birkan Bey, beni düşünüyor dedim, hâlâ düşünüyor işte. Bebek falan biraz kafasını karıştırdı ama, bakın o anda gözlerindeki şefkati görmeniz gerekirdi. Yok dedim, sen ye, ben aç değilim. Sen yerken doyarım ben. Ağzından çıkan sorudan pişmanlık duyuyor Arzu. Söylediği her insani, güzel şey, sınırların bir anda kaybolmasına neden oluyor. Şimdi nasıl toparlayacağını düşünüyor, nasıl getirecek lafı oraya ve nasıl diyecek ki, artık gelme, arama, sorma. Uzak dur benden.

Gözleri dolu dolu, Yankı dedi, sesi pürüzlü çıktı, çünkü bence kendi bile duymak istemiyordu söyleyeceklerini. Sus dedim, yapma bize bunu. Susmadı. Küçük bir öksürükle sesini düzeltiyor. Daha kararlı bir sesle konuşuyor bu kez. Bebeği aldır diyorsun, gidelim diyorsun, Kaya'yı terk et diyorsun, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Sen nasıl tanıştın Kaya'yla, hatırla bir. Ne demek istediğini anlamadım başta, dedi Yankı. Kaya'yla ilk karşılaştığımız anı hatırlamaya çalıştım. Uçup gitmiş, hiçbir önemi kalmamış. Annesine ulaşmıştım, kayıp yakını olarak yani, şu yazı dizisi için, bunları düşündüm, Arzu'nun ne demeye getirdiğini anlamadım yine de. Daha annesinin karnındayken kaybetmiş babasını, dedi sonra. Kaya'ya asla yapamazmış bu kötülüğü. Ben nasıl içime sindirebiliyormuşum da böyle bir fikri ortaya atabiliyormuşum ciddi ciddi. O zaman emin oldum

Birkan Bey, vicdan yapıyor bu kız. Sadece ve sadece vicdan. Başka bir şey söylemedi mi, diye sordum. Diğerlerinin hiçbir önemi yok dedi, mektup açacağına dokundu, küçük küçük çevirmeye başladı yine. Neden önemi yok Yankı Bey? Çünkü, dedi, ben anladım anlayacağımı. Gerisi kendini ve beni ikna etmek için uydurduğu yalanlar. Ölüm bizi ayırana dek, dedi en son, ben Kaya'nın yanında kalacağım. Başta çok ağır geldi bu laf bana. Sustu. Mektup açacağını bıraktı, neyse dedi. Sessizlik uzadı, uzadı... Sonra ne değişti, diye sormasam sanki bir daha hiç konuşmayacaktı. Meydan okurcasına çenesini yukarı kaldırıp tabloya doğru konuştu. Arzu'yu bu vicdani yükten kurtaracak tek şey Kaya'nın onu terk etmesi. Tablodan ayırdı gözlerini, meydan okumasını bu kez benim üzerimde devam ettirdi. Madem meleğim yapamıyor bunu diye düşündüm güzel gözlerine bakarken, ben sağlarım özgür kalmasını. Ona bahsettiniz mi bu düşüncenizden? Hayır tabii ki, dedi, aptal mısın doktor der gibi bir ifade yüzünde. Ben seni hep bekleyeceğim, dedim ona. Kalktık sonra.

Lokantanın kapısındalar. Arzu söylemesi gerekenleri nihayet söylediği için memnun. Bekleme, diyor Yankı'ya, belki ilk kez bu kadar kararlı bakıyor gözlerine. Yankı neyi kastettiğini anlamıyor fakat. Bıraksaydım bankaya diyor. Elinde olmadan gülüyor Arzu, bankaya da bırakma, diyor. Bak, sen bu aile için çok değerlisin. Koluna dokunuyor, ürperiyor Yankı. Benim için de öylesin, ama bu aile için yerin başka, bunu unutma, olur mu?

Ülkede ne çok kayıp var aslında, demişti. Bir tek benim babam değil ki. Kendime acıyıp durmak istemiyorum artık. Okuldaki öğretmene babam kayıp demişsin Birkan, neden söyledin bunu? Öyle olduğu için anne. Baban kayıp falan değil, bir daha

duymayayım sakın. Kayıp değilse nerede anne? Söyledim sana, bizim için çalışıyor, dışarıda, uzakta dedim, neyi kurcalıyorsun hâlâ? Bir daha kimseye böyle saçma sapan hikâyeler uydurma. Başkalarının hikâyelerini öğrenmek iyi gelecek bana, dedi Yankı. Ansızın gözaltına alınan, tutuklanan ve sonra kaybedilen babaların çocuklarına ne oldu? Bu kaybı nasıl yaşadılar? Babamın eşyalarını topluyor annem, babam bir daha gelmeyecek mi anne? Yok öyle bir şey, sen odana git. Benim annem gibi kapadılar mı üstünü her şeyin, hiçbir şey olmamış gibi sürdürdüler mi hayatlarını, dedi. Kapı çalıyor, annem elimden tutup önüne katıyor beni, hadi hadi... Telaşlı adımları odamın önünde duruyor, popomdan ittiriyor içeri, sen biraz oyna bakalım. En sevdiğim oyuncak arabam orada, halının üstünde, babamın hediyesi, koşup alıyorum onu. Annem kapıyı çekiyor, tık ediyor kapı, ınn ınn diye ittiriyorum parkenin üstünde, gidip kapıya tosluyor, sokak kapısı açılıyor, çabucak kapanıyor sonra ama annem gelmiyor yanıma.

Yok onlar öyle yapmadı, dedi, kim ne yapmadı diye düşünürken, yas tuttular diye ekledi. Bakın toplanıyorlar her hafta, vazgeçmiyorlar, seslerini duyurmaya çalışıyorlar. Benim annem neden katılmadı hiç aralarına? Bizimle aynı değil tabii onların durumu, farkındayım bunun. Neden öyle düşündünüz Yankı Bey? Bizimki politik bir şey değildi çünkü, dedi. Benim yüzümden gitti babam. Sessizlik. Sizin yüzünüzden mi gitti? Babamın boyaları, yatak odasında yerde, kırmızı, siyah, beyaz. Kocaman bir fırça. Anne babam boyacı mı? Bırak o fırçayı Birkan, dokunma, kızacak baban. Öteki elim kırmızının içine dalmış bile. Sonra oradan çıkmış, evin duvarına yapışmış. Dokunma Birkan!

Annemin sesiyle çekiyorum. Duvarda kırmızı bir el. Çok kızacak baban, çok!

İşte şimdi bir sigara olacaktı, dedi. Arada söylediklerini kaçırdım. Aslında o da yetmez, rakı sofrası lazım. Peki peki, sizi meyhaneye çağırmayacağım, korkmayın, kurallardı, çerçeveydi diye başlarsınız hemen. Gülümse, idare edebilirsin. Zaten şu ekonomide kimsenin kimseyi rakıya davet edecek hali yok. Babamın boyaları nereden geldi aklıma? Gerçi seans ücretinden ucuza gelir ama neyse. Tamam, sustum. Kızmadı ki babam, gelmedi zaten o gün, sonraki gün, bir dahaki gün de. Bazen merak ediyorum, dedi, babamla şöyle karşılıklı oturup rakı içmek nasıl olurdu. Anneme söyleme gafletinde bulundum. Baban içmezdi dedi. Hayalimizin de köküne kibrit suyu döktü valide hanım. Ben de annenizin yaptığını yapıyorum sanki, hayalinizin köküne kibrit suyu döküyorum. Bildik kahkahasını patlattı. Çok sonra anlamlandırdım o boyaları. Biraz daha büyüyünce, lisede falandım herhalde. Duvarda çok eskiden kalma bir yazı. Belki de babam yazdı bunu, diye düşünmüştüm. Döndük dolaştık yine size geldik iyi mi, dedi. Aktarım mı diyordunuz buna, size aktarıp duran hep benim. Sizde tık yok. Babayı aktar, anayı aktar, kardeşi aktar. Kızgın gibisiniz bu duruma. Yok yahu, niye kızgın olayım, komiğime gidiyor sadece. Gak desem aktarım, guk desem aktarım. Yan baktım aktarım, düz baktım yine aktarım. Aktarmamak için hiçbir şey yapmamam lazım. Sizin gibi. Hani öyle hiç konuşmadan duruyorsunuz ya, belki de aktarım yapmamak için bulunmuş bir yöntem bu. Değersizleştirme yazdım deftere. Allah aşkına ne yazdınız şimdi oraya? Çağrışımlarım dedim. Söylediklerinizin bende uyandırdıkları.

Ne ama? Benimle rakı içme fantezinizden söz ettiniz, dedim. Çerçeveyi ben söylemeden kendiniz hatırlattınız. İyi bir öğretmensiniz dedi, ben de fena bir öğrenci sayılmam. Bu odada olan her şey bizim için çok önemli Yankı Bey, söyledikleriniz kadar söylemedikleriniz de, hepsi birlikte yarattığımız sahnenin parçası. Dil sürçmeleriniz, hatırladıklarınız, unuttuklarınız, çağrışımlarınız... Dışarıda buluşsak çıkmaz hiçbiri. Nitekim bakın çağrışımlarınız, babanızla rakı içme fantezinizi getirdi buraya. Ardından bunu yok eden annenizi hatırladınız. Bu noktada ben annenizle özdeşleşmiş oldum. Önce babanızla, sonra annenizle özdeşleştirdiniz beni. Bir dakika, bir dakika dedi. Bir karganın sesiyle dikkati dışarı kaydı. Balkon kapısı açık. Dalda iki karga, biri susunca öteki başlıyor. Şunu merak ettim dedi, gözlerini onlardan ayırmadan, insan iki farklı kişiyle, benzer eylemler içinde olmayı isteyemez mi? Hem babamla hem sizle rakı içmeyi istedim diye sizi babam yerine koymuş oldum şimdi de. Kargalar havalandı, gözden kayboldu. Odaya geri döndü bakışları. Masanın üstünde oyalandı bir süre. Yanıtlamayacaksınız, dedi, peki öyle olsun. İsyankâr gençten küskün çocuğa geçti. Sessizliğe izin verdim. Yeniden konuşmaya başlayacağı noktayı merak ettim.

Ne anlatıyordum ben, dedi nihayet. Hatırlatıcı hiçbir şey söylemedim. Başka kayıp hikâyelerini araştırma kararımı destekleyeceğinizi düşünmüştüm. Yeter Birkan, bu konuda konuşmak istemediğimi sana kaç kez söyleyeceğim, üzüyorsun beni. Seni üzmek istemiyorum anne ama bilmek istiyorum, ne oldu babama? Yeterince büyüdüm, lise bitecek neredeyse. Desteklemediğimi düşündünüz, dedim. Öyle hissettim. Daha coşkulu bir tepki bekliyordum belki bilmiyorum. Gerçi coşku da

çerçeveye uymaz herhalde. Ebeveyninden alkış bekleyen çocuk yazdım deftere. Anneniz biliyor mu, bu konuda attığınız adımları? Annem mi, diye sordu şaşkınlıkla. Evet, dedim, onun da parçası olduğu bir hikâye... Annemle bir ilgisi yok bunun diyerek kesti sözümü. Mesleki olay nihayetinde, haber yapacağım, babamın peşine düşmüyorum. Sadece seni ilgilendiren bir konu değil bu Birkan. Senin merakını tatmin edeceğim diye geçmişle yatıp geçmişle kalkamam, git başka bir meşgale bul kendine. Annenizle paylaşmaktan kaçındığınızı duyuyorum ve bunun sorulması sizi rahatsız ediyor, dedim. Duyuyorum, diye taklit etti sesimi. Yüzünü buruşturan ve ebeveyniyle dalga geçen bir ergen. Bir Allah'ın kulu çıksa da söylese artık, dedi, duyuyorum demeyiz biz, Türkçede yok öyle bir kullanım. Haklısınız, dedim, çeviri metinlerden geçmiş bir şey, ne yazık ki yerleşti bizim dilimize de. Gevşedi, arkasına yaslandı. Beni alt ettiği için mutlu. Yenilmez ölü babaya karşı kazanılmış zafer yazdım. Yazdığımı okudum. Anlıyorum deseniz mesela, daha yerinde olur, dedi. Bir daha okudum. Ölünün üstünü çizdim. Teşekkür ettim. Peki dedim, yine de düşünmeye çalışsanız, söyleyecek olsanız annenizin tepkisi ne olurdu? Kendi babanızın değil ama kayıp babaların peşine düşme isteğinizi anlar mıydı? Kayıp, olmayan baba yazmak geçti içimden, bir şey engelledi. Annem, annem, annem... Sayıklar gibi üst üste söyledi. Ben buraya neden geldim hatırlasanıza Birkan Bey. Olabilecek en sakin sesiyle, annemden kurtulmak istiyorum demiştim size, ona katlanamıyorum demiştim. Ama halimize bakın, tek bir seans geçmiyor ki annemi konuşmayalım. Kaç yaşındaydınız, dedim. Kaşları çatıldı, kırk sekiz, neden sordunuz? Hayır hayır, dedim, babanız

gittiğinde. Boğazını temizledi. Darbeden sonraydı, dedi. Yani kaç yaşındaydınız? İşte darbeden hemen sonraysa, üç buçuk, dört gibi bir şey. Dört değilimdir. Olayın üstünden fazla geçmemişti. Olay? Anlatmıştım dedi, tekrar ettirmeyin dercesine. Babanın gidişinden kendini sorumlu tutuyor, yazmıştım, onu okudum. Sormalı mı, beklemeli mi bilemedim. Bağırdığını hatırlıyorum, dedi. Koridorda durmuş dinliyor Yankı. Çok kötü şeyler oldu çünkü. Duvarlar yumruklanıyor. Nasıl olabilir, nasıl diye bağırıyor adam. Annenin sesi çıkmıyor. Yankı biraz daha yaklaşıp görmeye çalışıyor, salon kapısının iki menteşesi arasından bir görünüp bir kaybolan babasını, hareketlerini, anlamaya çalışıyor. Annesi neden susuyor, sesi neden hiç çıkmıyor, bir şey mi oldu yoksa? Annemi de suçladı tabii, dedi, hepimizi suçladı. Nasıl bırakırsın dediğini duydum babamın. O zaman ağladı işte annem. Hıçkırıklarını duyunca rahatlıyor biraz. Babasının kapıya yaklaşan gölgesini fark edince koridora geri kaçıyor. Sesleri duyulmasın diye herhalde, çekiyor kapıyı baba. Yankı sessizce bekliyor karanlık koridorda. Bizim odanın kapısında durdum biraz. Uyumuşum. Bu son gece miydi babanızın evde olduğu? Evet dedi, uyandığımda annemle babamın yatağındaydım. Babam yoktu. Annemle ikimizdik sadece. Haminne de yoktu o gün nedense. Yazlıkta falandı belki, evi kapamak için, birilerini tutup toplatıyordu eşyaları sanırım. Babamın bana kızdığı için gittiğini düşündüm. Darbe olmuştu, dedim. Tutuklanmış olabilir, yurtdışına kaçmak zorunda kalmış olabilir, haberini yaptığınız kişiler gibi bilemeyeceğimiz şeyler gelmiş olabilir başına. Çok hoşsunuz dedi. Gülüşünde insanın sinirine dokunan bir kibir. Siz benim anlattıklarımı dinlemiyor musunuz? Devlette

çalışıyordu dedi annem, sıradan bir memurdu herhalde, bilmiyorum. Devlette çalışan insanın başına ne diye gelsin öyle şeyler? Kandırmayalım kendimizi.

Anahtarı kilide sokarken, kaç yıl oldu diye düşündüm, bu konuları açmayalı kaç yıl oldu? Sima'nın söylediklerini düşündüm sonra. Ansızın ölüp gidebilir ve sen hiçbir zaman öğrenemeyebilirsin Birkan. Annenin yaptığı haksızlık. Ne yapayım, zorla mı konuşturayım? Kapıyı açınca ağır bir yemek kokusu. Ben geldim. Mutfağın kapısı kapalı. Çocukluğumun geçtiği evin mutfak kapısının camı vardı. Annemin buzlanmış silueti hep bir şeylerle meşguldü. Kaç kez tek yumrukta patlatmak istedim. Anne, ben geldim. Kapının önünde durdum, tık tık. Kapı vurmadan girilmez Birkan. Özür dilerim anne. Eğilmiş fırına bakıyor. Davlumbazın sesi tüm sesleri yutuyor. Anne? Kamburu ne kadar artmış. Hah, geldin mi? Allah aşkına şu fırını göster bir bana Birkan. Ne diye böyle karışık yaparlar anlamıyorum, iki düğme koyacaklar alt tarafı. Ama yok illaki zorlaştıracaklar her şeyi. Ne kokuyor, derken eğildim. Buhardan görünmüyor içi. En yüksek derecede olsun, fan man istemem. Dijital ekran iyice karışmış. Resetlemiş misin sen bunu? Göbeğim çatladı oğlum çözene kadar. E çözememişsin zaten. Neyse tamam, hallettim ben. Bastım bir iki şeye oldu. Ne pişiriyorsun? Senin en sevdiğinden dedi. Kalktım, yüzünde gururlu bir gülümseme. Ekranı bir de o kontrol etti. Doğru yapmış mıyım anne, diyesim geldi, tuttum kendimi. Bu sıcakta daha fazla duramayacağım. Arkamdan seslendi hemen, kokudan tahmin etmen gerekirdi dedi ama edemedin, hayret. Kapıda durdum, havayı kokladım, oyuna katılmazsam başlar yine, ellerine sağlık demek de yok, böyle mi

yetiştirdim ben seni? Ispanaklı börek mi? Bilemedin, derken baştan aşağı süzdü beni, ayaklarımda takıldı kaldı. Ayakkabılarını çıkarmadan girmişsin içeri, bütün gün evi sildim süpürdüm ben. Eyvah, affedersin. Yemeğin ne olduğunu çıkaramadım ama teşekkür ederim, diye seslendim holden. Geçmiş olsun der gibi bir hareket yaptı. Teşekkürlerde hep geç kalıyorum. Rica etsem tuzluğu uzatır mısın diyeceksin Birkan. Rica etsem tuzluğu uzatır mısın anne. Uzattıktan sonra, teşekkür ederim hani? Teşekkür ederim. Bir dahakine hatırlatmam gerekmesin, anlaştık mı? Anlaştık anne.

Anneli hayatı unutmuşum. Keşke hiç hatırlamasaydım. İyiydik öyle, uzaktan. Biz hep böyle uzaktan mı sürdüreceğiz bu ilişkiyi Birkan, dedi Sima. Ne zaman birlikte yaşayacağız? Sen daha boşanmadın ki Sima. Ellerine sağlık dedim salona geldiğinde, neme lazım, unuturum falan. Dur bakalım, önce bir ye, belki de sevmezsin dedi. Tuzu biraz az olmuş, yağını da fazla kaçırmışım der her seferinde ki karşısındaki atılsın hemen, enfes olmuş, kusursuz bir yemek, ellerine sağlık. Geçip oturdu her zamanki yerine, beklentiyle baktı yüzüme. Pencerenin önündeki berjer bir zamanlar benim yerimdi. Olur mu hiç öyle şey diyerek karşıladım pasını, senin yemeklerini sevmemem ne mümkün. Ne yaptın peki, söylemeyecek misin, dedim kanepeye otururken. Bak şu berjerin hemen karşısına bir tane daha koyarız, demişti Sima, karşılıklı oturup günümüzü anlatırız birbirimize. Dedim ya oğlum, senin en sevdiğin yemek işte. Benim en sevdiğim yemek neydi? Düşünüyorum ama gelmiyor aklıma bir türlü. Hadi hadi, bir tahminde bulun. Bugün neşesi yerinde. Ya da benim hoşuma gitmeyecek bir haber verecek, yumuşatıyor

önden. Kereviz, dedim. Sorar gibi çıktı ağzımdan. Ben hangi yemeği severim anne? Sen o rengi sevmezsin ki Birkan, nereden çıktı şimdi, şu gece mavisi olanı alalım. Yeşil gömlekten uzaklaşıyoruz. Babamın böyle bir yeşil paltosu vardı, onu hatırlattı herhalde. Şaşkınlıkla bakıyor yüzüme, babanın yeşil paltosu mu, ilahi Birkan, sen ne bileceksin babanın paltosunu. Hem yeşil falan değildi o. Değil miydi? Kereviz mi, deli oğlan, ne zaman yaptım da yedin kerevizi acaba? Kalktı, mutfağa gidiyor. Hadi değiş üstünü başını, o arada hazır olur yemek de.

Eskiden kendi eşyalarımın asılı olduğu tarafını açtım gardırobun. Alışkanlıklar öyle kolay değişmiyor. Annemin elbiseleri, gömlekleri, kokusu... Kendimi bildim bileli aynı parfümü kullanıyor. İpek gömleği insanda dokunma isteği uyandırıyor, elimi uzattım, değmemle çekmem bir oldu. Kaydı düştü gömlek. Eğilip alayım derken bir kutu fark ettim, gümüşi renkte. N'apıyorsun orada Birkan? Bu kutu çok güzel anne. Kutu benim kutum. Başkalarının eşyaları kurcalanmaz. Anladın mı beni? Şimdi doğru odana. Depoya göndermemiş diğer eşyalarla beraber. Benim annem de bu kutu gibi diye düşündüm. Hiçbir zaman açılmayacak, kilitli bir kutu. Kendisi bile açmıyor bence.

Yemek hazır, diye seslendi içeriden. Bugünün sürprizi sadece sevdiğim bir yemek mi? Neye borçluyuz acaba tüm bunları. Odasının önünden geçerken gözüm takılıyor ister istemez. Bu ev benim evim değil artık. Belki de her şey bitince yeni bir eve taşınmalı. Yeni bir başlangıç, dedi Sima. İkimiz, çok güzel olmaz mıyız? Ben bugüne kadar kimseyle bir arada yaşamadım' Sima. Seni tanıdıkça sevmeyeceğimden mi korkuyorsun yoksa, diyor şımarık ses tonuyla. Sen bu sözü almadan bırakmayacak mısın

kocanı Sima? Meslekten biri olmazdı, yeminimi bozmamalıydım hiç. Gülüşü. Baştan çıkarıcı. Zekâsı da öyle. Hadi oğlum, ne dikilip kaldın orda, diye seslendi koridorun başından. Geliyorum, dedim, gömleği düzgün astım mı, dönüp kontrol etmemek için zor tuttum kendimi.

Eee, neymiş bakalım şu gizemli yemek, dedim otururken. İki yana sallana sallana gitti mutfağa. Topuk dikeni yüzünden diye düşündüm, içinden bir diken çıkan annem, dikenli annem. Anne niye topallıyorsun? Diken var topuğumda, o batıyor. Neden çıkarmıyorsun anne? Öyle çıkacak diken değil oğlum, bırak soru sormayı da yürü bakalım, geç kaldık zaten. Geleyim mi yardıma, diye seslendim. Otur sen, ölmedik daha, dedi. Neşeliyken yaptığı esprilerden biri. Mutfaktan gelen sesler, zorlandığını düşündürüyor ama olsun, kalkıp gitsem bin tane laf işitirim. Yardıma ihtiyacım yok benim Birkan, herkes kendi işine baksın. Ama anne bir yardımcı tutsak, ne zararı var, sana yoldaş olur hem. Yoldaş? Başka bir dilde hiç duymadığı bir kelime sanki. Bu kitapları istemiyorum anladın mı bu evde, demişti. Anne ne yapıyorsun, bırak onları. *Yoldaş Pançuni*'ymiş, adında meymenet yok adamın. Anne bırakır mısın kitaplarımı? İleride, kendi evin olduğunda, istediğini alır koyarsın. Odamın ortasında küçük bir tepelik oluşmuş. Elinde koca bir çuval, içine dolduruyor hepsini. Korkuyor dedim o an. Babamın başına gelen benim de başıma gelecek diye ödü kopuyor. Tamam anneciğim, bırak sen onları, ben halledeceğim, söz veriyorum. Bakıyor yüzüme, emin olmaya çalışıyor, yalan söylemeyeceğimi biliyor aslında. Sadece kontrolü elden bırakmak dünyanın en zor şeyi onun için. Bak, koydum gördün mü, hepsini koydum içine. Başını sallıyor. Şimdi bunları

odama götüreceğim ama merak etme, hepsini yarın vereceğim birine.

İşte geldiiik, diyerek girdi salona. Geldik? Bir anlık soru, elindeki koca tepside duran bütün bir tavuğu görene kadar, midemde bir dalgalanma, hoş geldiniz diyecek halim yok. Anne bu... Hadi iyisin derken, bıçağı tavuğun ortasına sapladı, buharıyla birlikte pilav kokusu. Bugün babanın doğum günü Birkan, onu bekleyeceğiz yemek için. Çıtır çıtır kızarmış tavuk, mutfak masasının üstünde. Midem gurulduyor. Parmaklarımı uzatıyorum, küçük bir dokunuş, şişt, çek elini bakayım. Tahta kaşığın sıcaklığı elimde. Acıktım ben. Olabilir, bekleyeceğiz. Uzat Birkan tabağını. Anne ben... Sen ne? Servis çatalı ile bıçağın arasında tuttuğu tavuk parçası havada asılı kaldı. Uzat şunu. Tavuktan küçük bir parça kopup, beyaz örtünün üstüne düştü. Uzatsana oğlum. Alelacele uzattım tabağımı, tavuk şimdi tam önümde. Getir getir, pilav koyacağım daha. Midemdeki dalgalanma boğazıma doğru yükselen bir tsunami. Bütün gece bekledi o tavuk o masada. Bugün babanın doğum günü, bugün babanın doğum günü, babanın doğum günü. Baban gelecek, o zaman yiyeceğiz. Dokunma Birkan. Karnım acıktı. Acıksın, ölmezsin açlıktan. Dur dedi, bir kaşık daha, seversin sen bunu. Sever miyim? Anne ben... Hadi hadi, kilo alacağım diye mi korkuyorsun yoksa? Tavuk oğlum bu, bir şey yapmaz. Pilav da zaten kırk yılın başı. Oturdu yerine. Kendine iki kaşık pilav, küçük bir parça da tavuk koydu. Evlendiğin de yok, dedi, kime beğendireceksin acaba kendini? Zayıfsın da. Hadi, afiyet olsun. O yemek bitecek Birkan, o kadar uğraştım ben. Babam? Ye diyorum sana, çatalı batırıyor tavuğa, aç ağzını, bitecek bu. Babamın doğum günü.

Yok baba maba. İşi çıkmış. Aç ağzını. Açıyorum. Kocaman bir tavuk parçası, sığmıyor ağzıma. Çiğnemeye çalışıyorum, dönmüyor bile ağzımda. Donmuş yağlar dudaklarımın kenarında, iğrenç bir tat. Bakmıyor yüzüme. Onun tabağı boş. Hadisene oğlum, dedi, tavuğu çatalımla didiklediğimi o zaman fark ettim. Soğusun diye. Böyle der demez öğürme hissi geri geldi. Affedersin. İyi misin, diye seslendi arkamdan, hay Allah mideni mi bozdun yoksa? Zor attım kendimi banyoya. Dışarıda saçma sapan şeyler yiyorsunuz tabii.

Kusamadım da. Midem boş. Salona, o sofraya dönmek zorundayım. Belki de konuşmak için bir fırsat dedim aynaya bakarken. Anne, biliyor musun, bu içpilavlı tavuk benim en sevdiğim yemek olmadı hiç. Babamdı o. Karıştırdın yine. Böyle söylesem ne yapar? Babamın adını yıllar sonra andığım için, önce sofrayı, sonra evi terk eder mi? Yok, en fazla odasına kadar. Gideyim sofraya, tabağımı alayım, içindekileri tepsiye geri boşaltayım, dokunmadım bile çünkü. Dokunmayacaksın Birkan, baban gelecek ve hep beraber yiyeceğiz. Çok şaşırır. Benden asla beklemeyeceği bir şey. Sakince otururum yerime. Anne derim, bak yıllardır oynuyoruz bu oyunu. Ne oyunuymuş, ben oyun falan oynamıyorum der, yüzünü ekşitir, ne saçmalıyorsun yine acaba diyen bakışlara rağmen devam ederim. Bu benim en sevdiğim yemek değil derim. Babana en sevdiği yemekten yaptım Birkan, gelince çok mutlu olacak ve ailecek, hep birlikte yiyeceğiz, ne eksik ne fazla, hep birlikte. Ay üstüme iyilik sağlık der. Şu yaşıma kadar bildiğim şeyi reddetmediğin kalmıştı Birkan, pes. Tabağını alıp ayağa kalkacak. Konuyu kapamak için bildiği yöntem bu. Saçma sapan konuşuyorsun, diyecek, yemezsen yeme, o

kadar uğraşmış annen, oğlum yorgun argın gelecek demiş, ona şu en sevdiği pilavlı tavuktan yapayım demiş, koca tavuğu taşımış marketten buraya, pilavını ayrı, tavuğunu ayrı pişirecek diye ayakta saatler geçirmiş, topuğunun dikenine rağmen hem de... Bravo sana Birkan, ne güzel evlat yetiştirmişim, bana da bravo. Bunları derken gide gele toplamış olacak sofrayı. Bir tek ben kalacağım, öyle susmak dışında bir şey yapamadan, örtünün ortasındaki tavuktan kalan lekeye bakarak duracağım. Kurtarıcım o leke olacak, anneme bakmama gerek kalmayacak. Beğendin mi yaptığını Birkan. Ana oğul oturacaktık ne güzel, iki çift laf edecektik, kırk yılın başı. Kırk yılın başı... aşağı yukarı bir ömür benim için. Kendimi bildim bileli iki çift laf etmişliği yok benimle. Anne, tamam hadi gel, konuşalım biraz, kızdın bana ama bir dinle önce. Tat mı bıraktın Birkan insanda?

Kapıda bir tıkırtı. İyi misin oğlum, gel artık, bir şeyler yiyince geçer mide bulantın, soğutma tavuğunu. Açtım kapıyı. Gözlerinde hayal kırıklığı. Özür dilerim anne. Pek iyi değilim ben. Herhalde bağırsak enfeksiyonu falan... Yatayım biraz. Sen ayır benim tavuğumu, gece kalkar yerim ya da yarın kliniğe... Aaa, olur mu canım öyle şey, hadi bakayım midene bir şey gitsin ki zayıf düşme. Dedi ve arkasını dönüp gitti. O tavuk yenecek Birkan. O tavuk yenecek. Senin en sevdiğin yemek. O kadar uğraştım. Anneni üzüyorsun ama. Ağzımda büyüyen lokma. Donmuş yağı tavuğun.

Sofraya oturmuş, gel dedi, sandalyeye pat pat vurdu, otur bak sana anlatacaklarım var hem. Tabağıma bakmamaya çalışarak geçtim yerime. Demek anlatacakları var. Bunca hazırlığın nedenini az sonra öğreneceğim. Koca bir parça tavuğu attı ağzına.

Hızlı hızlı çiğniyor. Hep hızlı yedi yemeklerini. Beni de buna alıştırdı. Her şeyi bir telaş içinde ve aceleyle yapmak zorunda sanki. Nöbetim var Birkan, çabuk ol biraz. Misafir gelecek, seni bekleyemem. Komşuya geçmiş olsuna gitmem lazım, oyalanıp durma. Anne siz babamla nasıl tanışmıştınız? Ağız hareketleri durdu. O nereden çıktı şimdi? Sormadı tabii ama duydum kafasından geçeni. Hiç bahsetmiyoruz bunlardan, dedim. Aniden duran bir trenin yeniden harekete geçmesi gibi dönmeye başladı lokma ağzının içinde. Döndü, döndü, döndü. Yesene dedi lokması bitince, çatalıyla tabağıma işaret ederek, o konulara hiç girmeyeceğini ilan edercesine. Müteahhit aradı, dedi. İşte bu büyük haber. Soruma yanıt vermeyeceğini bildiğimden üstelemedim. Boşuna bir çabaydı zaten ama en azından denedim derim Sima'ya. Bir giriş yaptım da kapı kilitliydi. Gözümün içine baktı, e sormayacak mısın? Kendi istediği soruları soracaksam yanıtlar seve seve. Neymiş mesele, derken tavuğun kokusunu almamak için geri yaslandım. Nihayet mahkemeye gitmeden anlaşmaya yanaşmış sekiz numara dedi. Birkaç aya bitiririz diyor adam, hayırlısıyla. Birkaç aya, dedim, o iş zor ama iyi haber tabii. Ne o dedi, şikâyetçi misin annenle oturmaktan? Ah ah sizlere de hiç yaranılmıyor, derken kurduğu sofraya şöyle bir baktı. Sizlere? Biz kimiz anne diye bağırmak geldi içimden. Bir tane oğlun var işte, niye çoğul konuşuyorsun? Tabağıma takıldı gözü, çatalımı batırdım aceleyle, yiyorum anne, tamam yiyorum.

Eziyet ediyor bana demişti, ilk seanslarımızdan biriydi. Annem bana eziyet ediyor. Ne yapıyor dedim, nasıl eziyet ediyor, biraz anlatabilir misiniz? Her şeyin hıncını benden aldığını düşünüyorum bazen, dedi. Tüm çocukluğunun, kocasının terk

etmiş olmasının, kardeşimin ölümünün... Hepsinin suçlusu benim. Suçlandığınızı hissediyorsunuz dedim. Evet, dedi, durdu, düşündü. Zihninde bazı anların belirdiğini hissettim. Neler geliyor aklınıza, çağrışımlarınızı serbest bırakmayı deneyin. Bir daha hiçbir doğum günümü kutlamadı benim, dedi. Kardeşimden sonra yani. Haksızlık gibi geliyor bu. Gerçi pek çok şey öyle, deyince devam etmesi için bekledim. Biliyor musunuz, aslında kaza çocuğu kardeşim. Öyle mi? Tabii, ben daha beş aylıkmışım annem hamile kaldığında. Hangi kadın ister bu kadar peş peşe doğurmayı? Anlayacağınız kazayla geldi, kazayla gitti benim kardeşim. Bu sizin yorumunuz mu, yoksa hiç konuşuldu mu evde, diye sordum. Bir keresinde Haminne'nin konuştuğunu duydum telefonda. Kime anlatıyordu bilmiyorum, bir ahretliği varmış, uzak bir yere gelin gitmiş galiba, onunla sık sık konuşurdu telefonda, odur belki. İlkokul iki falan olmalıyım. O gün hastayım, gitmemişim okula. Bizim evdeyiz. Annem işe gitmiş. Haminne açmış her tarafı, mikrop çıksın deyip duruyor. Kendimi o mikrop gibi hissediyorum. Mutfakta bir yandan dolma sarıyor, bir yandan konuşuyor. Bizim evi, yani şimdi de oturduğumuzu, annem ve babam evlenince onlara vermiş Haminne ile dede. Annemin kendi anne babasıyla yaşadığı ev satılmış işte o olaydan sonra. Annem hep söylenirdi, ucuza gitmiş, ancak küçük bir ev almışlar diye. Neyse işte, mutfakta oturmuş konuşuyordu, sorma sorma dediğini duydum, benimle ilgili bir şikâyette mi bulunacak, diye kulak kabarttım. Televizyonun sesi açık, içeride çizgi film izlediğimi sanıyordu herhalde, sakınmadan konuşuyordu.

Anacım, dediğini duydum, ikinciyi yapmayacaktı zaten, kaza oldu biliyorsun. Ne yapacaksın be gülüm, okumak para etmiyor ki her zaman diyor, telefonu kulağı ile omzu arasında sıkıştırmış, bir yandan da el çabukluğuyla sarmaları çeviriyor parmakları arasında. Süt korur dediler herhalde. Karşısındaki konuşuyor olmalı, sessiz kalıyor bir süre. Öyle öyle de işte, ne yapsın gülüm, derken tencereye özenle yerleştiriyor incecik sarmayı, ama ben dediydim ona, diyor, bu damat hayırsız, hatırladın değil mi sen de? Sessizlik. Karşı taraf konuşuyor. Evet, işte o gün dedim. Hangi günden bahsettiğini anlamadım ben, dedi Yankı. Ah gülüm ah, deyip duruyordu. Karşısındaki ne diyorduysa artık, sonunda savundu kendini, biz ne yapalım anacım, dedi yaşlı insanlarız. Bir annenin babanın yerini tutabilir miyiz? O kadar söyledim be güzelim, daha ne yapayım, aldır kızım dedim, ne olacak? Sonra, ileride istersen yaparsın bir tane daha, yazık değil mi, hem doğacak olana hem doğmuşa... Yok anacım yok, tutamadı adamı da yanında, bak o kadar ısrar kıyamet ama ne oldu, çekti gitti sonunda. Bizimkine kalsa aldıracaktı çocuğu. Ağladı o kadar, ben daha birinciye alışamadım, iki bebekle ne yapacağım diye.

Babam ısrar etmiş yani, dedi Yankı. Annem istememiş aslında. Zaten ben daha çok küçükken, dedi, altını değiştirirken kardeşimin, durmazdı hiç rahat, kaç kez işedi böyle kadının suratına, çimdiklediğini görmüştüm annemin. Dişlerinin arasından yeter, yeter derdi. Hâlâ kulaklarımda sesi. Küçücüğüm ama kalmış böyle anlar bende. Kardeşim olmaşa, annem daha az sinirli olur diye düşündüğümü hatırlıyorum. Sonra da siz çimdiklediniz kardeşinizi, dedim. Annenizi gördünüz çünkü.

Durdu, yüzüme baktı, hakikaten dedi, bunu hiç düşünmemiştim. Bir de bana kızıyor, dedi, bakın işte, anladınız mı ne demek istediğimi, zalimlik derken bunu söylüyorum ben de. Hep beni suçluyor, hiç sevmemiş gibi, sevmediği bir mahlukmuşum gibi bakıyor bana. Kardeşime de öyle baktığına şahit oldum kaç kez. Belki de anne olacak bir kadın değildi, bilmiyorum, belki kendi annesine duyduğu öfke... Annesine öfke? Yani öldüğü için. Babasına değildi öfkesi, babasının lafı hiç geçmezdi, zaten dedesine baba diyordu. Annesine karşı da öfkeli gibi gelirdi bana hep. Bunu biraz açabilir misiniz? Öldüğü ve onu yalnız bıraktığı için herhalde, dedi, sanki insanın kendisinin elinde bir şeymiş gibi. Nüfus kayıt örneği çıkardığımda da benim kayıtlarımda gerçek dedem görünmüyor mesela. Çok tuhaf değil mi, annem, kendi annesiyle kardeş kanunen. Anneniz kardeşine öfkeliydi yani, dedim, annesine değil. Yerini hiçbir zaman dolduramayacağı bir kardeş, asla rekabet edemeyeceği. Sessizlik. Bugün ben de onu hissediyorum işte, dedi neden sonra. Hiçbir zaman rekabet edemeyeceğim bir kardeşim var. Hata yapma ihtimali yok. Annem ona hiç kızamayacak. Bütün kızma haklarını benim için kullanıyor. Ölmüş biriyle mücadele edilemez. Keşke yaşasaydı da açıklarını yakalasaydım, yaptığı hataları annemin gözüne sokabilseydim, o zaman bana bu kadar haksızlık edemezdi, sen şöylesin de böylesin de, şurada şunu yaptın burada bunu. Sonra bir de söylenip duruyor, neymiş, kardeşimi kıskanmışım hep, çok ayıp bir şeymiş bu, insan kardeşini kıskanır mıymış, aynı kandan olduğu kişiyi düşman görür müymüş... Çocukluğumda hep duyduğum şeyler, dedi. Sürekli bir kardeşine mukayyet ol, o senden küçük, bırak önce o oynasın. Zaten bütün vaktini alıyor

annemin, ben de küçüğüm, haksız mıyım yani, Haminne bile söylemiş bakın, ötekine yazık demiş, doğmuş olan bir evladın var demiş, ama dinletememiş... Babanız, dedim, onun ısrarları yüzünden sanıyorum. Evet evet, dedi, babamın gözdesiydi zaten kardeşim. Hatta adını da o koymuş, biliyor musunuz? Doğumdan sonra gece Haminne kalmış annemin yanında, daha isim falan yok tabii. Oysa benim ismimi daha doğmadan bulmuşlar. Kardeşime isim düşünecek halde değilmiş annem. Canım burnumdaydı zaten derdi, eteğimde sen, karnımda kardeşin. İşte o ilk gece bir rüya görmüş Haminne. Annemin babasını görmüş rüyasında. Kalkınca hemen bebeği kontrol ettim diye anlatırdı, nefes alıyor mu almıyor mu? Çünkü annemin babası böyle bir bozkırın ortasında tek bir ağacı göstermiş Haminne'ye. Haminne bakmış ağaca, aynı dala tünemiş iki karga varmış gösterdiği yerde. Sonra elindeki tüfeği fark etmiş Haminne. Annemin babası sakince tüfeği kargalara doğrultmuş ve tekini vurmuş gözünü kırpmadan. Bunu anneniz lohusayken annenize mi anlatmış, diye sordum şaşkınlıkla. Başını salladı. Böyle tuhaf bir aileyiz işte biz dedi gülerek. Babam da ordaymış hatta. Annem dehşet içinde ona dönüp bakmış. Haminne'ye saygısından bir şey dememiş önce babam. Anneniz mi söylüyor bunu? Ailede hep konuşulan bir şey bu, dedi. Haminne, babamın sessizliğini fırsat bilip devam etmiş, birini öldürüyordu, öteki kalıyordu, uğursuz bir rüyaydı. Böyle demiş, inanabiliyor musunuz, sanki ikisini de vursa uğursuz olmayacak. İşte o zaman babam, annemin kollarında duran kardeşimin kulağına eğilip, ismini fısıldamış. Daha kimseler duymadan kardeşim duymuş ismini. Uğur olacak benim oğlumun adı, demiş başını kaldırınca, o bizim ailemize

uğur getirecek, uğursuzluk değil. Bir benim adıma bakın, dedi sonra, bir de kardeşimin. Aileye uğur getiren o, ben sadece bir yankıyım. Artık kimin yankısıysam.

Rüyanızda buna itiraz ediyordunuz sanki dedim. İlk anda anlayamadı. Seansın başında anlattığınız rüya, dedim. Ev yıkılmıştı rüyanızda. Evet, dedi, yeniden canlandırdı rüyasını sanki gözünde. Yaşadığımız ev mi, yoksa yazlık mı emin olamıyorum, dedi. Deprem falan değil yalnız, çünkü etrafta başka yıkıntı yoktu. Annem tek tek her taşı kaldırıp bağırıyordu, Uğur, Uğur! Ben o sırada kenarda durmuş onu seyrediyordum. Şimdi olduğum yaştayım ama annem kardeşimin öldüğü zamanki yaşında. Rüya boyunca kardeşimin adını seslendikten sonra bana dönüyor nihayet. Yankı, kardeşin nerede? Sigaramdan bir nefes çekiyorum, düşünün yani şu durumda kenarda durmuş olanları seyrediyorum kayıtsızlıkla, evimiz yıkılmış falan, neyse... Kardeşin nerede diyor, ben de sigaramın dumanını üflerken, rüyada duman çok belirgindi, tuhaf bir atmosferi vardı zaten, ne bileyim ben diyorum, ben kardeşimin bekçisi miyim? Kardeşinizin bekçisi olmak istemiyorsunuz, dedim, yankısı olmak istemiyorsunuz onun.

Nereden başlayacağımı bilemiyorum demişti, utanıyorum. Neden? Utanç verici çünkü, dedi, yüzünü elleriyle kapadı, alnını ovdu. Yol boyu size anlatacak başka şeyler düşündüm bugün, derken sesi öyle boğuktu ki zor anlayabildim ne söylediğini. Neden başka şeyler düşündünüz? Kaldırdı başını. Sonra dedim ki o senin anan değil baban değil, koca adamsın, ne var yani, herhalde o da ilk kez karşılaşmıyordur bu tip bir durumla. Teşvik edici olmaya çalışarak salladım başımı. Bana her şeyi anlatmalısın

Birkan. Aramızda hiçbir sır olmamalı. Anlat ki seni koruyabileyim. İçki mi içtiniz, kendinde mi değildin? Hem siz, benim tarafımdasınız değil mi, derken gözlerinde yalvaran bir ifade. Niye kızasınız ki bana? Yargılanmaktan korkuyorsunuz, dedim. Disipline gitmemen için müdürle konuşacağım ama önce bilmem gerek. Sorgulayacaklar mı anne beni? Ellerini ovarcasına dizlerinin üstünde ileri geri hareket ettiriyordu. Terlemiş de kurulamak ister gibi. Bakın o kadar içtik, o kadar içtik ki, dedi... Yeterince kurulamış mı anlamak ister gibi avuç içlerine baktı. Bu anlatacağım şey sadece çok fazla içtiğimde yaşanıyor, dedi. Yüksek alkol halinde tekrar eden bir olay yazdım deftere. İçki kimseyi kötü biri yapmaz dedi Püren, neymiş, içimde varmış ki çıkmış.

Gazeteden arkadaşlarla birlikteydik, dedi Yankı. Püren'i tanımaz onlar. Hiç sosyalleşmiyoruz, hep kapalı kapılar ardındayız diye şikâyet etmişti geçenlerde, ben de dedim hadi Keremlerle içelim bir akşam. Kerem'in hatun da maharetli bir tip, bize gelin dedi, donatmış sofrayı. Yedik içtik. Bitmek bilmedi gece. Püren de süslenip püslenmiş, beğendirecek ya kendini benim arkadaşlarıma. Açık söyleyeyim, hoşuma gitmedi öyle derin dekolte falan. Deren'i görseniz, neredeyse ev haliyle. Düz tişört giymiş. Altında kotu. Püren'in kıyafet sırıttı doğrusu, uymadı ortama. Önce buna sıkıldı canım. Bir süre sonra fark ettim ki Kerem'in göz kayıyor, rahatsız oldum ister istemez. Yine de bir şey demedim bakın. Yedik içtik işte. Durdu, ofladı. Dilim damağım kurudu yine dedi, akşamdan kalmayım bir de. Devam etmesi için bekledim. Zor kısma geldik dedi. Saçma sapan bir konuda tartışmaya başladık Kerem'le. Haberci ve siyasetçi

ilişkisi üzerine bir konu. Fazla içlidışlı olmayacaksın politikacı takımıyla dedi bu bana. Sanki benim öyle bir durumum var. Detay hatırlamıyorum inanın. Normalde hemen her konuda aynı düşündüğüm biri derken kıpırdandı yerinde, öyle de yakınızdır yani. Beni bilmezmiş gibi konuştu. Sanki tanımıyor, niyetimi bilmiyor, işbirlikçi bir gazeteci gibi hissettim kendimi. Püren'e hava yapıyor gibi geldi dedi, beni onun karşısında küçük düşürmeye çalışıyordu sanki. Kızlar da hiç girmiyor tartışmaya. Öyle seyrediyorlar boks maçı izler gibi, derken sustu birden. Hay Allahım, diye mırıldandı, nasıl geldi iş o noktaya? Anlat bana Birkan, annenim ben senin, nasıl geldi iş oraya, alkolden başka bir şey daha var mı işin içinde? Bir yandan böyle alaycı bir gülümseme vardı yüzünde, dedi, konuşuyordu durmadan. Tam o sırada bir bakışını yakaladım. Püren'e yani. Ne ben ne Deren oradayız sanki. Kerem konuşuyor, konuşurken Püren'e bakıyor, ne yapacaksın bizim oğlan bazen böyle saçmalar işte der gibi. Püren'in de ona bakışını yakaladım sonra. Hayranlıkla. Işıl ışıl yüzü. Dikmiş gözlerini Kerem'e. Bu olsaydı diyor sanki, ah bu olsaydı benim sevgilim. O an içimden nasıl bir öfke yükseldiyse. Kaç kişi bir olup dövmüşsünüz oğlum çocuğu. Öğretmenin arkasından konuştu anne. Onu kopya çekerken yakalamıştı hoca, ceza vermişti. Ulan dedim Kerem'e dönüp, sen ne ciğeri beş para etmez herifmişsin. Deren de gördü aslına bakarsanız olan biteni. Kızcağız kenarda büzülmüş kalmış, belki de dedim Kerem'in ilk vukuatı değil, alıştı o da. Ama ben alışmam, alışamam diye düşündüm, benim kabul edeceğim şey değil bu. O anki öfkeyle kafamdan geçenleri söylüyorum yani size. Öfkeden deliye dönmek denen şey var ya, onu yaşadım o gece. Tam olarak ne oldu,

bana anlatın ki yardımcı olabileyim size, dedim. Yorum yapma, olayı anlat diyorsunuz, peki. Bakalım yine de sevecek misiniz beni, diyen bir çocuğun sesini duydum bu meydan okumanın ardında. Böyle olmaz Birkan, benim oğlumsun sen, ötekiler beni ilgilendirmez ama benim oğlum yapamaz böyle şeyler, anladın mı? Gidersin söylersin öğretmenine, gereğini o yapar, sen değil. Sen aklınla, bilginle, karakterinle ezeceksin karşındakini, bilek gücüyle olmaz.

Sanki az önce birine sıkı bir yumruk atmış da incitmiş gibi bir eliyle ovuyor bileğini. Ne diyorsun kardeşim, kendine gel dedi Kerem gülerek, yüzündeki sırıtmayı dağıtmak istedim o an. Aklınca beni sağduyuya davet ediyor. Beş para etmez bir herifsin diye tekrar ediyor Yankı. Gözümün önünde, diyor, sonra Deren'i gösteriyor, kız saklandığı yerden başını kaldırıyor, ikimizin de gözü önünde, diyor Yankı, Püren gözleri kocaman olmuş bakıyor, sakın yapma, sakın diye yalvarıyor açılmış gözleriyle. Bir de bana ettiğin o laflar, yedirirdim hepsini sana ama... Kalkıyor ayağa Yankı. Kerem de ayakta şimdi. Hadi kardeşim, sakin ol. O kardeşim dedikçe benim cinler iyice tepeme çıktı, dedi Yankı. Ne kardeşi lan, dedim, yapıştım yakasına. İnsan kardeşine yapar mı bunu? Deren tutuyor Yankı'yı kolundan, Püren yüzünü kapamış ağlıyor. Yankı, Kerem'i duvara yaslamış. Gebertirim lan seni, yavşak. Deren, hadi hadi tamam, çok içtik, herkes evine, derken sakince uzaklaştırmaya çalışıyor onu Kerem'den. Bu yüzden tanıştırmıyorum hiçbir sevgilimi seninle, anladın mı şimdi diyor Yankı, parmağı havada. Deren'e dönüyor, sahip çık kocana diyor, kolunu onun elinden kurtararak. Biraz içince onun bunun karısına sarkmasın. Deren'in yüzü sakin. Hadi Yankı diyor,

gidin siz. Deren belki de o kadar içmedi. Püren ağlamak dışında hiçbir şey yapamıyor. Yürü diyor Yankı, kız başını kaldırıp da kimsenin yüzüne bakamıyor. Ört şu önünü. Kendi ceketini vermiş. Bir de dışarıda sokma başımı belaya.

Kerem kapıya gelmedi bile, dedi Yankı. Deren başımızda bekledi biz ayakkabılarımızı giyerken, öyle kollarını kavuşturmuş, gittiğimizden emin olmak ister gibi. Bu sabah düşündüm, bir mesaj yazsam, özür dilesem herkesten ama o an bir şüphe kemirmeye başladı beynimi. Belki de kuruntu değildi hiçbiri dedim kendi kendime, belki gerçekten oldu o bakışmalar ve ben gerçekten bir oyunu bozdum. O zaman dedim, haklıyım sinirlenmekte ve şimdi özür dilersem haklılığım bir anda unutulur. Haklı olmak arzusu yazdım deftere. Ah dedi, bir tanığım olsaydı, hiç içmemiş ya da çok az içmiş biri mesela, anlatsaydı bana geceyi, onun gözünden bir kez daha görseydim ne olup bittiğini. Diğer arkadaşların da duydu mu, diyor annem. Başımı sallıyorum. Küfrettiğini herkes biliyor yani. Tamam o halde, bunu söyleyeceksiniz müdüre. Ben de konuşacağım kendisiyle. Ama bak Birkan, bir daha duymayayım kavgaya karıştığını. Benim oğlum yapmaz öyle şey diye gururla konuşabilmeliyim her yerde, anlaşıldı mı?

Dün gece yaşananlar neden bu kadar rahatsız etti sizi, diye sordum. Şaşkın gözlerini kaldırdı yerden. Kötü bir şey değil mi, dedi. Elbette dedim, ama suçluluk hissinizi anlamaya çalışıyorum, ne sıklıkta yaşanan bir şey söz ettiğimiz? Ancak çok fazla içtiğimde dedi. Hayal edemeyeceğiniz kadar çok içmiştik o gece. O kadar içersen olacağı bu diyeceksiniz. İnsan gibi içmek lazım tabii. Farkındayım. Böyle zıvanadan çıkarsın sonra.

Başka birine dönüştüm. Tanıyamadım kendimi. O yüzden işte anlatmak istedim size, neden oluyor bu, içki benim içimden niye bunu çıkarıyor? Geçmişte benzer durumlar yaşandığında nasıl tepkilerle karşılaştınız mesela, o deneyimleri hatırlayalım. Hatırlayalım, derken alaycı güldü. İlk aklına gelen söylesin. Çok küçüktünüz dedim, komşu gelmişti evinize. İlk aklına gelen söylesin derken şaka yapmıştım ama hatırlıyorsunuz dedi. Bütün gün oyun oynamıştık. Hayret bir şey, ne zaman anlattım ki size bunu derken, tabloya değdi gözü, babam gitmişti. Beş ya da altı yaşındayım. Çocuk, kardeşime benziyordu. Kardeşim de işte, şey olmuştu. Yoktu, dedim, o da gitmişti. Başıyla onayladı. Nesi benziyordu bilmiyorum, saçları galiba, o da öyle kıvırcık. Sabahtan akşama kadar, kardeşiniz olsa yapacağınız gibi, koşturup durmuştunuz. Ter içindeydik. Oynamadığımız oyun kalmamıştı. Annemle onun annesi salondaydı. Arada annem gelip sakin oynayın diyordu. Biz onu duyacak halde değildik. Zıvanadan çıkmıştık. Sarhoş gibiydiniz. Güldü. Doğru, sarhoş gibiydik. Sonra bir ara, annem odaya gelip bana döndü ve yeter Yankı, iyice zıvanadan çıktın sen dedi. Zıvanadan çıkma eşittir anne lafı yazdım deftere. O sırada çocuğun bakışını fark ettim. Benim azarlanmam hoşuna gitmişti sanki. Ona kimse bir şey demiyordu. Güzel güzel oynayın dedi annem. Sonra çocuğa bakarak ter içinde kalmışsınız dedi. Su ister misin, getireyim mi? İkimiz de kan ter içindeydik ama annem bir tek ona sordu. Bana şamar, ona su. Başını salladı çocuk. Gören de ortalığı ben tek başıma o hale getirdim sanır, nasıl masum bir ifade yüzünde. İstermiş su. Annem tamam, dedi, getiriyorum şimdi. Annem odadan çıktığı an... Durdu. Ne oldu, dedim. Odadan çıktığı

an, diye baştan aldı cümleyi, üzerine atladım. Oyuna devam etmek değildi niyetim ama o öyle sandı. Vahşi bir hayvan gibi hissediyordum kendimi. Siyah kıvırcık saçlarını tuttum, alnını duvara vurdum, çat diye bir ses geldi. Koridorda koşuşma sesleri, kapının açılışı ve annemin çığlığını hatırlıyorum. Ne yaptın sen Yankı! Hemşire olduğu için evde her tür malzeme var, çabucak kucakladı çocuğu, kan akıyor alnından, ben dehşet içindeyim. İki kadın birden çocuğun etrafında, Yankı'nın annesi, komşuyu da sakinleştirmek için tamam diyor, bir şey yok, küçücük bir yarık sadece. Kadın feryat ediyor, iyi misin oğlum. Çocuk ağlıyor. Ne hissettiniz o an, diye sordum, herkes onunla ilgilenirken. Bu da kardeşim gibi mızmız diye geçti içimden, onu hatırlıyorum. Sonra annem çocuğa pansuman yaptı. Dikişe bile gerek kalmadı nihayetinde. Ona çok iyi davranıyordu, bana ise seninle sonra konuşacağız bakışları. Al bakalım, bu da bir bardak suyun diyor kadın çocuğa. Gülüyor ona. Öteki anneye binbir özür. Olsun diyor öteki, çok şey yaşadı oğlunuz da, hepiniz... Yine de benim üstüme vazife değil ama bir psikoloğa gösterseniz.

İşte buradayım Birkan Bey, komşu tavsiyesiyle geldim, dedi gülerek. Gülümsedim. Böyle çok olay var aslında dedi, düşününce geliyor teker teker. Annemin hiç tahammülü yoktu bana. Size mi tahammülü yoktu, dedim. Tahammülsüz anne yazdım deftere. Bana değil de işte, en küçük bir öfke ya da şiddet tepkisine dedi. Hep mi böyleydi, diye sordum. Kardeşimden ve babamdan sonra çok arttı tabii ama ben kendimi bildim bileli böyleydi bence. Uzakta bir noktaya daldı. Bekledim. Siz nasıl hissederdiniz peki, ardı ardına kardeşinizi ve babanızı kaybetmişsiniz, öfkeli olmalısınız. Öfke hep vardı, dedi. Ondan da önce. Ama kazara

çıkarsam o öfkeyi... Diyorum ya, sadece başkasına zarar verdiğimde değil. Oyuncağımı sertçe yere vurduğumda bile, sakin oyna Yankı, güzel oyna Yankı. Vurdulu kırdılı filmler falan zaten yasak. O zamanlar atari vardı, böyle bilgisayar oyunu gibi, hatırlarsınız, birilerini öldürüyorsun falan, o kadar yalvardım, asla dedi, asla benim oğlum öyle şiddet dolu oyunlar oynayamaz. Öyleyse dedim, tahammülsüzlük size karşı değil, şiddete ve öfkeye karşı. Bunların yaratacağı sonuçlardan korkuyor anneniz... Doğal değil mi, diyerek kesti sözümü. Ani bir çıkıştı. Kadın neler yaşamış, onun yerinde kim olsa şiddetin ş'sini duymak istemez. Babanızın ve kardeşinizin gidişi sizi de etkiledi ama dedim. O değil... Anlamıyorsunuz, derken umutsuzca başını iki yana salladı. İçimde bir kızgınlık duygusu yakaladım. Yetersizsin diyordu sanki. Umutsuz vakasın Birkan, bu gidişle çok zor senin doktor falan olman. Annemi anlıyorum ben, dedi. On iki yaşındaymış daha. Ne kadar korkmuştur kim bilir, kendinizi onun yerine koyun da düşünün. En küçük ani bir seste irkilir hâlâ. Tabak çanak sesine bile aşırı duyarlıdır. Kapıları yavaş örteceksin. Sesini yükseltmeyeceksin. Hep sakin olacaksın. Hep kontrollü...

Babası aslında çok sakin yaradılışlı bir adammış demişti. Bir kere bile karısına bağırdığını duyan olmamış. Kaymakammış zaten, göz önünde biriymiş, küçük yer nihayetinde. Kim ne yapıyor, herkesin haberi var... Bana laf getirme Birkan, oğlu haytalık yapmış dedirtme kimseye. Olaydan sonra da haliyle dedi, bütün gözler onların üzerinde, annem okula gidemez olmuş, utanıyormuş. Fısır fısır konuşmaları duyuyormuş. Haminne, komşuların yüzüne bakamaz olmuş. Kahrından mı kapansın eve, utançtan

mı? Dede zaten yıkılmış. Kendini de suçluyor o tabii. Neden suçluyor kendini? İşte kızını aslında başkasına verecekmiş de, kaymakama vermiş diye, sırf devlette mevkisi var diye, öteki adam da o kadar çulsuz değilmiş ama öğrenciymiş daha. Öteki adam? Şimdi şöyle demişti, anneannemi isteyen başka biri daha varmış. Dedim ya küçük yer. Herkes herkesi tanıdığı için ve anneannemin de dikkat çeken bir tipi var, böyle beyaz tenli, kumral. Oranın yerlisi bir aile oğullarına istemiş bunu. Köylü demiş dede, olmaz demiş. Dede ne iş yapıyor peki? Toprak sahibi o. İşte o sırada anneannemi gören biri daha var. O da yeni kaymakam olmuş ilçeye. Dedenin işi düşüyor sık sık, ilçenin ileri gelenlerinden olduğu için, evrak işi falan oluyor herhalde. Her gittiğinde de bir uğrarmış kaymakama. Anneanne genç daha, bir iki kez babasıyla orada buluşmuşlar, görmüş kaymakam bunu, dediğim gibi genel tipolojiye uymuyor, uzun boylu ince yapılı, beyaz tenli. Kim beğenmez? Beyaz ten yazdım deftere, önemli. Aynı anda, diğer talipten habersiz, kaymakam da istemiş kızı. Diğerinden habersiz? Pardon orasını atladım, dedi. Dedenin köylü deyip beğenmediği ile kaymakam kuzenmiş aslında. Tepkimi ölçmek için yüzüme baktı. Çarpıcı bir hikâye anlatmanın şehvetini gördüm yüzünde. İlginç değil mi, dedi, hayatta nasıl tesadüfler oluyor. İşte o yüzden dede sonradan bin pişman olmuş verdiği karara, dövünüp durmuş, öbürüyle evlense bütün bunlar gelmeyecekti başımıza diye ağlarmış her gece. Çok düşkünmüş kızına. Sonra bütün sevgisini, ilgisini anneme yöneltmiş, onu kızı yerine koymuş. Bunaltmış da bence biraz. Nüfusuna geçirmiş, babayı uzak tutmuş, zaten nasıl gelsin, hapiste ama adam

onlara ulaşmaya kalkar falan diye, böyle bir tatsızlığa meydan vermemek için her türlü önlemi almış. Kaybettirmiş izini.

Bir diğer suçluluk sebebi de alakasız bir kişiye vermemiş ya kızı, asıl isteyenin kuzenine vermiş sonuçta dedi. Bunlar birbirini tanıyor, her gün yüz yüze bakıyorlar. Olay da buradan çıkıyor zaten. Düğün var köyde. Akrabanın biri evlenecek. Bizimkiler ailecek gidiyor. Babanın akrabaları, o yüzden Haminne ile dede yok düğünde. Olayların tek tanığı annem. Poliste ifade falan vermiş mecburen. Dede çok uğraşmış annemi karakola götürmesinler diye ama nafile. O zaman öyle psikolog falan getireceksin diyen de yoktu herhalde, zaten küçük yer, psikolog yoktur bile belki. Küçük yer yazdım deftere. Üçüncü kez vurgulandı. Annem çok utanmıştır bence. Başkaları ne der, aman konu komşuya rezil olmayalım şeysi çoktur zaten onda. Durdu, bir şey hatırlamaya çalışır gibi düşündü. Bu kuzen yüzünden çıkmış kavga, annemin gözü önünde olmuş her şey, dedi. Düğünde danslar ediliyor haliyle. Önce hareketli müzikler çalınıyor. Kaymakamın öyle kalkıp dans edecek hali yok. Ailenin saygın kanadıyız biz. Dede haklı, diğerleri daha köylü, çıkamamış köylülükten. Annem on iki yaşında, çekingen, oturuyor kenarda. Kuzen tarafının kadınları tutup çekiyorlar anneannemi masadan piste doğru. Masum bir şey, göbek atılacak işte. Annem ile babası kenardan izliyorlar, canlanıyor mu gözünüzde, sıkılmış ikisi de. Biri ben niye buradayım dercesine bir ifadeyle, öteki ergenliğin getirdiği yabancılık hissiyle. Bu arada annesiyle arası kötü. Çatışıp duruyorlar. Gözü takılmış annesinin dansına. Utanıyor kız. Annesinin göbek atışını beğenmiyor. Babasına bakıyor göz ucuyla. Adamın boş bakışlarıyla karşılaşıyor. O da aslında orada

değil, alkış tutuyor ama kopmuş gitmiş, bu düğünde ne işim var benim diye düşünüyor belki.

Sonra birden müzik değişmiş, dedi. Slow parçalar çalmaya başlamış. Kadınlar bir an kalmışlar öyle açıkta, sonra teker teker oturmuşlar yerlerine. Bir çift çıkmış sahneye, annem kayıtsızca izliyormuş bunları, tanımıyor tabii o çift kimdir, nedir... Ama annesine takılmış gözü, annesinin gözü de bu çifte. Kadın kendi kendine dikilip kalmış bir süre. Kocası da bunu fark etmiş olacak, git anneni getir demiş bizimkine. Annem şaşırmış, git getir diye tekrarlayınca sakin ama sert, yürümüş piste, babam çağırıyor demiş annesine. Bu arada zaten başka çiftler de doldurmuş pisti, o ilk çıkan çift görülmez olmuş kalabalıkta. Fakat adamın o andan sonra hali tavrı değişmiş. Söylenmeye başlamış. Annem ne söylediğini anlamamış, sadece sinirliydi diye anlatmış karakolda. Babamı daha önce böyle görmemiştim, sinirlendiğini hatırlamam pek.

Gürültüden duyamıyor kız babasının ne söylediğini. Adam karısının yüzüne bile bakmıyor. Kadının mahcup bir hali var. Önüne bakıyor, suçlu bir çocuk gibi. Kucağındaki kumaş peçetenin dikiş yerleriyle oynuyor. Hadi demiş babası, bak oturuyorlar yerlerine, çok mu istiyorsun, git kaldır dansa, görelim bakalım nasıl bir çift oluyormuşsunuz. Bunu duymuş bir tek annem, dedi Yankı, ne demek istediğini anlamamış tabii babasının. O çifti arıyor gözleri kızın. Kim bunlar, babam neden bu kadar sinirlendi diye anlamak istiyor ne de olsa. Sonunda bir masada buluyor ikisini. Onların da yanında kendinden küçük bir çocuk var. Adamın gözü de bizim masada, diye anlatmıştı annem. O nasıl fark ettiyse adamın gözünün onların masada

olduğunu, babası da fark etmiş tabii. Kalk demiş, kalk gidiyoruz. Evde konuşacağız bunları. Annesinin dur ayıp olur, yapma etme demesine kalmadan çıkmışlar bile. Babası hızlı hızlı yürümüş, binmiş arabaya, annem o kadar şaşkınmış ki birbirleriyle kavga ettiklerini de duymamıştım hiç, diye anlatmış karakolda. Evde bunlar pek konuşulmazdı, dedi Yankı. Ben nereden biliyorum hepsini? Kapı aralarından kulağıma çalınanlar ve çocukken varlığımı fark etmeden yapılan dedikodular sayesinde dedi, herkes biraz duyduklarını birleştirip yazıyor kendi hikâyesini.

Geldiğinde bunları hatırlatmalıyım belki de ona. Aradaki benzerliği göstermek zor olmaz. Bakın derim, aşk üçgeni yaratıyorsunuz sürekli. Gülşah'ı hatırlatırım, Püren'i sonra. Başkalarından da söz etmiştiniz, bu tekrar eden durumu görmemek için kör olmak lazım. Fakat ilk kez yenildiniz. Öfkelenir mi böyle deyince? Ben yenilmiş falan değilim Birkan Bey, bakın göreceksiniz, Kaya'ya da anlatacağım, o zaman Arzu özgür kalacak. Belki de yenildiğini vurgulamak yerine ailesinin yaşadığı trajik olayı hatırlatmakla yetinmeliyim. Öyle yapıp biraz beklemeliyim. Kendisi doldurmalı boşlukları. Ailemden birinin işlediği cinayet yüzünden şüpheli olarak görüleceğim hiç aklıma gelmezdi, diyecektir o zaman. Eli kalemliğe gidecek. Mektup açacağının yerinde olmadığını fark edince bozuntuya vermeden bir kalem alacak, çıt çıt çıt, kalemi takıntılı bir şekilde açıp kapamaya başlayacak bu kez. Sessizliği bozacak bir şey lazım.

Aile kaderdir diyorsunuz yani öyle mi, derken gözlerinden o alaycı ışıltı geçecek. Bu mantıkla Kaya'nın da babası gibi hapse düşmesi, sonra kaybedilmesi lazım. Yapmayın diyeceğim o zaman, bu düz mantığı kurmaya lüzum yok, iki yıla yakındır

her hafta buraya geliyorsunuz, sizi dinliyorum, sizin hikâyenizin içine giriyorum, sizi... Birkan Bey, diyerek sözümü kesecek, öne doğru eğilip parmağını tehditkâr bir şekilde uzatacak, sizin ailenizi bilemiyorum tabii, merak ediyorum, var mı ailenizde suç işlemiş kimseler? Konu ben değilim, dememe fırsat vermeden devam edecek, hırsızı, katili, işkencecisi... Kim bilir, belki siz de şimdi bana işkence etmek istiyorsunuzdur. Bana saldırmak size ne kazandıracak anlamıyorum, derken o, benim sakin kalmam gerekecek. Ben size yardımcı olmak için buradayım. Üstelik yardım talep eden de sizsiniz.

Bu söylediklerim onu sakinleştirebilir belki. O zaman elindeki kalemi bırakır, mektup açacağı gitmiş der. Korktunuz mu yoksa? Neden korkacağım, diye sorarım. Olası bir cinayet aleti, ne de olsa, derken sesinde tehditten çok kabulleniş olur. Kaymakam Bey karısını bir mektup açacağıyla öldürmüş ya hani, madem aile kaderdir, siz de endişe etmiş olabilirsiniz, der. Belki de bütün bunları kayda almanın bir yolunu bulmalıyım. Kayıt alabileceğim tek alet cep telefonum olacağına göre, bir tehlike anında asistanıma mesaj atmam mümkün olmaz. Şöyle yapalım Tuğba, demiştim, her dakika burada bulunma şansın yok. Kız hüngür hüngür ağlıyordu. Çok özür dilerim Birkan Bey, çok özür dilerim deyip duruyordu. Köşedeki eczaneye gitmiştim, hiç aklıma gelmemişti böyle bir ihtimal. Biliyorum Tuğba, demiştim, tamam, sakinleş artık. Benim hatam aslında, seni uyarmalıydım, psikoz riski taşıyan hastalardan biriydi. Şöyle yapalım demiştim sonra. Klinikte olmadığın zamanlarda, eğer başıma bunun gibi bir şey gelirse, seni arayabilecek durumda olamayacağım için, bir mesaj atarım sana, 112 yazarım sadece. Sen o

zaman anlar ve polise haber verirsin, anlaştık mı? Yine de kayıt alabilirim aslında. Olur da saldırganlaşırsa, ben de kendimi savunmak zorunda kalırsam, hiç tanığım yok.

Kaya'ya sordum, demişti, babanın gözaltında kaybedildiğinden emin misiniz, belki çekti gitti, böyle şeyler oluyor, ya da tutuklanacağından korkup yurtdışına falan kaçmış olamaz mı? Annenin hiçbir açıklama yapmaması, hayatın boyunca babanı böyle bilinmez kılması haksızlık Birkan, demişti Sima. Belki hapse girdi, belki işkencede öldürüldü, ama belki de yurtdışında bir yerde, onu aramak, başına ne geldiğini araştırmak isteyebilirdin. Nihayetinde şöyle düşünmüştüm diye açıkladı Yankı, gözaltına alındığını gören, duyan kimse yok. Bir tanık yok yani, dedim. Evet, derken dudağını büktü. Biliyorum elbette, böyle iz bırakmadan kaybedebiliyorlar insanları. Onca aile ile röportaj yaptım. Bazısı göz göre göre... Bir gün polis basıyor evi, götürüyor adamcağızı, sonra da pişkin pişkin kayıtlarımızda öyle biri yok diyorlar. Korkunç olaylar. Bir kadın anlatmıştı mesela, eve baskın yapmış polis, oğlunu alıp götürmüş, onlardan birini görmüş karakolda, sizdiniz demiş, siz gelip götürdünüz benim oğlumu. Adam sırıtmış. Yok teyze, demiş, oğlun burada değil, hadi demiş yürü git evine, bir daha da gelme buralara. Bu kadar pervasızlar anlayacağınız. Fakat içimden bir ses Kaya'nın babasıyla ilgili durum farklı diyor.

Kaya'nın babasının da sizinki gibi kendi iradesiyle çekip gittiğine inanıyorsunuz, dedim. Rahatsız kıpırdandı. İnanmak değil de, öyle bir his. Bu hissinize odaklanalım, dedim. Başkalarının babası kendi istekleriyle gitmemiş ama sizinki öyle yapmış. Ne hissettiriyor bu size? Burnunu çekti. Bilmem ki, derken

bacaklarını iyice iki yana açıp arkasına yaslandı. Sorunuzu pek anlamadım dedi, size Kaya'nın babasını anlatıyordum ben aslında. Hiçbir soruya yanıt vermemesi, onun kendisiyle ilgili bir mesele Birkan, sen bunu kabul etmek zorunda değilsin, çocukken mecburen etmişsin ama şimdiden sonra... Bu kayıplarla ilgili bir sürü hikâye uyduran da vardır nihayetinde, dedi Yankı, yanılıyor muyum, dikkat çekmek için falan. Senin hayal gücüne bırakmış her şeyi, demekte haklı Sima, biliyorum. Belki de adam kaçtı hakikaten, izini kaybettirdi, dedi Yankı. Neden böyle bir yalan söyleyebileceklerini düşünüyorsunuz? Birileri vardı belki peşinde, o yüzden kaçtı adam, örgüt içi hesaplaşma falan, ne bileyim ben, olmayacak şey değil bence. Kaya'nın babasıyla ilgili böyle bir fikre varmanıza yol açan tek şey, gözaltına alındığını gören kimse olmaması mı, diye sordum. Çocuksun tabii, ne yapacaksın, kendi hikâyeni yazacaksın. Ama bunun aslını öğrenmenin zamanı gelmedi mi sence de? Sizin babanızın hikâyesi ne, derken sesimin yumuşak çıkmasına özen gösterdim. Annenizin anlattığını sormuyorum, sizin kafanızdakini. Ben Kaya'nın babasını anlatıyordum size, dedi, yerinde kıpırdanırken. Konunun kendi babasına gelmesinden hoşlanmıyor, diye düşündüm. Biliyorum Birkan, hoşuna gitmiyor annenle yüzleşme fikri ama bence buna mecbursun. İşte Kaya'nın annesinin anlattığı hikâye o. Kocası evden çıkmış, her zamanki saatte. Kadın izinli. İki üç hafta kalmış doğuma çünkü. Adam, öpmüş karısını, akşama balık alayım demiş hatta, sen de yemekle falan uğraşma hiç. Kadın tamam diyor, eli karnına gidiyor, ne zaman balık yese bebek karnında taklalar atıyor. Adam, kadının yüzündeki gülümsemeyi anlıyor, oğlum da sevinir hem diyor. Kadın ne biliyorsun

oğlan olacağını, derken sitemkâr çıkıyor sesi. Daha sonra öyle dedi diye çok üzülecek. Küçük bir takılma, şaka aslında ama zaman içinde belleğinde kocaman bir yer kaplayacak, nasıl dedim ben o lafı? Yankı'ya anlatırken, içime bir taş oturdu sanki, diyecek, biraz kırgın mı baktı yüzüme, diye düşünüp başa sarıp sarıp tekrar oynattım o sahneyi kafamda. Kapı eşiğinde duruyoruz, balık alayım akşama diyor, elim karnıma gidiyor, hem oğlum da sevinir diyor, gözlerinin içi gülüyor, aman Sarp diyorum, ne biliyorsun oğlan olacağını sen de... O zaman gözlerinin içi sönüyor. Başını öne eğiyor. Başını öne eğmiş miydi, bunu ben mi sonradan öyle düşündüm, ah bir bilebilsem, yanımızda biri olsa, annesi falan, dese ki yok kızım öyle olmadı, güle oynaya gitti oğlum, hiç de kırgın değildi sana. Çok istiyordu oğlan olsun. Öyle de oldu. Ama o hiç bilemedi bunu. Keşke deseydim ki, evet oğlumuz çok sevinecek. Anneler hisseder, karnım ne kadar da sivri hem bak, kız olma ihtimali yok. O da bu bilgiyle veda ederdi evine, evimize. Oğlunun olacağından eminken gelmiş olurdu ne geldiyse başına.

Neyse, dedi Yankı, çıkmış öyle adam, kadıncağız da dönmüş mutfağa, ortalığı topluyormuş. Çaydanlığı yıkarken tam, lavabonun üstündeki pencereyi açmasıyla sesleri duyması bir olmuş. Bağırışlar duyuyor kadın. Kavgaya benzer sesler. Elindekini apar topar bırakıp koşuyor kapıya, oradan sokağa. Terliklerimle fırlamışım, diye anlatıyor Yankı'ya. Ayaklarımda kahverengi çoraplar, üzerimde eski bir etek, çorapların da topuğu yırtılmış, öğretmen hanım bu ne hal derlerse diye utandım bir an, insanın böyle şeyler gelir mi aklına, geliyor işte. Sonrasında bundan da çok utandım oğlum, kocanı kaçırırlarken onlar, senin

düşündüğün şeye bak dedim kendime, ama nereden bileyim ben o sırada başımıza geleceği? Dövünüp durdum, neye üzüldüğüm öyle karıştı ki, kafama bir şey oldu sanki, hamileliğin de etkisi belki, bilmiyorum. Çıkmış öyle işte terlikleriyle, dedi Yankı. Elinde de bulaşık bezi. Sesler kesilmiş o çıkana kadar. Tek gördüğü, köşeyi dönen bir beyaz araba. Arkadan görebildim, demiş kadın. İçinde kim var kim yok seçemedim ki. Geri döndüm eve. Hay Allah dedim kendi kendime, birinin başına kötü bir şey gelmiş olmasa bari. Meğer bizim başımıza gelmiş be oğlum, demiş Yankı'nın elini tutup. Babanın başına kötü bir şey gelmedi Birkan, unut bu konuyu, bir daha da açma. Elleri kırışmış artık, bebek bekleyen o genç kadın değil, annemin ellerine benzettim bir an, tuhaf oldu içim. Soruyor Yankı kadına, gelmedi yani aklınıza kocanızın kaçırıldığı? Yok diyor, hiç gelmedi. Başka birinin başına kötü bir şey geldiyse yazık diye düşündüm. Yazık dediğim kendi kocammış meğer. Çünkü oğlum, siz bilmezsiniz o zamanları, her şey geliyor herkesin başına. Sıradan bir şeydi bu. O kadar sıradan olmasına rağmen ne tuhaf değil mi, bizim başımıza gelmeyecek bir kötülüktü, öyle gibiydi, öyle sandık hepimiz. Başkalarının başına gelir, bizim başımıza gelmez dedik. Ta ki akşam olup da ben salatayı hazırlayıp beklemeye başlayana kadar pencere önünde. Nasıl oldu da, hiç aklıma getirmedim Sarpımın eve dönmeyeceğini. Beklerken bile belki. Ha geldi ha gelecek. Şu sokağın köşesinden dönen ayaklar onun ayakları işte bak, ama yok, o değilmiş. Şu otobüsten inecek herhalde, geç kaldı diye yürümek istemedi o yolu, karanlık çünkü. Hayır, kimse inmedi otobüsten. Durmadı bile otobüs. Eve geliş saatinin üstünden epey zaman geçince, belki bir saat olmuştu artık, içimi

bir şüphe kemirmeye başladı nihayet. O gürültü kulaklarımda, mutfak penceresinden duyduğum. Koşuşum terliklerimle sokağa, kimselerin olmayışı, sabahın o vakti. Geçti mi üstüne bir saat daha, ben hâlâ penceredeyim oğlum. Bu sefer dedim işte, beyazdı araba. Arka camındaki karaltıları hesap etmeye, kaç kişinin oturduğunu hatırlamaya çalıştım. Bizim kapımız çalınmadı. Kimse gelip de haydi karakola demedi. Evimiz didik didik aranmadı. Sonradan düşündüm bunu hep, gerek duymadılar bile dedim, bir kanıt aramaya, bir iz sürmeye. O gece bekledim üç saat, baktım olmayacak böyle, gebe halimle kalktım gittim karakola. Sandım ki insaf ederler. Ama nerede...

Bu hikâyeye yer verip vermemekte tereddütlüyüm, dedi Yankı. Neden? Söyledim işte, inandırıcı olmayan bir şey var, evleri aranmamış bile, adam sabah çıkmış akşam dönmemiş, başka hiçbir bilgi yok. Sizin babanız gibi tıpkı, dedim. Kaya'nın babası öğretmenmiş, dedi. Devlet okulunda. Anne de öyle zaten. Solculuğa bulaşmamışlar mı, bulaşmışlar. O zaman zaten ya solcusun ya sağcı. Sizin babanız da devlette çalışıyordu. Konuyu sürekli benim babama getiriyorsunuz, dedi. Öfkeli çıktı sesi. Babanın tam olarak ne yaptığını sorsan ne kaybedersin ki Birkan? Soramam Sima, yıllar önce konuyu kesin bir dille kapadı annem, üzülüyor kadın anlamıyor musun? Arada bir bağ yok mu sizce, diye sordum, benzerlikler... Sustu. Her seans başının belası olan şu şeytantırnağını koparmaya çalıştı yine. Tırnak yemek hiç hoş bir davranış değil Birkan. Ha burnunu karıştırmışsın ha tırnak yemişsin, mukayyet ol eline koluna. Kadın sürekli bir şeyi kanıtlamaya çalışıyor sanki, dedi neden sonra. Hangi kadın? Kaya'nın annesi canım işte, derken nihayet koptu tırnak.

Canı acıdı. Yüzünden belli. Hafifçe kanadığını da görebiliyorum. Sehpanın üstündeki peçetelikten bir tane aldı. Üfledi parmağına doğru. Sardı peçeteyle, sıktı iyice. Dilinde hep aynı laf, dedi, Sarp halk için çalıştı, bu toplum için çalıştı, başka hiçbir şey yapmadı, kimseye zararı dokunmadı, karıncayı bile incitmezdi falan filan. Buna inanmıyor gibisiniz dedim. Babam, elinde bir peçete, pencereyi açıyor, annem bıktım bu evin sineğinden böceğinden diye söyleniyor. Tamam işte bitti gitti, diyor babam. İlaç al diyorum sana, sorun da çözülsün ama yok almazsın, toplumu kurtarması yetmedi sineği böceği çıktı bir de başımıza. Yaşandı mı bu sahne, hayal miydi? İşte bunları bilmek için, tek çaren annenle konuşmak sevgilim. Yataktayız, kalkıp gitmek istiyorum, bu kadar açılmamalıydım. Herkes olur ama terapist sevgili olmaz demiştim oysa. Ne zaman kaybolmuş babası Kaya'nın? Madem babasından söz etmeyecek, seans saatini doldurmaya bakalım. Peçeteye sarılı parmağını iyice sıktı. 1981'de işte, darbeden bir yıl sonra. Babam gibi, haklısınız dedi sonra. O zaman hadi daha da şaşırtayım sizi, sadece yıl değil tutan, ikisinin de sırra kadem bastığı ay kasım. Kasım 1981. Bu benzerlik sizi rahatsız etmiş gibi dedim. Kaya'nın babasının başına o tür bir şey gelmediğini düşünmek istemenizin nedeni iki babayı zihninizde özdeşleştirmeniz olabilir mi? Oysa babanızın sağ olduğuna, bir yerlerde mutlu yaşadığına inanmak istiyordunuz. Kapı aralarından duyduklarınızı birleştirip yazdığınız hikâyelerden biri de bu. Yazdığım hikâye, diye tekrarladı. Babanızın sizi terk ettiğini düşünüyordunuz, dedim, sizin yüzünüzden. Bu hikâyeye inanmayı neden tercih edeyim ki, dedi bakışları tekrar benim üzerimdeydi, meydan okuyor diye düşündüm. Nasıl bir terapistsin

sen diyor sanki, kim ister buna inanmayı? İnanmak istediğin hikâyeyi yazdın belki de Birkan, baban devrimci ve solcu olursa sizi terk etmiş sayılmaz, üstelik de bir kahramana dönüşür. İnsan karışık bir varlık, dedim Yankı'ya. Haklısınız, babanızın başına kötü bir şey geldiği için eve dönmediğini düşünmek, terk edilmiş olmaktan yeğdir pek çok zaman. Ama aynı anda, babanızın evden gitmesine yol açacak kadar güçlü olduğunuza inanmak istemiş de olabilirsiniz. Saçma diyerek sözümü kesti. Arkasına yaslanırken, kotunun üzerinden aletini düzeltir gibi bir hareket yaptı. Hiç ilgisi yok bunların dedi. Ben memnun muyum sanıyorsunuz, annemle baş başa kalmaktan? Kadının bütün hayatı ben oldum. Arzusunu da sevgisini de nefretini de öfkesini de yaşadım. Kontrol edebileceği tek şey bendim çünkü. Esirden farksızdım yahu, daha ne diyeyim size, neden isteyeyim babamın gitmesini? Deli miyim ben? Güçlü hissetmişmişim. Aman, uzak olsun gücün böylesi. İnsan bazen aynı olayın yarattığı etkiye karşı zıt duygular içine düşer, dedim. Her oğlan çocuğu babasını yenmek ister ama aynı anda bu zaferi elde etmesinin babası tarafından bertaraf edilmesine ihtiyaç duyar. Eğer bu olmazsa suçluluk duygusu yaşar. Annesiyle ensestüel bir ilişki... Ha şu Oidipus zırvalıkları, anladım, dedi. Değersizleştirme yazdım deftere. Bunu daha sık sık yazacağımı düşündüm.

Bakın derken, dirseklerini dizlerinin üstüne koyuşu, ellerini önde kavuşturuşu, bir politikacı gibi diye düşündüm. Annem başıma kaldı, tamam mı, olan bu. Lanet ediyorum bu duruma. Bütün çocukluğum onun zülmü altında geçti. Zafer falan kazanmış hissetmiyorum hiç kendimi. Öte yandan babanızın sizin yüzünüzden gittiğini düşünüyorsunuz. Bilmiyorum derken,

parmağındaki peçeteyi çıkarıp attı sehpanın üstüne, ne bok için gittiyse gitti, sıkıldım artık bunları konuşmaktan. Kaya'nın babasını konuşuyorduk, nerelere geldi konu. Tamam, aynı tarihlerde kaybolmuş olmaları sinirimi bozdu biraz, o mevzuları hatırlamak falan... Kim olsa rahatsız olur, anlatabiliyor muyum? Ben kapatmak istiyorum babamla ilgili meseleleri. Çekmiş gitmiş ya da kaçmış, ne haltsa işte, umurumda değil. Ama emin olun politik molitik bir şey yoktur arkasında. Söyledim işte size, kendi halinde bir memurmuş. Yeni bir hayat kurdu belki, ne bileyim ben. Sizin hep yapmayı istediğiniz şeyi babanız başardı, dedim. Bu yolla kahraman olacak gözünüzde, bir şeyi başarmış olacak. Bunu düşünmeye ihtiyacınız var. Ama bu aynı anda içinizde rekabet duygularını tetikliyor, o yaptı ben neden yapamadım? Konu çok dağıldı bence, derken saatine baktı. Ne kadar kaldı süremiz? Durabiliriz burada, dedim. Haftaya görüşürüz.

Sonraki hafta hiç olmadığı kadar neşeli girmişti içeri. Nasıl iyi hissettiğimi bilemezsiniz, dedi. Gülümsedim, bunu duyduğuma sevindim. Sormamı bekledi. Anlatmasını bekledim. Büyük bir yük kalktı üstümden, dedi. Püren'le bitti, derken bir oh çekti neredeyse. Nihayet, terk ettim onu. Annesinden ayrılamıyor ama kadınları rahatça terk ediyor diye düşündüm. Kurtuldum, dedi. O kadar kötü müydü, diye sormak istedim ama sustum. Çok bunaltmıştı derken, şimdi ve burada bunalıyormuş gibi yakasını gevşetti. Aynı hareketi, annesinden çok bunaldığını söylediği o ilk seansta da yapmıştı. Biliyorsunuz dedi, uzatmaları oynadığı bir sevgilisi vardı biz tanıştığımızda. Kerem'le olan tartışmadan hemen sonra ayrıldı ondan. Sanırım kaybetmekten korktu, benim için sadakatin ne kadar önemli olduğunu

anladı. Fakat haberi verdiği gün bende bir şeyler değişmiş gibiydi. O an kendim bile şaşırdım bu duruma, kayıtsızdım. Birkan, kocam nihayet boşanma protokolünü imzaladı diyorum, sen ne diyorsun, konu kimin taşınacağı mı Allah aşkına? Tuhaf bir ruh haline girdim, dedi Yankı. Bilmiyorum, belki Kerem'le yaşanan o gece akışı bozdu da ondan. Ama sevgilisinden ayrılınca bu, bir endişe kemirmeye başladı içimi. Ne sanıyorsun Birkan, boşandığımın ertesi günü sana taşınmamdan falan mı korkuyorsun? Kaygılanmakta o kadar da haksız değilmişim, dedi, meğer öncesinde kadının dikkati dağıldığı için rahatmışım ben. Teke inince birden, bu taktı kafayı bana. Onda daha önce hiç görmediğim bir talepkârlık... Bense seks yapamaz oldum. O kadar itici gelmeye başladı ki. Rakip ortadan kalkınca değerini yitirdi, dedim. Onunla alakası yok, dedi başını kesin bir şekilde iki yana sallarken. Her dakika aramalar, sürekli neredeydin, kiminleydin diye hesap sormalar. Benim için her şey baş aşağı gitmeye başladı anlayacağınız. Bir arada olmak için fırsat kolladığım kadından köşe bucak kaçar oldum. Bir insanı günde kırk kez ararsanız olacağı bu, derken onaylamamı istercesine baktı yüzüme. Olabildiğince ifadesiz dinlemeyi sürdürdüm. Önce mesajlarına yanıt vermeyi geciktireyim, anlar belki dedim. Şans tanıdım yani aslında, tanımadım değil. Dizini titretmeye başladı. Anlar diye düşündüm, bu kadar üstüme düşmemesi gerektiğini. Biraz geri çekilse değişebilirdi her şey. Nasıl, diye sordum. Yani demek istediğim... İnsan anlar değil mi, bunalttım der, biraz alana ihtiyacı var diye düşünür. Ne bileyim, gurur olur insanda biraz, sürekli yazmaz, karşısındakinden bekler. Yanlış hatırlamıyorsam, dedim, beraber yurtdışına taşınmak gibi planlar yapmıştınız.

Tek engel sevgilisiydi. Ciddi olamazsın, demişti Sima, bunu şimdi mi söylüyorsun, onca hayal kurduktan sonra, on yıl sonrası için bile plan yaptık Birkan, bunları söylediğine inanamıyorum. Evet evet, dedi, o planlar gerçekti, sahiden istedim ve inandım bunun olabileceğine, yalan söylemedim hiç. Püren doğru insan gibi gelmişti ama nereden bileyim içinden böyle bir manyağın çıkacağını? Bir teşhis koymamı bekler gibi baktı yüzüme. Sessiz kaldım.

Mesajlarına ne kadar geç yanıt verirsem vereyim bir şey değişmedi, dedi. Başta bir iki saat geç yazıyordum, baktım bir işe yaramıyor el artırdım. Sonunda bütün gece yanıtsız bıraktım, ta sabah olunca yazdım. Arkadaşlarımla dışarıdaydım, kusura bakma dedim. Delirdi tabii. Böyle mi olduk Yankı, artık arkadaşlarımızla takıldığımızda telefonları açmıyor muyuz! Püren'in taklidini yaparken sesini inceltişi... Sizi hayli irite etmiş, dedim. Sormayın derken, beklediği onayı almanın rahatlamasıyla yaslandı arkasına. Benim yaptığım bir şey yüzünden mi Birkan? Bunu düzeltemez miyiz? Seninle hiç ilgisi yok Sima, tamamen benim ruh halimle ilgili, özür dilerim. Ben de ne yapayım, özür diledim kendisinden, dedi Yankı. Özür dilerim, haklısın ama benim de biraz dağıtmaya ihtiyacım vardı, dedim. Buna çok alındı. Ama abi alınmayacaksın. Düşüneceksin. Belli ki adamı darlamışsın. Bak, gözü dışarıda. Nefes almaya ihtiyacı var. Değerlendir bunu, üzerine düşün hiç olmazsa. Alınıp da ne yaptı, diye sordum. İşte olay çıkardı önce. Sonra ağlamaya başladı. Siz ne hissettiniz? Suçlandığımı, dedi. Hiç anlaşılmadığımı. Çok kırılmış hanımefendi. Ben mi kırdım yani onu, ortaya çıkan durumun sorumlusu ben miyim? Kim sizce sorumlusu, diye

sorarken olabildiğince yumuşattım sesimi. Hemen yanıt veremedi bu soruya. Sorumlu benim Sima, seni de kendi ruh halimin içine çekmek istemiyorum. Bir insanın üstüne bu kadar gelinmez bence, dedi Yankı. Sonunda kaçar o kişi. Bunun için suçlayabilir miyiz? Sonra ne oldu, diye sordum yanıt vermek yerine. Seni kırdıysam özür dilerim, dedim, ne yapayım. O gece birlikte uyuduk ama bende tık yok. Zerre çekmiyor hatun beni. Kılım kıpırdamıyor, o kadar yani. Öyle kardeş gibi yattık. Sabah da işe erken gitmem gerektiği yalanını uydurup çıktım evinden. İki gün görüşmedik. Yani biraz görmezden geldim açıkçası. Sosyal medyasına girmedim mesela, hiç takip etmedim ne yapıyor ne ediyor diye. Bu kontrol eder çünkü hepsini. Sorar, hikâyemi görmedin, bakmadın, postumu beğenmedin falan. Fark etsin istedim. Koptu bendeki bağlantı. Anlasın yani. Amacınız neydi bunu yapmaktaki? Bu soruyu beklemiyormuş gibi durdu. Amacım, dedi. Bir an daha durdu. Anlasın işte. Anlayınca ne olacak, diye sordum bunun üzerine. Anlasın ve bıraksın peşimi, dedi sinirle. Neden doğrudan söylemediniz ayrılmak istediğinizi? Yani, derken kalemliğe gitti eli, mektup açacağını es geçti bu kez, kendimden soğutursam daha acısız olur diye düşündüm. Tükenmezkalemi almış evirip çeviriyordu parmaklarının arasında. Yüzleşemediniz, dedim. Bana açık söyle Birkan, bilmek istiyorum, aksi halde kafamda hep bir soru olacak, neden ayrıldık diye kendimi yiyip bitireceğim. Ruh halim kötü dedim sana, belki de annemin yanıma taşınması her şeyi altüst etti, bir gelecek hayal etmek bile o kadar uzak geliyor ki şu an. Hiç konuşmadan bitsin istediniz. Bilmiyorum der gibi bir hareket yaptı, olabilir. Bence insan anlar ya, dedi sonra, anlarsın karşındakini,

her şey söyletilmez ki. Dersin ki bu adamın niyeti yok, ben de yoluma bakayım. İlişkiye başlarken mukavele imzalıyor muyuz, kendiliğinden akıyoruz birbirimize değil mi, aksi yöne doğru da akabilmeliyiz bence. Sustu. Belki de en uzun sususumuzdu. Yanlış yaptığımı düşünüyorsunuz, dedi. Yorum yapmadım. Kötü olmayı istemem seninle Sima, özel birisin benim için. Sen istedin Birkan bu gece burada buluşmayı, otelde yer ayırttık, ne gerek vardı öyleyse bütün bunlara? Sana yine de güzel bir gece yaşatmak istememin nesi kötü Sima? Zor geldi dedi nihayet. Sıkıldım senden demek zor geldi. Bir sürü hesap kitap olacak ondan sonra. Sorgulanmak istemedim. Sonunda anladı ama. Çıkarmış beni takipten falan. Sosyal medyada yokuz artık birbirimiz için, işe yaradı anlayacağınız. Yüzüne ilk geldiğindeki neşeyi geri çağırır gibiydi. Çağrısı cevapsız kaldı. Tedirgin bir ifadeyle baktı bana. İyi oldu dedi, yürümezdi. Yine de insan hayal kırıklığına uğruyor tabii. Bir ilişkiye başlarken her şey çok güzel olacak sanıyorsunuz. Sonra bir bakmışsınız kafese konmuşsunuz. Sevgilisinden ayrıldığında havalara uçmadım ama sevindim aslında önce. Sonradan geldi bu uzaklık hissi bana. Ama anlattım işte, boğdu beni.

Kardeşinizin ölümü ve babanızın gidişinden sonra, anneniz de benzer bir şekilde davranmıştı sanırım. Yine mi çocukluğa iniyoruz dedi, gülerek. Ben sıkıldım, siz sıkılmadınız. Madem sordunuz, kardeşimin ölümünden sonra ikisi bir arada oldu aslında. Hangi ikisi? Annem bana hem yapıştı hem itti beni. Nedenini hiç anlayamadım. Neler hatırlıyorsunuz o yıllara dair? Birlikte uyumaya başlamıştık, dedi. Sanki uykumda bana bir şey olacak diye korkuyordu. Geceleri beni yokladığını hissederdim,

nefes alıyor muyum, iyi miyim... Kadın eğilmiş çocuğunun üstüne, o kadar yavaş nefes alıyor ki çocuk, göğsünün inip kalktığından emin olmak için uzun süre gözünü dikip bakıyor. Kaç yaşına kadar annenizle uyudunuz? Sekiz olmalı. Annem kendi odamda bir dakika yalnız bırakmak istemedi beni. Sonra nasıl oldu da kendi yatağınıza geçtiniz? Haminne öldü. Onun odasını istedim. Daha büyük bir oda. Bilmiyorum, tuhaf gelmeye başlamıştı annemle uyumak, hem boş bir oda var artık. Haminne'nin odasını isteyince bozuldu gibi oldu annem. Küçükken kovsak gitmezdin dedi. Zaten ilk bir yıl yanlarında uyumuşum. Sonra kardeşim geldi. O gelince ben Haminne ile aynı odaya postalanmışım. Kardeşim yatağın yanındaki beşiğe yerleşmiş. Sonradan düşünmüş müyümdür acaba, aklı erer mi bir bebeğin, bu bebek nasıl oldu, ben hep yanlarındaydım demiş miyimdir? Hep merak etmişimdir. Sonuçta seviştiler değil mi, sevişmeseler kardeşim olmazdı. Duydum mu seslerini? Yoksa hiç ses çıkarmadan mı gördüler işlerini? Neyse ne, ondan sonra bozulmuş işte her şey benim için. Sürgün edilmişim, baksanıza. Düşünün, size benzeyen ama siz olmayan bir şeyi getirip koyuyorlar önünüze. Bu senin kardeşin, seveceksin. Böyle mi dediler? Bak, kardeşin gelirken sana oyuncak araba getirdi dediler. En baştan borçlusun yani. Ben ona hiçbir şey getirmedim, o bana getirdi. Arabayı yere vura vura paramparça etmişim kısa sürede. İsyan herhalde bu duruma.

Bana benzeyen ama ben olmayan, yazdım deftere. Benzetirler miydi sizi kardeşinizle? Annem sürekli bunu söylerdi dedi. Bak, senin gibi o da saçlı doğdu. Bak, gözleri senin gibi çekik olacak. Benim gibi değil diye tepinirmişim. Bunu kim anlattı?

Haminne. Annemin bütün göz belertmelerine rağmen konuşmayı kesmezdi. Anneniz istemiyordu konuşmasını? Evet, derken bakışlarını sehpanın üzerindeki Kibele heykelciğine dikti. Annem işe giderdi, biz Haminne'yle baş başa kalırdık. O bana sürekli anlatırdı, unutmamı istemiyordu sanki, ama ben annem kızacak diye korkuyordum. Annem durmadan telefon ederdi eve. Kontrol ederdi bizi. Kardeşimin başına gelen ya benim de başıma gelirse? O zamanlar beni sevdiğini hissederdim. Ama akşam olup eve dönen başkasıydı sanki. Anahtarın sesini duyar duymaz kapıya koşardım. Gözünü diktiği yerde çocukluğundan bir film oynuyormuş gibi hiç ayırmadan devam etti. Kapıya koşardım ama Haminne hemen yetişirdi arkadan, annen yoruldu çocuğum, bırak önce üstünü başını değişsin. Sabrı yok ki ama çocuğun, bırakamıyor. Annesinin peşinde, koridordan banyoya, banyodan yatak odasına koşturup duruyor. Haminne de onların peşinde, zapt etmeye çalışıyor çocuğu, niyeti kötü değil aslında, az sonra anne çocuğa şarlamasın, çocuk da üzülmesin diye. Gel bak, biz seninle sofra kuralım, hadi gel. Çocuk ittiriyor yaşlı kadını, ya git! Şimdi de Haminne giriyordu annemle arama. Kardeşim gitti, babam yok. Biraz zaman geçtikten sonra sormuşum hatta. Haminne sen ne zaman öleceksin? Annem bana iki gülümsese rahatlayacağım belki, dedi Yankı. Ama yok, o durmadan Haminne'yle konuşurdu. Bugün parka gittiniz mi, ne yemek yedi, jimnastiğini yaptırdın mı? Jimnastik? Sessizlik. Onu anlatmadım size ben, doğru. Kardeşim doğduğunda ben aslında yürüyebiliyormuşum. On beş aylık olduğuma göre zaten normali o. Ama sonra, kardeşim gelince bebek gibi davranmak istedim herhalde. Gülüyor. Tuhaf diyor. Nedenini hiç anlamamışlar.

Neyin nedenini? Bir anda yürümez olmuşum ben. Hatta kardeşimin emziklerini çalıyormuşum. Emekliyormuşum ama yürümüyormuşum. Emekleye emekleye eskiden benim olan, şimdi kardeşimin kullandığı beşiğe tırmanıyormuşum. İçine sığdırıp kendini, bebek gibi yatardın demişti Haminne. Annen görmesin diye sana ne diller döktüm. Çünkü görse çıldıracak, biliyor o da. Bebek gibi davranma Yankı. Bu senin değil, kardeşinin yatağı Yankı! Benimdi ama. Öyle hissediyordum herhalde. Tahtınızı geri istiyordunuz, dedim. Taht? Bir bebeğin tahtı sayılmaz mı beşik? Dudaklarını büzdü. Bilmem öyle düşünmemiştim. Kıskanmışsınız. Çok doğal bir şey bu. Her çocuk kıskanır. Her çocuk yürümeyi de bırakır mı, diye sordu karşı koyarcasına. Annem normal değil bu, hiç normal değil diye dolaşırmış evin içinde. Doktora götürmüşler mi? Hastanede bir iki çocuk doktoruna gitmişiz herhalde, üstüne varmayın demişler. Annemin takıntısıydı, yıllarca jimnastik yaptırttı bana, kaslarım kuvvetlensin diye. Seansın sonuna gelmiştik. Haftaya devam ederiz, ama dedim, ne zaman başlamışsınız tekrar yürümeye? Ve konuşmaya, dedi bunun üzerine. Yüzüme baktı. Tepkimi ölçmek istiyor. Normal değil mi diyeceğim, yoksa üstüne varmamayı mı seçeceğim? Yürümeye kısa süre sonra başlamışım yeniden. Konuşmak içinse kardeşimin ölmesini beklemişim. Hatta ilk cümlemi, o gün, kardeşimin boğulduğu gün kurmuşum. Devam edemedik. Sonraki haftayı iple çektim ama o gelmedi.

Geçen hafta için kusura bakmayın, dedi içeri girer girmez. Tamamen aklımdan çıkmış. Hatırladığımda ise çok geçti artık. İçimdeki duyguya odaklanmaya çalışıyorum, öfkelendim, neden öfkelendim o kadar? Hayatımda o kadar çok şey aynı anda

yapmak zorundayım ki, dedi. Günleri karıştırmışım. İşim başımdan aşkın, kusura bakmayın. Güldü. Neden güldünüz? Gülünecek ne var bunda demek istiyorum aslında. Sizi burada bu kadar bekledim, ayıp değil mi? Bir de pişkin pişkin gülüyorsunuz. Bir şeyi hatırladım, dedi. Anlatması için sessizliğimi korudum. Bir keresinde annem de böyle karıştırmıştı günleri. Kreşteyim ben. Haminne ile bölüşmüşlerdi günleri. Bir gün o bir gün Haminne alıyor. Gelmedi. Kreşin girişinde oturup beklemiştim. Tek tek ayakkabıların azalışını seyrettim. Herkesin annesi, babası, dedesi, ninesi geliyor, benimki yok. Çocukların seslerini hatırlıyorum, kulaklarımdaki uğultuyu. O kokuyu. Kreş kokusu diye bir şey var bence. Ayakkabılar azaldı, azaldı, uğultu da tabii, sonunda bir tek benimki kaldı. Hani olur ya böyle çocukların boyunun yetişeceği askılık, altında bir bank. Ne kadar uzun baktıysam artık, rengi şekli, hepsi gözümün önünde. Kırmızı bir bank, fıstık yeşili askılık.

Sonra ne oldu, diye sordum. Kim aldı sizi? Hiç kimse dedi. Öğretmen götürdü beni. Hastaneye gittik, annemin nerede çalıştığını biliyorlardı demek. Aradılar evi ama kimse açmadı herhalde. Hastanede de telefonla ulaşmak mümkün değil tabii kendisine. Kaç yaşındaydınız? Dört olmalı. Kreşteyim işte. Öğretmen tuttu elimden, götürdü beni. Koca hastanede annemi bulana kadar canımız çıktı. Öğretmen bir elinde çocuk, öteki elinde eşyaları, hastane koridorlarında, her önüne gelene soruyor. Kadının adını, soyadını söylerken, çocuğu gösteriyor, unuttu demiyordur tabii. Kreş öğretmeniyim ben, bir aksilik oldu herhalde. İnsanlar bazı koridorlara, katlara yönlendiriyorlar öğretmeni. Çocuk sürükleniyor arkasından, küçük adımlarını uydurmaya

çalışıyor uzun bacaklara. Ağladınız mı? Yok, ağlamadım. Annemi görene kadar tuttum kendimi. Nihayet bulduk onu. Ben öğretmenin elini bıraktığım gibi koştum sarıldım bacaklarına. Sen nereden çıktın der gibi bakıyordu bana. Sen nereden çıktın, evde olman gerekmiyor muydu? Öğretmen de tedirgin ama gülümsemeye çalışarak yaklaşıyor velisine. Sevil Hanım, kusura bakmayın, siz gelmeyince ben... Gelmeyince mi, diyor Sevil Hanım, Haminne gelmedi mi? Yok Sevil Hanım, siz gelirsiniz diye bekledik, bugün çarşamba ya... Çarşamba mı? Annesi çocuğu bacaklarından koparıp şöyle bir bakıyor. Bir karışıklık olmasın der gibi. Bu benim çocuğum mu, bugün salı değil mi? Çocuk ağlamaya başlamış artık. Ağlama Yankı, ağlamak da nereden çıktı! Kızgınlığı kendineydi aslında dedi, biliyorum ben, hata yapmaya tahammülü yoktur. Ama beni susturabilene aşk olsun. O nasıl bir ağlama. Çömeliyor kadın, ağlama diyorum sana, derken kollarını sıkıyor çocuğun, sarsıyor, ağlamasını durdurmaya çalıştığı bir oyuncak bebek sanki. Ne olmuş biraz geciktiysek, bunun için ağlanır mı? Gelecektim ben diyor tekrar dikelip. Bu söz öğretmene. Açıklama yapmaya çalışıyor. Rezil oldu çünkü. Öğretmene anlatıyor, işim başımdan aşkın kusura bakmayın, gelecektim de bitiremedim hastaları, aynı anda bir sürü işle uğraşıyoruz burada. Sorun değil diyor öğretmen, sonra Yankı'nın omzuna dokunuyor, hadi artık üzme sen de anneni, bak bir şey yokmuş, burada annen.

Dinlerken dişlerimi sıktığımı fark ettim. Bedenimin bana ne söylediğini anlamaya çalıştım. Ben neden böyle öfkeliyim? Sen hiçbir zaman başkalarına ihtiyaç duymadın Birkan, okul yolunu bir kere göstermem yetti, altı yaşından itibaren kendin

gittin geldin hep. Sonrasında anneniz kızdı mı size? Yol boyu konuşmadı ki, dedi Yankı, kızsaydı keşke. Sessizliğiyle cezalandırdı her zaman. Cezalandırılmış hissettiniz yani. Evet, galiba. Bir kere kaybolmuştum ama anne, hatırlamıyor musun? Aman canım, bir kereye mahsus bir şey sen de. Karakoldan aramışlardı seni, büyümüştü olay. Bir tane de iyi şey gelmez aklına Birkan. Dövmüştün beni eve gelince. Aaa! Üstüme iyilik sağlık, popoya iki şaplağa dayak mı diyorsun sen? Ağlamanızın bile engellenmesine öfkelenmiş olmalısınız, dedim. Bilmiyorum, dedi. O kadar hatırlamıyorum. Geçen haftaki seansı unutarak, o günü hatırlattınız kendinize belki de, dedim. Durdu, odanın içinde gezdirdi bakışlarını. Son seansta sizin için konuşması zor konulara da girmiştik üstelik. Aslında annemin neden öfkelendiğini biliyorum, dedi. Her şeyi mükemmel yapmaya çalışırken yolda tekeri patladı. Kendinden beklentisi hep çok yüksek oldu. Her şey kontrolü altında sanıyordu. Ve bu onun için önemliydi.

Kontrol edemediği durumlarda başına hep çok kötü şeyler gelmiş annesinin diye düşündüm. O düğün gecesi, arabaya binerken, Sevil'i annenlere bırakacağız demiş babası, baş başa konuşmamız lazım. Daha sonra anlaşılmış bunun nedeni. Kızını korumak isteği midir, yoksa onun gözü önünde yapamayacağı için mi? Düşünsenize, dedi Yankı, çocuğunuz içerideki odada uyurken karınızın boğazını kesiyorsunuz, gerçi onu yapan da var ama... Annemi bırakmışlar Haminne ile dedenin evine. Onlar da şaşırmış tabii, hayırdır kızım, erken döndünüz? Anneannem, merdivenleri çıkarken sakın söyleme bir şey, diye tembihlemiş anneme, bilmelerine gerek yok. Uykulu bir halde gidip kanepeye kıvrılıyor kız. Konuşmalarını dinliyor yattığı yerden. Bir şey yok

anne, sizde kalsın bu gece Sevil, İbrahim'in dönmesi gerekti acil, anlatırım sonra. Şüphelenmeleri ya da kaygılanmaları için hiçbir sebep yok. Damada güveniyorlar. Akıllarının ucundan bile geçmiyor bir husumet, bir kavga. Kuzen meselesi onların açısından kapanmış gitmiş zaten, çok sular akmış üzerinden, bir aile kurulmuş. Nereden bileyim ben diye anlatıyor sonradan Haminne, aklıma gelse önce ben kalkan olurdum önlerinde, gitmeyin derdim, ne gerek var. Ama İbrahim'in kızlarına bir kez sesini yükselttiğini duymamışlar ki. Kendi evladına karşı da keza öyle, yumuşacıkmış davranışı. Hatta yanında çalışanlara bile nezaketini bozmayan biri, nasıl yapar böyle bir şeyi? Herkesin saygıyla söz ettiği bir insan, dedi Yankı. Kalp kıramaz, kapısına ricacı gelenleri geri çeviremezmiş. Böyle anlatmış Haminne, eşine dostuna, bir yandan ağlıyor, bir yandan kızının resmini okşuyormuş. Kapı aralarından dinleyen Sevil bu kez.

Sevil'in annesi ile babası arasında bir tartışmaya şahit oluşu ilk. Kanepeye bırakırken yorgun vücudunu, aklına daha kötüsünü getirmemiş olması ondan. Sadece içten içe annesine kızmış olmalı, annem ne demeye durdu kaldı o pistin ortasında, niye baktı o adamla karısına, hiç sinirlenmeyen babamı bile çileden çıkaran bir davranış, bütün gecemizi zehir etti işte. Zaten sinir oluyor kız muhtemelen annesine. On iki, öyle bir yaş. Baba da bu kadar sevgi dolu ve yumuşak olunca. Annesiymiş evde hep kuralları koyan. Baba görseniz lokum gibiymiş, dedi Yankı. Bütün esnaf, vatandaş, herkes aynı fikirde. Hem çok iyi bir kaymakam, halkla arası iyi, çalışanlarını gözeten, kollayan bir üst düzey memur, görevini hiç kötüye kullanmamış, ahlaklı da üstelik. Böyle anlatılırmış etrafta. Hem halkla hem eşrafla arasını iyi tutmayı

becermek az iş değil. Kimseyle ters düşmeyen, ılımlı bir insan anlayacağınız. O yüzden işte, cinnet demiş herkes, kaymakam cinnet getirmiş.

Sevil, anneanne ve dedesinin salonunda kanepede uyuyakalmışken bir anda kapı ziliyle zıplamış yerinden. Babasının geldiğini düşünmüş nedense, beni almaya geldi diyerek koşmuş kapıya. Delikten falan kontrol etmeden açıvermiş kapıyı. Karşısında iki polis memuru, kızın saçı başı dağınık, düğün kıyafetini çıkarmamış bile, bakakalmış öyle. Dede arkada belirip de, buyurun Memur Bey deyince kenara çekiliyor Sevil, içinde kötü bir his. Bir kaza mı oldu yoksa? Bizimle karakola kadar gelmeniz gerekiyor, derken diğer polise kayıyor gözü Sevil'in, adam başını kaldırıp da bakamıyor, o an korkusu daha da perçinleniyor.

Olan şu, demişti Yankı. Sonradan verdiği ifadeden anlaşılan ve yapılan incelemelerde ortaya çıkan, planlamış aslında her şeyi adam. Nasıl her şeyi? Belki de düğünün öncesinden. Neye tam olarak ne zaman karar verdi meçhul tabii ama annemi Haminnelere bırakmaya karar verdiğinde, cinayet düşüncesinin olduğu var iddianamede. Bazı deliller ileri sürülmüş, bunların en başında da düğün davetiyesinin eline ulaştığı günle ilgili tanık ifadesi var. Özel kalemi getirmiş postaları, koymuş masasına. Hepsine şöyle bir göz atıp içlerinden bir tanesine gözlerini kısarak baktığını anlatmış ifadesinde. O sırada bir anlam verdiğinden değil, bütün bunları sonradan yerine oturtmuş herhalde. Mektup açacağını aranmış, adam da öyle dikilip kalmış nedense, sen çık demeden çıkmak âdeti değildi belki de. Kaymakam Bey, demiş ifadesinde bana bir şey söyleyecek diye bekledim, yüzünün aldığı halde bir tuhaflık vardı çünkü, artık bunu da sonradan mı

ekliyor gerçek mi bilinmez, dedi Yankı. Açmış zarfı, bir davetiye olduğu her halinden belliymiş içinden çıkanın, ama sayfalar dolusu bir mektupmuş gibi elindeki, uzun uzun bakmış karta. Neden sonra, fark etmiş özel kalemin orda öyle dikilip kaldığını. Çık sen demiş, bekleme beni. Buna çok şaşırmış adamcağız. Kalsaydım, lazım olurdum falan diye gevelemiş ama sert çıkmış bu kez kaymakamın sesi. Çık dedim sana! Kapıdan çıkarken gözümün kenarıyla gördüm, demiş adam, Kaymakam Bey mektup açacağını ceketinin cebine koydu, o an şaşırdı herhalde, diye düşündüm, bir mana aramadım arkasında. Sonradan demiş, suç aletinin ne olduğunu gazetelerde okuyunca, bu an gözümün önüne geldi pat diye. İddianamede asıl vurgulanan bu değil tabii, dedi Yankı. Açacağın cebe konulduğu meselesi bir yanılsama da olabilir pekâlâ. Çünkü insan yapar bunu, bir olay yaşanır ve onun etkisiyle geçmişte olanı deforme eder zihni, hatta yeniden yazar tarihi. Fakat çok daha somut başka bir nokta varmış iddia makamının önemsediği. Hemen o öğleden sonra İbrahim Bey'in tapu dairesine gittiğine dikkat çekilmiş. Meğer alelacele evrak düzenletip, sahip olduğu evin tapusunu kızının, yani annemin üstüne geçirmiş. Bu da bir hafta sonra gerçekleşecek olan düğünle bağlantılı görülmüş. Kafasında bir cinayet planı olduğunu doğrulayan önemli bir kanıt olarak değerlendirilmiş.

Galiba aslında anneannem gitmek istememiş hiç düğüne, dedi Yankı. Annem, hatırlamış da söylemiş karakolda. Babam ısrar etti, demiş, mutfaktalardı, konuşuyorlardı. Bizim için de bir değişiklik olur, kızımızı da tanıştırmış oluruz ailenin geri kalanıyla, en son kaç yaşındaydı gördüklerinde, demiş. Çok dil dökmüş adam. Niye bu ısrar? Bunu sorgulamış mahkeme, bile

bile üstüne gitmiş sanki eski bir hikâyenin. Eski bir hikâye diye tekrar ettim içimden. Haminne de verdiği ifadede demiş ki, kızım bir gün önce aramıştı beni, hiç istemiyordu o düğüne gitmeyi. Karşılaşırsak oralarda, tatsız olacak, ne gerek var şimdi, demiş anneannem. O zaman söylenmiş Haminne, üstünden kaç sene geçti evladım, ne tatsızlığı Allah aşkına, kocanın ailesine karşı bu kadar soğuk durulmaz, adam haklı. Ah demiş, dilim kopsaydı da söylemeseydim hiç öyle bir şey. Belki de anneannem, daha önce başka vesilelerle, kapalı kapılar ardında yaşamıştı bir şeyler ve görmüştü kocasının içindeki canavarı, dedi Yankı. Yine de ikna edici bir sebep bulamamış ısrar karşısında. Sonra adam demiş ki, git kendine yeni bir entari al. Görsün herkes benim karım ne güzel, ne alımlı. Hiçbirinin altında kötü niyet aramaz insan tabii. Sonradan anlam kazanan şeyler dedi Yankı. Çünkü cesedi bulunduğunda anneannemin, yeni elbisesi üzerindeymiş hâlâ ve bir cinnet anı yaşandıysa da, adamın şuursuzca karakola gidip kendini ihbar ettiğini düşündürmeyecek kadar düzgün bırakılmış her şey. Kadın, kıyafetiyle yatağa uzanmış, sanki huzurlu bir uykudaymış gibi poz verdirilmiş bedenine. Elleri göğsünde kavuşturulmuş, kesik boğazından akan kan elbiseye, yatağa yayılmış ama saçları düzgün, âdeta yeni taranmış, ayağında ayakkabıları, hiç mi çıkarmadılar üstlerini başlarını? İddianamede de adamın cinayeti önceden planladığına dair bir kanıt olarak sunulmuş bu. Bir akıl olsa gerek bu kurgunun arkasında. Tasarlanan bir final gibi duruyor en azından, başı nasıldı bilemeyiz ama.

Yol boyu konuşmuyor adam kadınla. Sevil'i bıraktıktan sonra tek kelime etmeden devam ediyorlar yola. Kadın bir iki laf

edecek gibi oluyor ama adam susturuyor onu. Zaten on dakikalık mesafe. Arabayı park ettikten sonra, merdivenlerde, kapının eşiğinde, çıt çıkmıyor. Komşuların ifadesine göre, ne bir kavga sesi duyulmuş, ne bağırış ne de çığlık. Bu da aslında ortada bir tahrik olmadığını düşündürüyor, denilmiş ifadede. Bütün bunlar dedi Yankı, annem salondaki o kanepede uyurken olmuş işte. Bir daha da hiç salonda uyumamış ömrü boyunca. Kontrol edemeyeceği bir durum diye düşündüm o bunu söylediğinde. Orada olsaydı, engel olabileceğini düşünmüş müdür acaba hiç? Haminnelerde kalmayıp onlarla birlikte dönseydim ben de evime, babamın niyetini anlayabilirdim, diye kızmış mıdır kendine? Uyumayıp gitmeseydim odama, kalsaydım yanlarında, tartıştıkları anda ve babam o mektup açacağını masanın üstünden alıp anneme doğru sallamadan hemen önce, kolundan tutsaydım, yapma baba deseydim, engel olabilirdim bu felakete diye geçirmiş midir aklından? Babam bana kıyamazdı, benim yalvaran bakışlarım karşısında her zaman yelkenleri suya indirirdi, bu kez de aynısı olurdu diye artık dönüşü olmayan bir olayın hikâyesini yazmış mıdır kafasında?

Hiçbir zaman bilemeyeceğiz, dedi Yankı, tam olarak ne yaşandığını. Bu bilinmezlik annemin zayıf noktası işte. Ne olacağını ya da olduğunu bilmediği, kontrol edemediği durumlar karşısında daima çok zayıf ve çaresiz hissetmiş olmalı kendini. Nasıl bıraktım, nasıl izin verdim diye ağlıyordu geçenlerde eve gittiğimde. Demiştim ya hani, o eskilerin deşilmesinden hiç hoşlanmayan kadın gitti, geçmişte yaşayan bir kadın geldi. Dedim anne, senin yapabileceğin hiçbir şey yoktu, çocuktun daha. Bir hışımla döndü. Sana kaç kez söyleyeceğim Yankı diye

şarladı, sessizce yaklaşıp korkutuyorsun insanı, zile bas, anahtarınla sinsi sinsi girme şu eve. Kendi evime anahtarla girmek sinsilik Birkan Bey, görüyorsunuz değil mi ne haldeyim, derken parmaklarını çıtlattı. Merhamet duygum uçup gitti tabii dedi sonra. Bağırmak istedim, ne halin varsa gör! Beynim karıncalandı sanki, öyle bir kan hücum etti. Ne yaptınız peki? Ne yapacağım, dedi dişlerimi sıktım.

Nasıl bıraktım, nasıl izin verdim dediği, aslında annesinin ölümü değildi, diye düşündüm. Bunu Yankı nasıl düşünmedi? Anlatmıştı oysa, babası da aynı soruyu sormuştu annesine, nasıl bırakırsın, nasıl? Yazlıktaydık, demişti Yankı. Ben üç yaşındayım. Bazı görüntüler var zihnimde ama o kadar. Haminne, söylenir dururdu hep, ah o senin baban, kendisi neredeydi acaba? Varsa yoksa işi, varsa yoksa görevleri. Babalık görevi ne olacak? Aile babasısın madem artık, düzenleyeceksin hayatını. Ama yok, beyefendinin geldiği gittiği saat belli olmayacak, günlerce evinin yolunu bilmeyecek, sonra da benim kızıma soracak hesabını, nasıl bırakırsınmış! Haminne kendine de kızıyordu belki biraz, dedi Yankı. Bana bu kadar konuşması ondan. Yıllarca konuştu. Annemin yanında değil tabii, gizli gizli. Bana konuştu, komşuya konuştu, ahretliğine konuştu, konuştu da konuştu. Ama anneme tek kelime edemedi. O açtırmazdı zaten bu konuyu. Açtırsaydı belki biraz olsun rahatlardı, iyi gelirdi duymak Haminne'den bu sözleri. Bana da kendine de böyle zulmetmezdi hiç değilse. O günü hatırlıyor musunuz peki, diye sordum. Hayal meyal, dedi. Haminne gelmemiş bizimle, çok sevmezdi yazlığa gitmeyi. Kendisi için orası kocasıyla yaşadığı ev ne de olsa. Babam annem, ben ve kardeşimi bırakmış yazlığa, kendisinin işleri

varmış her zamanki gibi. İki güne gelirim ben de demiş. Ev o yıl yeni açılıyormuş, yazlık ya, bütün eşyaların üstünü örtmüşler. Hayalet eşyalar gördüm eve girince. Kardeşimle o hayaletlerden kaçma oyunu başlattım hemen. Annemin bana kızdığı kalmış aklımda. Çocuklar yazlık evin salonunda, örtülü kanepelerin, sehpaların sağında solunda koşuşturuyor. Biri iki yaşında, öteki üç. Yankı annesinin çıkardığı örtülerden birinin altına giriyor. Huuu huuu yaparak üzerine gidiyor kardeşinin. Yapma Yankı, korkutma kardeşini diye bağırıyor annesi ama duyan yok. Kardeş korkulu kahkahalar atarak annesinin arkasına saklanıyor şimdi. Yankı tam karşısında annenin, bir sağa bir sola hareket ederken, hiç konuşmuyor ama korkunç sesler çıkarıyor, kardeşi ağlamayla gülme karışımı seslerle yapışıyor annesinin eteğine. Hâlâ hiç konuşmuyormuşum, dedi Yankı. Sonunda annemin kızıp dışarıda oynayın bakayım dediğini hatırlıyorum. Annen ne yapsın a be oğlum, derdi her seferinde Haminne, baban orada olsaydı hiç değilse alır sizi dışarı çıkarır, dondurma falan yedirir, oyalardı. Ama yok, beyefendinin kutsal görevleri var yerine getirmesi gereken, aile kutsal değil sanki. Babam nerede anne? Dışarıda işleri, sorumlulukları var Birkancığım, bizlerin mutluluğu için çalışıyor, hepimiz için, bu topraklar için.

Korkardık annemden, dedi Yankı. Babamdan çekinirdik, annemden korkardık. Babamınki az görmekten. Anneminki gerçekten katı olduğu için. Havuz vardı evin hemen dışında, başka evlerle aramızda, onu hatırlıyorum. Babam yaptırmış o havuzu aslında. Haminne buna da kızgındı çok. Eski köye yeni âdet getirmeyeydi, şimdi hayatta olurdu kardeşin. Tutturdu havuz olsun, denize inene kadar gir çık ferahlarız. Sanki kendisi gelip de

kalıyor doğru düzgün. Ben halledeceğim dedi bir de. Kimseye itiraz şansı bırakmadı. Yaptırdı hakikaten, arkadaşları mı varmış bu işleri yapan ne, ayarladı izinleri falan da, kotardı doğrusu el çabukluğuyla. Bir havuzumuz var artık diye sevinmiş komşular dedi Yankı, sonradan ama kimse kullanmamış. O gün de boştu etraf, onu hatırlıyorum. Benim üstümde hâlâ o örtü var, kardeşimin peşinden koşturuyorum. Örtünün altından herhalde net de görülmemiştir ortalık. Belki o yüzden anı da net değil derken güldü.

Uğur kaçıyor, Yankı kovalıyor. Havuzun etrafında dört dönüyor iki çocuk. Komşular sesleri duymuştur mutlaka. Neşeli çocuk sesleri demiştir. Kıkırdamalar, çığlıklar. Balkonuna, verandasına çıkıp sesin nereden geldiğine bakmış olan da, masum bir çocuk oyunu deyip geçmiştir içeri. Çocuklar döndükçe dönmüştür havuzun etrafında. Anneleri işe güce dalmış, sesleri duymaz olmuş. Belki de düşünceler cirit atıyor o anda beyninde, şu tatil nasıl geçecek bakalım iki çocukla. Allah vere de çok zorluk çıkarmasınlar ona, babaları iki üç gün uğrasa kâr. Hafta sonu gelir belki, kendisi de biraz olsun ayaklarını uzatıp dinlenir o vakit. Çocukların seslerinin kesildiğini fark edemez kadın, nasıl etsin? Kıkırdamaların son bulduğunu, huuu huuu'ların yokluğunu. Düşüncelerin içinde, kendi hareketlerinin yarattığı gürültüde, örtüleri tek tek katlayıp kaldırırken çıkan hışırtıda kaybolur dış dünya. Belki unutmuştur bile çocukları gönderdiğini, uçup gitmiştir aklından.

Birden çok susadım, dedi Yankı. Onu hatırlıyorum. Dilimin damağımın kuruduğunu. Koştum gittim eve, mutfağın bizim oynadığımız alana açılan bir kapısı vardı, o kalmış aklımda.

Kapının eşiğinde durdum bekledim. Konuşmuyor ya çocuk, diyemiyor ki anne su. Bekliyor, anne fark etsin onu. Neden sonra kan ter içinde, işinden başını kaldırıp bakıyor çocuğun suratına. Boş bakışları. Daldığı düşüncelerden, kocasına olan hışmından, işinin başından aşkın olmasına duyduğu öfkeden kopamıyor bir türlü. Ne var, ne oldu? Çocuk konuşmayacak ya, parmağıyla tezgâhın üstünde duran sürahiyi gösteriyor. Kadın sinirini nereden çıkaracak şimdi, atsa fırlatsa sürahiyi yeri aslında. İnatsın inat diyerek kalkıyor çömeldiği yerden. Bir bardağa dolduruyor suyu, oğluna uzatıyor ve o an fark ediyor yokluğu. Yüzünü hatırlıyorum, dedi Yankı. Kardeşin nerede, diye soruşunu, yanıma yöreme bakışını, korkmuştu galiba. Ben de korktum o zaman. O ana ilişkin hatırladığım şey o korku. Arkama bakmışım ben de, bunu yaptığımı hatırlamıyorum, sonradan anlatılmış bir şey. Arkama bakmışım ve kardeşim doğduğundan beri kurduğum ilk cümle çıkmış ağzımdan. Sanki şimdi, burada annesi varmış karşısında ve aynı sahne tekrarlanıyormuş gibi döndü baktı arkasına. Böyle bakmışım işte, sonra da demişim ki, şimdi buradaydı. Sustu bu noktada. Konuşamayacak gibi. İlk kez nihayet konuştuğu bir anı anlatırken, seans odasında konuşamayacak gibi oluyor diye düşündüm.

Kadın bardağı fırlattığı gibi, önündeki çocuğu da kenara itip koşuyor havuza doğru. Uğur! Uğur! Havuzun ortasında gördüm onu, dedi Yankı. Yüzdüğünü sandım önce. Annesi atlıyor havuza, bağırması hiç kesilmediği için evlerin pencereleri açılıyor, insanlar çıkıyor verandalarına, bu ses çocuk çığlığı ya da kıkırdaması değil çünkü. Birileri koşuyor, herkes kadının ve çocuğun başına toplanıyor. Yankı her şeyin dışında, bir iki metre

öteden izliyor olanları. Annemin kardeşimin üstüne eğilip onu dudaklarından öptüğünü gördüm dedi. O zaman öyle sanmışım, annem öpüyor kardeşimi, demişim. Yüzünde ekşi bir şey yemiş gibi bir ifade. Bilmiyorum. Öldüğünü düşünmemişimdir. Bir adamın beni kucaklayıp oradan uzaklaştırdığını hatırlıyorum, koltuk altlarımdan tutup havaya kaldırmıştı, acımıştı canım, bir kadının kucağına vermişti, annem uzakta kardeşimle kalınca o zaman başladım ağlamaya. Annem hemşire olduğu için ilk müdahaleyi yapmış hemen, çok uğraşmış kurtarmak için. Şimdi annen kardeşini iyi edecek, demişti kadın, bir bardak su uzatmıştı. Ambulans seslerini hatırlıyorum. Gözümün önünden annemin kardeşimi öptüğü an gitmiyor bir türlü. Sonra işte öldü dediler. Kim söyledi size bunu? Hatırlamıyorum. Haminne mi acaba? Kardeşin havuza düştü, boğuldu, artık bizimle olamayacak. Böyle bir cümle var aklımda. Ben mi uydurdum yoksa sonradan, o kısım karışık. Artık bizimle olmayacak, diye tekrar etti. Çok garip. Böyle bir trajediden bana kalan, annemin kardeşimin üzerine eğilmiş o hali. Kardeşinizin suya düştüğünü gördünüz mü? Hayır, dedi, tek hatırladığım havuzun etrafında delicesine koştuğumuz. Bir de o görüntü, kardeşimi hayata döndürmeye çalışan annem. Sizin öpüyor sandığınız, dedim. Güldü, çocukluk işte.

Babanızın ortadan kayboluşu da kardeşinizin ölümünün hemen ardından sanırım dedim. Kardeşimin olayı yaz başı, temmuz falansa işte birkaç ay sonra, kasım ayında da babam gitmiş. Tam da aslında karmaşayı çözüp babanızla bağ kurmanız gereken yaşta dedim. Bu kez Oidipus zırvalıkları demedi. Hiçbir şey demedi. Annenizle kaldınız baş başa. Haminne de vardı dedi.

Evet, Haminne başka bir figür ama çekirdek ailede, anneniz ve siz kaldınız. Babanın yasasıyla tanışamadınız, dedim. Pöh, dedi, yasayla tanıştım ben Birkan Bey, hem de öyle bir tanıştım ki güm diye. Sessiz bekledim bir süre. Sonra devam ettim. Sağlıklı bir tanışma olmamış. Yumuşak ve yapıcı bir tanışmadır ideal olan. Bunun olması gereken yaşta, büyük bir trajedi yaşanmış. Ardından baba kayıplara karışmış. Siz bunu bir ceza olarak yaşamışsınız. Hak etmediğiniz bir ceza, dedim. Oturduğu yerde rahatsız bir pozisyonda kalmış gibi kıpırdandı. Davranışlarınıza şekil vermenizi gerektirecek ihtiyacınız olan kuralların... Yok yok merak etmeyin, diyerek sözümü kesti. Annem o boşluğu ziyadesiyle doldurdu. Yorumlarımın erken olduğunu düşündüm. Direnç yazdım deftere. Yine gelecek seansı unutabilir dedim içimden. Ya da başka türlü bir değersizleştirme gelebilir. Annesine öfkesini yüksek perdeden dile getirdiği zamanlarda hep yaptığı gibi bir gerekçe bulmaya çalışarak belki hem anne hem baba rolü oynamak zorunda kaldı, dedi.

Anneniz için de zor bir süreçti, diye onayladım, çocuğunu ve ardından eşini yitirdi. İç dünyası eminim karmakarışıktı. Adam bütün yükü bıraktı gitti kadının omuzlarına. Öncesinde de bir var bir yoktu aslında. İkinciyi doğurmak istememişti ki hiç kadın. Korkuyordu çok. Ya sonradan geleni ilki kadar sevemezse? Ya kıskanırlarsa birbirlerini? Kıskançlık duygusu ölümcüldü çünkü. Babası annesini kıskanmıştı. Kendisi de rekabet etmişti kendi annesiyle. Hem hayattayken hem öldükten sonra. Önce evladı olarak, sonra kardeşi rolünde. Annesinin ölümünden sonra dedesi kızı yerine koymuştu onu. Kendi annesiyle kardeş olmuştu bir anda. Biliyordu içten içe bu duyguyu, annesi de

olan kardeşini kıskanmıştı. Annem anlatmıştı, dedi Yankı, ölen kızının kıyafetlerini saklamış meğer Haminne torunu için. Tabii kızının ölümünü hesap etmeden, dolapta bir hurcun içinde tutuyormuş, genç kız olunca giysin diye. Hiçbiri anneme yakıştığı gibi durmadı benim üstümde demiş Yankı'ya annesi. Onun vücudu çok güzeldi, incecik belli, geniş kalçalı; benim gibi tahta göğüs de değildi. Kız deniyor annesinden kalan elbiseleri teker teker. Aynada kendine bakarken kızarıyor yüzü. Biraz hırstan, biraz mahcubiyetten. Hakkı olmayan bir şeye sahip olduğu için. Parçalarcasına çıkarıyor elbiseleri üzerinden, Haminne ne kadar dese de su gibi oldun kızım, çok yakıştı, dinletemiyor torununa. Önce kıskançlıktan ağlıyor kız, sonra bu duyguyla baş edemediğinden. Onun aslında şimdi ölü bir kardeşle yarışması değil, annesinin yasını tutması lazım. İkisini de yapamıyor. Kaldır bunları Haminne, ben kendi elbiselerimi alırım, hem eski moda hepsi, rezil mi edeceksin beni arkadaşlarıma?

Bir keresinde dedi Yankı, Haminne benim küçülenlerimi Uğur'a giydirmiş, bayram mıymış, misafir mi gelecekmiş neymiş, öfkeden deliye dönmüş annem. Ne var bunda kızım dediyse de dinletememiş Haminne. Kucakladığı gibi çocuğu odaya götürmüş, hırpalarcasına çıkartmış üstünden bana ait olan giysileri. Annemin beni kayırdığı nadir anlardan biri dedi şevkle. Sonra da Haminne'yi almış karşısına, tane tane anlatmış, bu iki çocuk arasında kıskançlığa yol açar demiş, ikisine de kendilerine ait kıyafetler alacağım ben. Olur mu kızım öyle şey, paylaşmayı öğrenirler, neden kıskansınlar diyecek olmuş Haminne ama annem bir el işaretiyle susturmuş onu.

Kardeşinizle aranızda kıskançlık olmasından çok korkmuş anneniz, dedim, oysa tüm kardeşler kıskanır birbirini, bundan daha doğal bir şey yok. O yazın hemen öncesiydi, dedi. Evdeydik. Babam yoktu herhalde. Haminne mutfakta. Kek kokuyor. Bizim odada, yerde oturuyoruz annem ve kardeşimle. Yapboz yapıyorduk. Haminne süt ve kek getirdi. Bir tabağı benim önüme, diğerini Uğur'un önüne koydu. Uğur'un önündeki benim en sevdiğim tabak. Benim tabağım yani aslında. Bebeklikten beri kullandığım. Sonra ne oldu o tabak, bilmiyorum. Dün gibi gözümün önünde. Üstünde kırmızı bir araba vardı. Konuşmuyorum malum. Haminne tam çıkacak, dönüyor bağırışlara. Dedi ki bir baktım, sen kardeşinin önündeki keki avuçlamışsın, kendi ağzına götürüyorsun. Annen de garibim ne yapacağını şaşırmış. Bir yandan kardeşin ağlıyor, bir yandan sen vahşi bir hayvan gibi bağırıyorsun. Vahşi hayvan gibi diye yineledim içimden. Sonunda annem bağırdı, tuttu beni yakamdan ayağa kaldırdı. O kardeşinin keki, sakın bir daha görmeyeyim böyle yaptığını. Ben de ağlamaya başlamışım bunun üzerine. Ama tepiniyormuşum olduğum yerde. Büyük tepiniyor, küçük yerde, ağlıyor. Haminne de şaşkın, gel bakayım, diyor sen, elini yüzünü yıkayalım. Bırak Haminne onu, diye bağırmış annem, ilgilenmeyeceksin. Sen cezalısın, git banyoya, elini yüzünü temizle önce, sonra da sakinleşene kadar gelme. Haminne, yalvararak bakıyor kadına, yapma evladım, o kadarı çok olacak diyor sanki. Kadın sert bir bakışla yanıt veriyor ona. Sakın dercesine kaldırıyor işaretparmağını, sen karışma. Öyle deyince tabii ben iyice yaygarayı koparmışım. Kardeşim biraz sakinleşmiş ama tarumar olmuş keke bakıp içli içli burnunu çekiyormuş. Annem ona dönmüş, sen de

ağlama artık, Haminne sen Uğur'a yeni bir kek koy. Sonra Yankı'ya dönüyor kadın, sen de dediğimi yap hadi bakayım, ancak sakinleşirsen gelip katılabilirsin oyuna. Öfkeniz, daha büyük bir öfkeyle karşılanmış, dedim. Ne olduysa oldu, yorucu bunları düşünmek bir yandan da, derken tabloya çevirdi bakışını. Babam gibi çekip gidemedik biz tabii. Annenizin öfkesinin nedeni ne sizce, diye sordum. Bakışları tablodan uzaklaştı, yüzümde durdu. Bilsem, derken kollarını iki yana açışı, buna siz yanıt vereceksiniz der gibiydi, uzman olan sizsiniz. Peş peşe doğurmuş bir kadın. Aslında bir kariyeri var. Okumuş o kadar, hemşire olmuş, iyileştiremediği annesinin telafisi gibi âdeta. Kendini sadece anne olarak var etmek istememiş olması muhtemel. Haminne de söylemiş ya zaten, istememiş ikinciyi doğurmayı. Sizin öfkenizde kendi öfkesini görmüş olmalı, içinde bulunduğu duruma olan öfkesini. Dayanması zor bir duygu, doğurduğuna pişman olduğunu kabul etmek zor. Bilemiyorum derken parmakları çalışma masamın kenar çizgisi üstünde gidip gelmeye başladı. Belki de fazla sorguluyoruz her şeyi, o zaman da zorlama duruyor dedi. Hani bazen edebi metinleri yorumluyor ya eleştirmenler. Yazar burada şunu düşünmüştür diye, böyle kesin kesin konuşuyorlar. Bir bodrum kat var diyelim ki hikâyede, hımm demek ki karakterin bilinçdışına işaret etmek istemiş, falan filan. Abi belki de yazar bunu hiç öyle kurmadı, nereden biliyoruz, herhangi bir yerde söylemiş mi, bir röportajında okudunuz mu, günlüğü var da orada mı anlatmış neyi neden yaptığını? Bakın mesela, denk geldi, geçenlerde bir yazarın... Adını hatırlayamadım şimdi, Japondu galiba, Uzakdoğulu o kesin de, neyse işte onun bir öyküsüyle ilgili bir yorum dinledim. Öykü *Yaz Ortasında Ölüm*. Bakın

onu hatırlıyorum. İşte öykü şeyi anlatıyor... Durdu. Neden şimdi bu öykünün aklına gelmiş olduğunu o da merak etti belki. O öyküyle ilgili yorumda, dedi, biliyor muydunuz siz öyküyü diye dönüp bana sordu bu kez. Başımla onayladım. Şey oluyordu orda... Çocuklar boğuluyordu dedim. Yutkundu. Evet, derken kafasını kaşıdı, tuhaf dedi. Neyin tuhaf olduğunu kendisi söylesin diye bekledim. Yorumu da unuttum iyi mi, lafa başlarken aklımdaydı aslında derken kaşınmayı bıraktı. Onu anladığımı belli etmeye çalışarak gülümsedim. Eve gidince bakacağım ama. Tam bir rüyanızı hatırlarsınız, anlatırken unutursunuz ya, öyle garip bir şey oldu. Bitti mi süremiz, dedi saatine bakarken. Haftaya devam ederiz, dedim. Ücretini ödeyip tek kelime etmeden kaçar gibi çıktı.

Sonraki seansta düşünceli görünüyordu. Sanki anlatması gereken bir şey varmış da konuya nasıl gireceğini bilemiyormuş gibi. İlk saniyeler bana dakikalar gibi geldi. Yüzüme bakamıyordu. Bir kedimiz varmış dedi sonunda. Rüyada yani. Yine annemle yaşıyormuşum ama yanımda Püren var. Ayrılmamış gibiyiz. Ama bir sevgilisi varmış, o da bizimle. Önce kedi ikimizin kedisi sanıyorum. Ya da rüyada önce öyle. Kedinin bir hastalığı varmış. Veterinerdeyiz. Veteriner bize bir sürü fare almamızı söylemiş. Kedinin hastalığı için küçük fındıkfareleri, belki yirmi otuz tane, hepsi beyaz. Tek tek bir sıvı enjekte ediyor adam. O sırada bacağıma bir şey sürtünüyor. Bir bakıyorum kocaman kapkara bir sıçan. Ay bu ne diyerek çekiyorum bacağımı. Püren, ne var canım hiçbir zararı yok ki, diyor. Sıçandan uzak durmaya çalışırken bu kadar çok fındıkfaresini evde nereye koyacağımı düşünüyorum. Annemle yaşadığım ev var aklımda. Evde bir

kafes varmış aslında. Kitaplığın içinde bir rafa onu yerleştirsem diye düşünüyorum. Fakat tellerin genişliğinden fareler rahatlıkla dışarı çıkabilir. O zaman başka bir kafesin telleriyle üst üste bindirirsem aralık daralır, fareler de evin içine kaçamazlar diyorum kendi kendime.

Rüyayı anlatmayı bitirdiğinde sıçan bacaklarına sürtünmeye devam ediyormuş gibi bir ifade vardı yüzünde. Bizim hiç kedimiz olmadı dedi. Kedi deyince ne canlanıyor zihninizde? Kedi nankördür diye çabucak yanıt verdi. Bu sizin fikriniz mi, genel bir yargıdan mı söz ediyorsunuz? Bilmem, hiç kedi beslemedim ama öyle söylenir, kedi hep biraz tedirgin etmiştir beni, sağı solu belli olmaz, her an tırmalayabilir mesela. Köpek öyle değil. Köpekler sadık yaratıklar. Sahibine zarar vermez. Köpek itaatkâr, kedi değil dedim. Durdu, kedi biraz annem gibi dedi. Mırlarken, hiç beklenmedik anda, tırnaklarını geçirebiliyor. Püren de benziyor mu kediye? Ayrılma sürecimizde gösterdi o yönünü ama çok değil. Veterinerdeki sahnede dedim, yine bir üçgen kurmuşsunuz. Püren'in bir sevgilisi var ama siz ayrılmış gibi değilsiniz. Bir de kediniz var. Kedinizi de anneniz gibi düşünürsek ya da annenizle ilişkinizi temsil ettiğini, neler söylerdiniz? Annem hastaymış yani, eh yanlış sayılmaz dedi gülerek. Ya da hasta olan ilişkiniz. O da doğru derken berjerin kolçaklarında çok ilginç bir desen varmış da onu inceliyormuş gibi, parmağıyla desenin üzerinde gitti geldi. Yani öyleyse dedi, veteriner de siz olmalısınız. Buraya ilk geliş sebebimi düşünürsek, anneme katlanamıyorum diye yana yakıla koşmuştum size, annemin ya da ilişkimizin düzelmesi umuduyla. Devam etmesi için sessizliğimi korudum. Kolçaktaki desenin üzerinden yeterince geçtiğine

ikna olunca kaldırdı başını, güldü, ne biçim tedavi bu doktor, fareyle tedavi mi olur? Ben de güldüm. Fare neyi temsil ediyor sizce? Pis, iğrenç bir şey, dedi. Bacağınıza sürtünen öyle evet, peki ya diğerleri küçük sevimli fındıkfareleri? Sonunda o büyük sıçan gibi olabilirler ama dedikten sonra hemen ekledi, saçmalıyorum, fındıkfaresi o kadar büyümez. Beyaz fareler yazdım deftere. Beyazın altını çizdim. Siyah olan ise sıçan. Yankı'nın iki kutuplu dünyası. Fare yırtıcı bir hayvan aslında, dedi. Kemirgen. Zarar verici. Küçükken Haminne korkutmuştu bir kere, dikkat et, gece uyurken kulağını fare yemesin demişti. Üfleye üfleye yer, hiç fark etmezsin. Bir çocuğa edilecek laf mı Allah aşkına, derken koltukta arkaya bıraktı kendini. Bu kadar sanırım dedi, başka bir şey gelmiyor aklıma. Veterinerin ben olabileceğim fikrine katılıyorum, dedim. Sizinle burada sık sık çocukluğunuzu konuşuyoruz. Hı hı derken bir an küçük bir çocuğa dönüştü sanki. Püren ve sevgilisi bu durumda anneniz ile babanız olsaydı, evdeki kediyi de annenizle ilişkiniz ya da genel olarak ilişkiler olarak düşünseydik, fındıkfareleri neyi temsil ederdi? Beynim yandı, hiç anlamadım doktor. Haklısınız, rüya çok katmanlı bir yapı, çözümlemesi bazen zordur. Önceki seansı hatırlamasını umarak, alt metin deşifresi yapmak gibi dedim. Zorlama gelecek belki söylediklerim ama deneyebiliriz. Buyurunuz derken centilmence bir el hareketi yaptı.

Püren'in ve sevgilisinin sizin ebeveynleriniz olduğunu düşünelim bir an için. Doktora gelmişler ve kedileri için, yani zaman zaman hırçınlaşan, nankörlük eden bir canlı için yardım istemişler. Evde onlarla yaşayan bir canlı. Doktor da onlara bir sürü fındıkfaresi almalarını söylemiş. Bu fındıkfareleri, küçük

sevimli canlılar. Tıpkı küçük bir çocuk gibi. Üstelik çocuklar da sever onları. Evde beslemek ister. Ama siz onları eve götüremeyeceğinizi, hapsetmeniz gerektiğini düşünüyorsunuz. Büyüyüp o sıçana dönüşmelerinden ya da evin her tarafına yayılıp zarar vermelerinden korkuyorsunuz. Çünkü evde anneniz var. Pislikten hoşlanmayan. Evin hep temiz olmasını isteyen bir anne. İç dünyanızda bir kötü anne var, sizi baskı altına alan, içinizdeki fareleri serbest bırakmanıza izin vermeyen, onların sıçana dönüşme ihtimalinden korkan... Bir de Püren gibi sıçandan bile rahatsız olmayan, bir zararı yok ki diyen, daha şefkatli, kapsayıcı, iyi anne var. Vay canına dedi. Püren'in sevgilisi rüyada yok gibi, diye devam ettim. Bir etkisinden, varlık gösterdiği bir andan söz etmediniz. Tıpkı babam gibi dedi bunun üzerine. Gülümsedim. Kendimi öğrencisini takdir eden bir öğretmen gibi hissettim. Veteriner, yani ben, diyorum ki evdeki kediyi iyileştirmek için, biraz ilaç zerk edilmiş fındıkfareleri gerek. Rüyanızdaki ben, nankör ve hırçın kedi için, küçük fındıkfareleri alınmasını öneriyorum. Küçük kemirgenler, küçük yırtıcılar, küçük pislikler, hijyenik olmasa da küçükler. Üstelik onlara ilaç vererek ehlileştiriyorum. Aşı gibi. Belki de büyük nankör kediye fare aracılığıyla aşı yapıyorum. Ama rüyadaki siz rahat değilsiniz. İyi anne rolündeki Püren, zararı yok dese de güvenmiyorsunuz ona, ne de olsa onun yanında bir başka sevgilisi var, babanız. Belki de içinizdeki kıskançlık duygusunu, bunun yarattığı öfkeyi siz bildiğiniz için, o sıçanın zarar verici olabileceğini düşünüyorsunuz. Sıçan, sizin zarar verme potansiyeli olan tarafınız. Anneniz ve babanızın bir aradalığı karşısında öfkenizi simgeliyor da olabilir. Zararlı taraflarınızı, daha büyümeden hapsetme ihtiyacı

duyuyorsunuz o yüzden. Yılanın başını büyümeden ezeceksin, dedi birden. Yorgundu sesi. Kim söylerdi bunu, diye sordum. Nasıl yani? Ailenizde bunu sık söyleyen biri var mıydı? Babam olabilir dedi, bilmiyorum. Evde olduğu nadir zamanlarda televizyon karşısında hatırlıyorum onu. Haberleri izlerken bunu söylediği olmuştu sanki. Şimdi bir yakıştırma mı yaptım, bilmek mümkün değil, o ayrı.

Uzunca bir sessizlik girdi araya. Neden sonra, biliyor musunuz benim hamster'ım vardı, dedi. Haminne öldükten sonra, annemin bir iş arkadaşı doğum günümde hediye getirmişti. Sanırım anneme sormadan almış. Densizlik deyip dururdu. Haklı tabii. Evcil hayvan sorumluluk ister. Sor bir önce, değil mi? Ben sevinmiştim yine de. Okuldan eve gelir gelmez ilk yaptığım ona gidip bakmaktı. Yemini falan tazeliyordum, suyunu değiştiriyordum. Avucuma aldığımda kalp atışlarını hissederdim. Küçücük bir şeyin içinde kocaman bir şey var gibi, hızlı hızlı atardı. Korkuyordu belki. Korkmasın diye hemen geri koyardım kafesine. İncitmekten korkardınız. Evet, iyi bakıyordum ona. Rüyadaki kafes de o kafes olmalı, dedi. Sustu. Bekledim. Sonra ne oldu diye sormamak için zor tuttum kendimi. Bir gün yine öyle koşa koşa geldim okuldan. Odama gittim, kafes yerinde değil. Evde de kimse yok. Bütün odalara baktım. Dolapların içlerine bile. Her yerde onu aradım. Miki Miki diye dolandım evin içinde. Biliyorum, pek yaratıcı bir isim değil derken güldü. Sonra oturdum, ağlamaya başladım. Annem hastanede diye düşündüm. O işteyken, ben de okuldayken eve hırsız girdi ve Mikimi benden çaldı. Çocuk aklımla polise gitmeyi bile düşünmüştüm. Ama cesaret edemedim. Akşam oldu. Hiçbir şey yemedim annemi

beklerken. O kadar çok ağladım ki yüzüm gözüm şiş. Annem kapıyı açtı, beni öyle görünce, ne o suratının hali dedi. Neyin var demedi, git yüzünü yıka bakayım. Bir şey mi oldu, seni ne üzdü anlat demedi. Her zamanki hali diye düşündüm, ağlamak yok, ağlamak zayıflıktır. Meğer neye ağladığımı bildiği için öyle rahatmış. Senin fareyi verdim dedi yüzümü yıkarken. Gelip de yanıma, sakinleştin mi, gel otur bakalım karşıma, bak sana ne anlatacağım falan demek yok. Yatak odasından üstünü değiştirirken, sanki bugün sokakta falancayla karşılaştım der gibi. Fareni verdim, dedi. Aynada kıpkırmızı olmuş gözlerimi hatırlıyorum. İçimden yükselen çığlığı nasıl bastırmaya çalıştığımı. Valla çok pislik yapıyordu oğlum, yarın öbür gün kendi evin olunca alırsın artık fare mi ne alacaksan, burada olmaz, ben çekiyorum bütün kahrını, deyince... İçimdeki vahşi hayvanı tutamadım artık, dedi. Yemeğini, suyunu ben veriyordum hep. Aklımdan geçen o sırada bu. Öyle bir koşmuşum ki banyodan yatak odasına. Çok iyi hatırlıyorum o anı. Uçtum resmen. Annesinin bacaklarına tekmeler savuruyor çocuk. Büyümüş de artık, zapt etmesi öyle kolay değil. Sekiz yaşında bir oğlan çocuğu. Can havliyle tutuyor çocuğu kolundan kadın, savuruyor yatağın üstüne. Bana bak, diyor, kendine gel, annelere kızılmaz. Aslında bu, kadının kendi kızgınlığı diye geçirdim içimden. Annesine ayrı babasına ayrı kızgın. Çocuk yatakta sırtüstü. Annesinin üstünden çıkarıp yatağa fırlatıverdiği kıyafetlerle yan yana. Onlardan farksız. Annesi üzerinde atlet, altında eşofmanı, çocuğun üzerine doğru eğilmiş, parmak sallıyor, sakın görmeyeyim bir daha. Annelere kızılmaz klasik lafıydı dedi Yankı. Pislik yuvasıydı o kafes. Nankörlük etme. Böyle söyledi. Bir kedi gibi nankör olmakla

suçlanmışsınız dedim. Haklıydı belki, bilmiyorum diye gerekçe aradı annesine. Ben yediğim azarla kaldım, o ayrı. Kime verdiğini bile soramadım. Rüyanızda, dedim, kafesin tellerinin arasından çıkabileceklerini düşünüyordunuz ve yeni bir kafes ekleyerek telleri daraltıyordunuz. Başıyla onayladı ama sanki hâlâ o yatağın üzerinde, annesinin kıyafetlerinin yanında yatıyordu. Yıllar geçmiş aradan ve siz içinizdeki fındıkfaresi zarar verici, yıkıcı bir sıçana dönüşmesin diye güvenlik önemlerini artırarak hapsetmişsiniz. Fakat konuşmadığımız bir şey var dedim. Kafesi koyduğunuz yer. Odama koymuştum dedi. Rüyanızdaki kafesi kastediyorum. Ha, evet, derken hatırlamaya çalıştı, kitaplığın raflarına dedi. Kitaplık, dedim, neyi çağrıştırıyor? Bilgi, diye yanıt verdi. Bilginin muhafaza edildiği yer. Yüzüme dikkatle baktı. Doğru cevabı verip vermediğini anlamaya çalışan bir öğrenci gibi diye düşündüm. Çağrışımlarınızdan devam edelim dedim. Bilim, dedi. Kültür. Ahlak, yani etik. İnsanlığın gelişimi ve ilerlemesi için ihtiyaç duyulan bir şey. Sıkıldı sanki. Kibele heykelini eline aldı, ilk kez görüyormuş gibi evirdi, çevirdi. Annem tutturmuştu hukuk oku diye. Tıp okuyacaksın diye o kadar sevinmiştim Birkan, ola ola deli doktoru olacağın hiç aklıma gelmezdi. Hukuk okuyacaktım ama avukat olmak için değil yani. Hâkim ya da savcı olmamı istiyordu. En erdemli meslekmiş şu hayatta ama kimlerin kimlerin eline kalmışız. Babası hak ettiği cezayı almamış ya, ondan herhalde. Canileri mahkûm edeceğimi hayal edip gururlanıyordu sanırım. Babası müebbet yemiş ama iyi hal indirimi de almış tabii, kaymakam ya bir de, arkası güçlüdür mutlaka. Gerçi adam kalp krizinden gitmiş sonra. Çıkamamış yani içeriden. Annemin hayalinde

hâkim bir oğul varken ben de gittim gazeteci oldum. Annenizi hayal kırıklığına uğrattınız. Omuz silkti. Annenizin gözünde iki meslek arasında nasıl bir fark var sizce? Hâkim güç sahibidir, karar vericidir dedi. Gazeteci verilen kararların haberini yapar. Karar verici, diye tekrar ettim. Allah gibi bir şey annemin gözünde. Onun idealinde, hâkimlik makamına gelmiş birinin hiçbir günahı yoktur, bundan emin olabilirsiniz. Anneniz sizin günahsız olmanızı istemiş öyleyse. Doktorluk kutsal bir meslek Birkan, hayat kurtaracaksın, kaç kişiye nasip olur böylesi? Avukat olmamı hiç istemezdi bence, dedi. Bir katili de savunmam gerekebilir çünkü o zaman. Şimdi de tutmuş suç işlemiş mahkûmları tedavi edeceğim diyorsun, pes doğrusu. Rüyanızda fareleri kafese hapsediyordunuz, dedim. Tıpkı bir hâkimin yapması beklendiği gibi. Yorgun bir ifadeyle baktı yüzüme. Rüya üzerine daha fazla yorum yapmak istemedim. Zamanımız dolmuştu zaten. Konuştuklarımızın zihninde işlenmesini umarak, burada durabiliriz, dedim. Elindeki Kibele'ye baktı, özenle yerine koydu, tam olması gereken noktaya, aynı açıyla. Ayağa kalktı, ücreti çıkardı cebinden, verecekken durdu. Öylece dikildik bir an. Elim havada kalınca indirdim. Gözlerimin içine bakıp alaycı gülümsemesini takındı. Hukuk okuyup da Kaya gibi banka avukatı mı olsaydım yani, dedi. Haftaya devam ederiz, dedim kibarca. Elindeki parayı ne yapacağını bilemedi bir an. Uzatmasını bekledim. Evet pardon, diyerek parayı masanın üstüne bıraktı. İyi günler dedi ve çıktı.

Hukuk okumuş da ne olmuş, gitmiş banka avukatı olmuş dediği bir an daha var belleğimde. Arzu'yla ilk karşılaşmasından sonra. Henüz evlerine şimdiki sıklıkta girip çıkmaya

başlamamıştı. Kaya'yla bir arkadaşlık kurulmamıştı. Bir kez röportaj yapmıştı o kadar. Ama Arzu'yu görmüştü işte. Onu aklından çıkaramıyordu. Öyle söylemişti. Kaya ile röportaja giderken onu da görecek miyim diye heyecanlanmıştı. Belki birlikte çıkarlar karşıma demişti. Bu kız o adamda ne bulduysa diye eklemişti. Kafasının içinde sürekli onlarla ilgili fanteziler dönüp duruyordu. Onları birlikte düşünmeden edemiyorum, demişti. Sadece yatakta değil. Sinemaya giderken, el ele. Bir lokantada yemek yerken, mum ışığında, birbirinin gözlerine dalıp gitmişken. Kaya'nın hayran bakışları. Arzu'nun mağrur halleri. Böyle demişti. Mağrur kelimesini not etmiştim defterime. Aklımdan çıkmıyorlar, demişti, Arzu'yu ayrı düşünmeye çalışıyorum, ikimizle, sadece ikimizle ilgili hayaller kurmak istiyorum ama olmuyor. Araya mutlaka o giriyor. Ve ne zaman onları hayal etsem, tahrik oluyorum. Ev hali içinde de sık sık düşlüyorum onları. Kayaların evinde, mutfakta, salonda, her yerdeler. Sonra ben giriyorum aralarına. Arzu'yu belinden tutup kendime çekiyorum. Bana teslim oluyor. Kaya öyle mal gibi kalıyor ortada. Arzu şimdi benim. Kaya'ya rağmen, onun önünde sevişiyoruz.

İşte o sıralarda, henüz Kaya ile yakın arkadaş olmamışken, yaptığımız seanslardan birinde söyledi. Eyleme gittim dedi ve bilin bakalım ne oldu? Hangi eyleme gideceğini biliyordum. Ne olduğunu tahmin etmem zor değildi. Geçen seansta söylemişti zaten bunu. Önümüzdeki hafta sonu Kaya bir eğitimde olacak, eyleme gelemeyecek. Kaybedilenlerin yakınları her hafta buluşuyor diye eklemişti, sanki bilmediğim bir şeymiş gibi. Haftalardır bunları konuşuyorduk. Yazı dizisi için insanlarla bu sayede tanışabiliyordu.

Kaya olmayacak, şehir dışında demişti, annesi rahatsızlığından dolayı zaten gelemiyor. Durup beklemişti yüzünde hınzır bir ifade. Peki, kim orada olacak? Yaramaz bir çocuk gibiydi. Sorusuna yanıt vermemi beklemiyordu tabii ki. Sadece yaptığı zekice planın tadını çıkarıyordu. Tabii ki Arzu, dedi heyecanla. Tesadüfen öğrendim bunu da demişti. Hiç yorum yapmamıştım. Seans odasında değil gibiydi, kendi hayal âleminde, arzusunun peşindeydi. Sorularımla onu gerçekliğe döndürsem öfkeden başka bir şey yaratamayacağımı anladım.

Yine çok güzeldi dedi. Kalabalığın arasından hemen seçiliyordu. Uzun kumral saçları, dalga dalga omuzlarında. Saçlarını koklamak için karşı konulmaz bir istek duydum. O yöne gittim. Niyetim, tesadüfen tam yanında duruyormuşum gibi yapmaktı. Kalabalığı yara yara ilerledim, fakat nefes nefese kaldım, ne tuhaf değil mi, sanki kilometrelerce koşmuştum. Soluklandım biraz. Saçının kokusu rüzgârla burnuma geldi. O sırada döndü arkasına baktı, o da benim kokumu aldı herhalde. Biliyorsunuz, âşıklar kokuyla bilir birbirini. Bilimsel olarak kanıtlanmış bir şey bu. Kokusunu içime çekerken tam, o da döndü bana baktı, göz göze geldik, aaa merhaba, dedi. Tanrım nasıl güzel, sıcacık bir gülümseme. Beni gördüğüne mutlu olduğunu söylüyordu gözleri. Merhaba, diyor Yankı da. Siz misiniz, emin olmaya çalışıyordum ben de. Çapkın gülümsüyor, gerçi bu saçlar başka kimde olacak? Damardan girdim anlayacağınız dedi. Kadınlar buna bayılır. Bu rahatlığa, özgüvene. İltifatta açık ve cesur olmak hep kazandırmıştır. Öyle de oldu. Kız kıkırdıyor, eli saçına gidiyor, sağ olun derken mahcup indiriyor bakışlarını. Kaya yok bugün diyor etrafına bakınırken kız. Gören biri var

mı, başka tanıdıklar, Kaya'nın arkadaşları belki, çekiniyor olmalı kız, Kaya'ya vurgu yapması ondan olabilir. Böyle pat diye söyledi, dedi Yankı, ben görmüyorum sanki olmadığını. Beyefendi bankacıların çıkarlarını korumak için fazla mesaide. Böyle demedim, erken bir hamle olurdu. Biliyorum, dedim yalnızca. O sırada sloganlar atılmaya başlayınca sustuk. Yan yana, omuz omuza... Omuz omuza derken gerçekten omuz omuzaydık. Anlatırken bile heyecanlanıyordu. Onu herhalde hiç bu kadar neşeli görmemiştim. Ben kalabalıktan faydalandım, yalan yok, dedi, çaktırmadan iyice yanaştım Arzu'ya, kolunu kolumda hissettim, aman ya Rabbi, nasıl bir elektrik aramızdaki. Eylem sonrasında, dedim bir çay içmeye vaktin var mı? Özellikle sen diyorum bu arada. Vaktim yok benim öyle sizli bizli konuşmalara. Olur tabii, derken hiç şikâyetçi görünmedi bundan. Yine de pardon dedim, böyle sen diye konuşuyorum ama öyle bir yakınlık hissetmesem... Yo yo hiç sorun değil dedi. Kibarlığı da elden bırakmayacaksınız yani, derken göz kırptı. İyice kendini kaptırmış diye düşündüm. Kendimi psikoterapisti değil de en yakın arkadaşı gibi hissettim. Bu iyi mi, kötü mü emin olamadım.

Hemen yakınlarda bir ara sokaktaki çaycıya geçip oturduk, dedi. Kızın aklında kötü bir şey yok belli ki. İyi niyetli bir gazeteci olarak görüyor Yankı'yı, onların tarafında, baksana adam cumartesi günü kalkmış gelmiş buralara kadar, röportaj yaptım nasılsa, eyleme gitmesem de olur dememiş. Garsona işaret ediyor Yankı, iki çay. Çayları beklerken kız soruyor, nasıl gidiyor röportajlar? Aslında hiç onunla konuşmak istediğim mevzular değil ama muhabbeti bir yerden başlatmak gerekiyordu nihayetinde, dedi Yankı. Bir sigara yakıyor, kıza da ikram ediyor tabii

ama içmiyor o. Dişlerinin parıltısı ondan demek, diyecekken durduruyor kendini. İltifatın fazlası rahatsız edebilir, nerede duracağını bileceksin. Çok zor, diyor Yankı sorusuna yanıt olarak. Neden zor, dercesine bakıyor Arzu. Yankı, şekerliği döndürüyor kendi ekseninde. Birkaç şeker masaya düşüyor. Alıp yerine koyuyor, tekrar döndürüyor, sonra gözlerini kaldırıp kıza bakıyor, kederli görünüyor, ne büyük acılar çekmiş insanlar diyor. Çaylar geliyor. Garsonun kolları giriyor aralarına. Tam da en dramatik anda, Yankı pozunu keserken, hoşuna gitmiyor bu bölünme. Bu acıları dinlemek zor, hazmetmek imkânsız, diyor. Tabii onların acısıyla kıyaslanacak şey değil benim durumum, diye de ekliyor. Tek tesellim, başkalarının da bilmesi için bir şeyler yapıyor olmak. Anlıyorum, diyor kız, gerçekten çok önemli bir şey yapıyorsunuz bu insanlar için, iyi ki varsınız, uzun zamandır kimse duymaz olmuştu seslerini. Özellikle ana akımda. Çayından koca bir yudum alıyor Yankı, sormayın diyor, bizim de üstümüzde çok baskı var, her gazeteci cesaret edemez böyle bir konuda yazıp çizmeye. Hem oralarda iki kuruşa çalışacaksın hem de sürekli tehdit altındasın, o haberi yap, bunu yapma... Kız ilgiyle dinliyor onu. Gözlerine dalıp gitmişim galiba bir an dedi Yankı, sonra çok pardon dedim, ne diyordum, afalladı o da, hatırlayamadı bir an, sonra sanki beni dinlemiyormuş gibi oldu diye panikledi. Ne diyeceğim dedim bunu fırsat bilip, böyle çay eşliğinde gitmiyor bu muhabbet, vaktin varsa iki tek atalım mı, hemen şu sokağın ilerisinde çok sevdiğim bir yer var, uğrarız arkadaşlarla arada. Oluuur diyor kız, aslında tam da ne yapması gerektiğini bilemiyor. Bu adamla iyi geçinmeleri gerek. Nihayetinde seslerini duyuracak önemli bir kanal. Ters düşmek,

kabalık etmek istemiyor. Vakti de var zaten. Kaya eğitimde. Eve gidecekti, pijamalarını giyip dizi falan izleyecekti hesapta. Daha başka bir planı yoktu. Neden olmasın diye düşünmüştür, iki tek atmaktan bir zarar gelmez. Çat diye kabul etti, dedi Yankı. O an dedim, tamam oldu bu iş. Sevgilisi olan biri, böyle bir teklifi dakikasında kabul eder mi sizce? Bence etmez. O zaman dedim, oğlum Yankı, kız da senden etkilendi, çok belli. Bak uzaklaşamıyor, akıyorsunuz birbirinize. Bunu hissettim ben dedi, hiçbir şey zorlamayla olmadı.

Çayları ödüyor Yankı. Kız az ileride bekliyor, bir yandan da doğru mu bu yaptığım diye endişeli olsa gerek. Bir an düşünmüştür, Kaya'ya haber verse mi, ama eğitimdedir şimdi, belki canı sıkılır bu duruma, yok yere kurt düşürmek olur içine, meşgul eder kafasını, şehir dışında bir de, iki tek atıp kalkacaklar nasılsa. Zararsız bir şey derken kendi kendine, buyurunuz efendim, sesiyle irkiliyor. Elimi hafifçe beline dokundurdum, dedi Yankı, sıcaklığını hissettim, heyecanlıydı bence o da. Yanıyor gibi geldi içten içe. Yolda yan yana yürümek bile tahrik ediciydi benim için. Bir ara daraldı kaldırım, önüme geçsin diye yol verdim. Kalçalarına baktım ister istemez. Her erkek bakar sonuçta. Acele etme diye ayar verdim kendime. Ağırdan al Yankı, içki de içeceksiniz bak, yavaş git hatta kız sarhoş olur da açılırsa sana, cool davran biraz. Yararlanmış gibi olma bu durumdan. Sen bir gecelik ilişki gözüyle bakmıyorsun bu işe, unutma. Böyle söyledim kendime ve nihayet vardık bizim Seyfi'nin yerine. Böyle şirin salaş bir meyhanedir, onun seveceğinden adım gibi emindim. On ikiden vurmak diye buna denir. Bayıldım buraya dedi, gözleri parladı, ne tatlı bir yermiş böyle... Bence birbirimiz için

yaratıldığımızı düşündüğü ilk anlardan biri olarak kayda geçmeliydi bu, dedi Yankı. İleride hatırlatmak üzere aklıma yazdım. Sevdin mi dedim ona. Çok, dedi, çok sevdim hem de. Kaya'yı da getirmeliyim mutlaka bir gün demesin mi bunun üstüne. Beni bir düşünün o anda. Soğuk duş etkisi diye buna derler. Ama sonra anladım neden öyle dediğini. Kız korkuyor dedim, en çok da kendinden. Kendi arzusundan korkuyor. Yoksa bir insan neden durup dururken böyle bir laf etsin, değil mi? Neden gelsin aklına o anda bunu söylemek.

Oturuyorlar karşılıklı, ne içersin ne yersin derken kız iyice ısınmıştır ortamın da etkisiyle. Belki de diyor ki, aman geldin bu kadar dert etme artık Arzu, keyfini çıkar, muhabbeti de sardı adamın, zararsız bir tip belli ki, hem o da biliyor Kaya'yı, nasıl bir beklentisi olabilir ki başka? Gerçi daha önce pek çok kez dili yanmıştır. Haddini bilmeyen ne çok erkekle karşılaştı kim bilir. Kendisi de farkında alımlı bir kadın olduğunun. Kaya da hep söylüyordur zaten, çok güzelsin diyordur, bir yere giriyoruz herkesin gözü sana çevriliyor. Kıskanıyordur sevgilisini, o da insan. Ama sonuçta, her şey kendisinde bitiyor. Böyle söylüyordur içinden Arzu. Kimse ona istemediği bir şey yaptıramaz bu yaştan sonra. Kaya'yı seviyor, onunla bir ömür geçirmek istiyor, başkasında da gözü yok. Bu adamın da niyeti öyle kötü gibi durmuyor. Bir yakınlık hissetti belki, olabilir ya da sadece Kaya'nın babasıyla ilgili sohbet edecekler, yapacağı haber için malzeme toplayacak. Bu işlerine gelir onların da, ne kadar yakın ve sıcak bir ilişki kurarlarsa ailece, o kadar olumlu yansır yapılacak habere. Bunları düşünürken o, hadi bakalım demiştir Yankı, kadehini kaldırıp, camiye mi geldik?

Akşamüstü başladık, dedi, on ikide bitirdik geceyi. Bir ara şey dediğimi hatırlıyorum ona... Tahmin edersiniz ki bütün gece bu kaybedilenleri falan konuşmadık, bir dünya şeyden bahsettik. Dedim ki, ben gazeteciliğin nelere rağmen yapılabildiğini yaşayarak öğrendim. Çok gençken insan hatalar yapıyor. Bir yer edinmek için taviz vermek gerektiğini düşünüyorsunuz o yaşlarda. Ama sonra anladım, özgür ve bağımsız bir gazetecilik için insanın direngen bir yapısı olması gerek. Ne dedi biliyor musunuz bunun üzerine. Bu dediğinizi yapabilmek çok zor, herkes öyle bir yapıya sahip olamıyor ne yazık ki. Ne kastetti sizce, diye sordu. Ben bir şey söylemeyince, kendisi verdi cevabı. Kaya'nın öyle olmadığını ima etti, dedi. Çünkü akşamın bir yerinde onun da bazı ideallerle hukuk okuduğundan bahis açılmıştı. İşte, kaybedilenlerin ailelerine yardımcı olmak istemiş Kaya. Onların haklarını aramak için, hak arayışlarında avukat olarak bulunmak için... Ne acı değil mi, dedim, o kadar hukuk oku, sonra banka avukatı ol. Sessiz kaldı. Bunu onay olarak algıladım ben, ne yalan söyleyeyim. O an bir kurt düşmüştür kızın içine. Kaya'yı harcamış gibi mi oldu bu adam karşısında? Niyeti o değildi ki hiç, dertleşiyordu sadece, Kaya adına da üstelik. Sistemin bozukluğundan konuşuyorlardı çünkü. Dayanıklı kız, dedi Yankı. İçti epey o da. Bana mısın demedi. Fakat kalktığımızda sallanıyordu biraz. O zaman işte, taksiye binene kadar belinden tuttum, düşmesin diye, incecik belinin verdiği his hâlâ avuçlarımda sanki. Evinin yolunu buldu neyse ki, taksiyi beklettim, kapıyı açıp eve girdiğinden emin olana kadar. Sokak kapısı kapandı, döndü baktı, el salladı bana, ah o elleri, nasıl güzel, bütün gece kadehi tutuşuna bakmıştım, zarafetine. Kapıdaki bakışlarında

minnettarlığı gördüm. Neden minnettar diye sordum. Çünkü o da farkındaydı Birkan Bey, dedi, aramızdaki akışı o da hissetti, ben bilirdim geceyi onun yatağında bitirmeyi, yapmadım ama.

Sonraki günlerde, pusuya yatmış bir avcı gibi bekledi. Ben hiçbir adım atmayacağım dedi, Arzu'nun Kaya'ya anlatmasını bekleyeceğim. Bu neye yarayacak? Birkaç ihtimal var. Ya bu yüzden kavga ederler, ilişkileri sallantıdaysa ayrılırlar bile belki... Ya da Arzu, dürüst davrandığı için benimle buluşmakta falan sakınca görmez artık. Arkadaşız biz der, senden bir şey saklamıyoruz bak. Kaya'nın güvenini kazanmam da cabası. Art niyetli davranmadığım için o da minnettar kalır. Arzu'yla iletişimim Kaya ile yakın olmama bağlı. Şimdilik. Bu işleri daha karmaşık hale getirmeyecek mi? Yok, neden getirsin? Arzu, nihayet duygularını fark ettiğinde, Kaya'yı terk edecek. Ben de o zaman kendisine bay bay diyeceğim. Arkadaşlık da bir yere kadar.

Planına sadık kaldı. Sinsice bekledi avının tuzağa düşmesini. Zafer kazanmış komutan edasıyla girdi içeri o gün. Beklenen oldu dedi, koltuğa otururken. Aman sakın sormayın siz dedi, gülerek, ama merak ettiğinizi biliyorum. O şımarık çocuk geldi yine diye düşündüm. Kaya aradı dedi. Tahmin ettiğimiz gibi Arzu ona anlatmış. -miz gibi. Kaya mı söyledi bunu, diye sordum. Hayır, çok belli, niye arasın ki yoksa, dedi. Tam olarak şöyle oldu, aradı ve bizim yazı dizisini sordu önce. Bahane tabii. Bugüne dek bir kere bile sorma, birden bu merak niye? Annesi her gün gazeteyi aldırıyormuş da beklenti içindeymiş de bir tarih verebilir miymişim de... Çok sinirlendim aslında. Herhangi bir fikrin var mı acaba burada işler nasıl yürüyor diye bağırasım geldi ama tuttum kendimi. Dedim ki, bütün röportajları bitirip

ondan sonra başlatacağız diziyi. Sonra da aslında ben de sizi arayacaktım dedim. Onunla da röportaj yapmak istediğimi söyledim. Kaybedilen insanların tüm yakınlarıyla konuşuyoruz dedim. Sadece anne, baba ya da eşlerle değil. Siz de bir evlat olarak geride kaldınız. Tanık olmadınız belki ama yokluğunu yaşadınız. Bu sizin de yasınız. Hemen kabul etti. O zaman iyice emin oldum, Arzu anlatmış. Ne olursa olsun bir erkek tanır hemcinsini. Demiştir ki ne ayak... Bir yandan ilginç diye düşünmüştür, fırsatçılık yapmamış ama yine de eşeği sağlam kazığa bağlamak lazım, şu adamla bir görüşeyim, derdi neymiş anlayayım. Siz teklif etmediniz mi görüşmeyi, diye sordum. Evet ama yolunu o yaptı derken sinirlenmiş gibiydi. Neyse işte, eve davet etti, annesinin evine yani. Orada da süper bir taktik uyguladım bence. Siz gelmez misiniz bu tarafa, dedim, yemek yeriz, annenizin olmadığı bir ortamda, siz de daha rahat edersiniz belki. Sustu bu bir an. Orada mısınız demek zorunda kaldım. Olur tabii dedi sonra ve sözleştik. Evde buluşmak istemedim, dedi Yankı, annesi varken ister istemez resmi bir hava oluşuyor. Yaşlı kadın. Bütün dünyası kocası. Başka şey konuşmak mümkün değil. Arzu'yla ilgili bir şey söyleyecekse falan... Bir de arkadaş olacağım bu herifle ben, niyetim o, anladınız mı? Arzu'ya giden yol ondan geçiyor çünkü. Önce şöyle baş başa bir muhabbet etmek iyi olur diye düşündüm.

İş çıkışı buluştuk, sakin bir yer seçtim. Geldi işte bu, nasılsın iyi misin faslı. Gergindi biraz. Nereden anladın diyeceksiniz, bilmiyorum, his benimki. Her şeyden önce şu gerilimi ortadan kaldırmalı dedim kendi kendime. Hem baştan konuşulmazsa hiç açılmaz lafı. Arzu iyi mi, diye sordum pat diye. Böylece

gizlim saklım yok mesajı da vermiş oldum. Şaşırdı bence. Mönüyü inceliyordu tam. Başını kaldırıp baktı, biraz şaşkın. Hatta bir an dedim, haberi yok mu acaba? Nihayet evet çok iyi, sağ olun dedi, o gün için de size teşekkür edemedik, ta evine kadar bırakmışsınız, anlattı Arzu. Böyle söylerken bir tedirginlik hissetmedim mi, hissettim. Arzu'nun benimle yalnız görüşmesinden hoşlanmamış belli ki. Kim olsa rahatsız olur, bizim de amacımız o. Fakat birinci seçenek elenmiş oldu, ayrılık falan yok henüz. Rica ederim, dedim, lafı edilecek şey değil, sadece merak ettim, o gün biraz çarptı onu içki, o yüzden... Bunu da kasıtlı yaptım, anlamışsınızdır, dedi. Arzu neyi ne kadar anlattı, bilmiyorum. Belki de içki bahsi hiç açılmadı. Yemek yedik, laf lafı açtı, saatin nasıl geçtiğini anlamadık, senden konuştuk, babandan, annenden... O kadar geç saat olunca da Yankı beni eve kadar bıraktı. Böyle demiş de olabilir mesela. Yankı demesi dikkatini çekmiştir ama fazlasını düşünmemiştir. Eğer içki ayrıntısını sakladıysa, elleriyle havada tırnak işareti yaparak, istemeden bunu açık etmiş oldum. Bizimki aslında çok dayanıklı değildir içkiye dedi gülümseyerek. O zaman anlamış oldum, tüm ayrıntılarıyla rapor edilmiş bizim gece. Demek ki kendini suçlu hissetti diye düşündüm, günah çıkardı, sakın yanlış anlama Kaya, ne olduysa benden duy... Bunun tek bir açıklaması var, dedi. Nedir, dercesine baktım. Psikolog olan sizsiniz. İçimden psikiyatrist diye düzelttim. Suçluluk psikolojisini de ben anlatmayayım artık size. İçinde günah işleme korkusu varsa ancak, böyle durup dururken günah çıkarır insan. Arzu'nun kendi duygularından korktuğu teorim doğrulandı böylece. Sehpanın üzerindeki bir noktaya dalıp gitti. Baktığı şeyi görmüyor da hayalinde canlanan

bir resmi seyrediyor gibiydi. Çok güzel, dedi, o kadar güzel ki... Melek yüzlüm benim. Sessizleşti. Sonra kendini bu hayalden çekip çıkardı. Neyse işte dedi. Kaya ile yemek iyi geçti nihayetinde. O geceyle ilgili kafasında hiçbir soru işareti bırakmadım. Bu herif ne ayak sorusunu bertaraf ettim bence. Senlibenli de olduk hemen. Biraz kendimden de bahsettim ki, güven duygusu iyice oluşsun. Çünkü insan kendinden hiç bahsetmeyen birinden kıllanır, haksız mıyım? Gözlerimin içine çok uzun baktığı anlardan biri bu. Benden kıllandığınızı duyuyorum cümlesi dilimin ucuna geldi ama sustum. Onun yerine, tıpkı anneniz gibi, dedim. Nasıl yani, diye sordu. Anneniz de pek bahsetmiyordu kendinden, yaşadıklarından. Annem evet, dedi, öyledir o. Anlatmaz pek ama neyse devam edeyim ben. Yemeğin sonunda epey yakınlaşmıştık biz bununla. İyice kıvama geldi. Bir gün biz de içelim abi, çok kafa adammışsın falan demeye başladı. Espriler havada uçuşuyor tabii. Ortamı iyice yumuşatmışım, baştaki gerginlikten eser yok. Kasıtlı olarak biraz Arzu'dan bahsetmesini de sağladım. Nasıl tanışmışlar falan. Berbat, sıradan bir hikâye. Bizimkinin yanına yaklaşamaz. İş toplantılarında görmüşler birbirlerini de bu hemen tutulmuş da az peşinde koşmamış da bir yemeğe çıkarana kadar kırk takla atması gerekmiş de... Bu mühim bir ayrıntı tabii. Bizim öyle takla makla atmamız gerekmedi hiç. Neyse işte, sonra dedim, tatlılarımızı da söyledik madem işimize bakalım artık, bastım kayda. Yekten sordum, nasıl bir his babasız büyümek?

Bu soruyu beklemiyordu sanki. Eveledi geveledi epey. Babasız büyümekle ilgili pek bir şey söyleyemeyeceğim dedi. Arzu terapiye gitmesi için ısrar ediyormuş ama o babasını hiç tanımadığı

için bir kayıp duygusu da yaşamamış. İnsan bilmediği bir şeyin yokluğunu hissetmez ki, dedi. Buradan bir gazeteci için ne malzeme çıkabilir, düşünün siz. Ben de kaldım öyle, ne anlattıracağım ben bu adama diye. Soracak hiçbir şeyim yok. Bir anı anlat desem mümkün değil. Baban nasıl biriydi diyecek olsam hakaret gibi bir şey, tanımadığım birini sana nasıl anlatayım derse yanıtım yok. Tıpkı sizin babanızla pek anınız olmaması gibi, dedim. Var benim anılarım, onun hiç yok dedi. Annesinin anlattığı bir dolu hikâye var tabii ama kendisine ait bir tek anı aktaramaz o. Annesinin karnındaymış daha. Ben üç yaşıma kadar da olsa birlikteydim babamla. Onun nasıl biri olduğunu sorun anlatayım hemen, hiç zorlanmam. Kaya da bir şeyler anlattı tabii, işte babası çok merhametli bir insanmış falan. Öyle şeyler. Arkadaşları anlatırmış hep, sokakta bir dilenci görmüşler bir keresinde, çıkarıp üstündeki paltoyu vermiş adama. Kış günü eve geldiğinde, sırtında palto olmadığını gören karısına da açıklamamış bile ne olduğunu. Çünkü hiç övünmezmiş yaptığı iyiliklerle falan filan. Bir sessizlik oldu. Benim babamla ilgili de vardır muhakkak böyle hikâyeler. Bir arkadaşı bile ayak basmadı ki ondan sonra evimize. Annem kesti belki önünü, bilmiyorum. Baba tarafından bir Allah'ın kulunu tanımıyorum. Annem üzülür diye de sormadım hiç. Ama benim kendi anılarım var. Babasıyla ilgili söyleyebileceği bir iki cümle tasarlamaya çalıştı kafasında. Bulamayınca iyice sinirlendi gibi geldi bana. Babalarıyla kimin daha çok anısı var diye didişen iki kardeş gibi göründüler gözüme. Gerçi Kaya hiç girmiyordu yarışa, tek taraflı bir çekişmeydi bu. Tıpkı ölen kardeşiyle olduğu gibi. Kaya da doğru düzgün bir şey

anlatamadı zaten derken çenesini yukarı kaldırdı. Bu annemin yası deyip çıktı işin içinden.

Yankı'nın o eve gittiği ilk günü hatırladım. Eve mi girdim bir mabede mi emin değilim, demişti. Her yerde adamın fotoğrafları. Bizim evin tam zıttı. Annem kardeşim dışında kimsenin fotoğrafını tutmadı ortada. Onu da söyledim işte, camın arkasında, dokunmamak kaydıyla. Eve adımımı attım, kadın karşıladı beni, salona geçtik. Kapıdan girmeden daha kitaplık çekti dikkatimi. Yemek masasının hemen arkasındaki duvarda, eski bir vitrin olduğu belli ama kitaplık olarak kullanıyorlar. Sanki kırk yıl önce ne eşya alındıysa aynen bırakılmış. Hiçbir şeyi yenilememiş kadın. Siz geçin, oturun, ben çayı demleyeceğim dedi ve gitti. O zaman fotoğrafları daha yakından inceleme imkânım oldu. Neresinden baksanız on, on beş fotoğraf, çerçeve içinde. Her birinde kocası. Sarp Bey. Bazılarında karısıyla birlikte. Bazılarında tek. Bir tane vesikalık büyütülmüş, o da duvara asılmış. Hani cenazelerde falan yapıyorlar ya, tabutun önüne koyuyorlar, öyle. Ortada bir tabut yok diye düşündüm. Tip standart, o yılların devrimci öğretmeni işte. Esmer, bıyıklı bir adam. Çoğu fotoğrafta takım elbiseli. Ben vitrinin önünde durmuş bakarken, kusura bakmayın beklettim, sesiyle irkildim. Yakınıma gelince yüzüne bir daha baktım. Kapıda beni karşıladığında da bu bakış vardı. Sonradan anladım, sabit bir ifade bu onda. Sanki bir maskesi var. Gülümsese bile aynı. Kapıyı açtığında öyleydi mesela, hoş geldiniz derken, içeri buyur ederken, dudakları gülümsüyordu ama o ifade baskındı yine de. Bir üzüntü gelmiş yerleşmiş yüzüne, bir daha da gitmemiş. Yok demişti sonra Yankı, üzüntü hafif kaldı, acı daha doğru kelime.

Bu annesinin yası, diye tekrar ettim o günü hatırlayınca. Yankı neden cümleyi tekrar ettin şimdi der gibi baktı. Hiç bırakılmayan bir yas dedim. Oysa yasın bir süresi vardır. Veda etmek için yas tutarız. Kaya'nın annesi yasın içinde sıkışıp kalmış. Dudaklarını büzdü, herhalde öyle dedi. İyi de bundan bize ne dediğini duyar gibi oldum. Kaya'nın annesi dedim, Kaya'ya tutabileceği bir yas bırakmamış, yaşanan bütün acıyı kendine ayırmış. Amacım lafı Yankı'nın annesine getirmekti ama atıldı hemen, evet evet, çok doğru bu söylediğiniz dedi. Kaya tam da buna benzer bir laf etti. Annemin yası dedikten sonra, o zaten çok üzülüyordu dedi. Şey dedi, bir dakika hatırlayacağım. Gözlerini kıstı, yanıt tablonun içindeymiş gibi orada kaldı bir süre. Annem bütün hayatı boyunca babamı bekledi, dedi. Ona düşense bu bekleyişte annesini yalnız bırakmamak olmuş. Söylediğiniz böyle bir şeydi sanırım. Bunun kendisinin de kaybı olduğu üzerine hiç düşünmemiş, annesi o kadar kaplamış ki alanı, Kaya'ya yer kalmamış dedim. Tabii tabii, derken ortak arkadaşlarını çekiştiren iki kişiymişiz gibi geldi bir an. Lafı getirmek istediğim yerden kasıtlı olarak uzaklaştırıldığımı düşününce sinirlendiğimi fark ettim. Kadın kocasının bütün eşyalarını olduğu gibi muhafaza etmiş, biliyor musunuz? Sizin annenizin aksine dedim. Afalladı. Kendinden ne kadar uzaklaştığımızı hissederse o kadar rahat ediyordu oysa. Annemin aksine... Babanızın eşyalarını toplayıp ortadan kaldırmıştı anneniz, yanlış mı hatırlıyorum? Öyle mi olmuştu, dedi, sanki hafıza kayıtlarını tutan biriydim de her şeyi ondan daha iyi biliyordum. Böyle söylemiştiniz sanki, dedim. Tuhaf, diye mırıldandı. Emin değilim. Hiç hatırlamıyorum, buna dair bir şey yok gözümün önünde. Ama şu

konuda haklısınız, babam gitti ve gelmedi. Annem de bir daha babamdan neredeyse hiç söz etmedi. Gözyaşı döktüğünü görmedim. Ortada bir tek fotoğraf yoktur. Peki, eşyaları? Onlara ne oldu sahi? Herkesin ölen babasından yadigâr bir şeyi vardır mesela. Bir saat, bir... Hay Allah, ikinci bir eşya bile gelmiyor aklıma. O konuşurken gözümün önündeki görüntüler belirginleşti. Eşyaları toplayan benim annem, onunki değil. Bir tür bellek kayması, diye düşündüm, anılar birbirine karıştı. Yine de doğru yolda olduğumu hissettiğim için düzeltmedim. Anneniz, babanızın yasını tutmayarak, onun hakkında konuşmayarak sizin yas tutmanıza da izin vermemiş. Kaya'nın annesi ise o kadar çok ve o kadar uzun yas tutmuş ki, Kaya'nın kendi yasına yer kalmamış. Annemin bir sandığı var evde dedi, belki onun içindedir babamın eşyaları. Bazıları en azından. Saati falan. Açma iznim yok ki... Saat deyince ne canlanıyor zihninizde? Babamın bir kol hareketi dedi. Ani ve hızlı bir hareketle, yarım daire çizerek bakardı saatine. Hareketi taklit etti. Gözlükleri vardı bir de. Hareketle birlikte o da geldi şimdi gözümün önüne, okuma gözlüğü olsa gerek. Hızla yarım daireyi çizer, gözlüklerini burnunun ucuna düşürür, hafif indirir çenesini, kaşlarını kaldırır ve saate bakardı. Hep bir yere yetişmesi gerekirdi. Bu, kardeşim doğduktan sonra birazcık azalmıştı, onunla daha çok vakit geçirmek istiyordu herhalde. Dışarıdan geldiğinde en önce onu öperdi. Bir kere bile beni değil. Onu öper, sonra benim başımı yalandan okşar. Güldü. Ne oldu dedim. Okşamak da değil aslında dedi. Saçlarımı karıştırırdı. N'aber evlat derdi, yaramazlık yapmadın değil mi? Bu standart soru kulağımda. Çok sinirlenip ittirdiğimi hatırlıyorum babamın elini. Bugün hâlâ kafama

dokunulsa öfkelenirim, bu yüzdenmiş demek. Bir an durup şüpheyle yüzüme baktı. Bunları insan sonradan uydurabilir mi? Neden sordunuz? Böyle ayrıntısıyla hatırlayınca... Anneniz o kadar az konuşmuş ki babanızla ilgili, boşlukları zihniniz doldurmak istemiş olabilir elbette. Ama bu hissettiğiniz kuşku, yine annenizin bıraktığı boşluklardan da kaynaklanabilir. Hiçbir bilginin olmadığı yerde zihnimiz kendinden sürekli şüphe edebilir ister istemez. Dayanaklarınızdan mahrum bırakılmışsınız çünkü. Çocukluk anılarınızın en önemli iki referans noktasından biri gitmiş. Diğeri ise susmuş. İlginç, derken odada gezdirdi bakışlarını, bana bakmamak için bakılacak bir şey arıyor diye düşündüm. Bu anıyı ilk kez hatırladım dedi, daha önce aklıma gelmiş bir şey değil ama duygusu çok eski. Nedir o duygu? İhmal edilmişlik, dedi. Haksızlığa uğramanın getirdiği bir öfke. Babam hep önce ona gidiyor. O yokken bana gelir miydi, bunu bilmiyorum, babam öncesinde hiç yok gibi. Babamın varlığı kardeşim geldikten sonra görünür olmuş sanki. Tam anlatamıyorum. Bir babam olduğunu o beni ihmal edince fark etmiş gibiyim. Kardeşinizi önceledi, ona sevgi ve ilgi gösterdi, dedim. O zaman babaya duyduğunuz ihtiyaç sizin için görünür oldu. Kardeşiniz doğmasaydı belki Kaya gibi olacaktınız. Var olmamış bir babanın yokluğunu da bilmeyecektiniz. Şimdi ben ne olacağım? Bu soru geliyor aklıma, dedi. Bu o zamana ait bir soru mu, yoksa şimdi bu konuştuklarımızın etkisiyle mi soruyorum? Üç yaşında bir çocuk böyle sorular sorar mı? Önemli olan, dedim, bu soruyu şimdi ve burada, üç yaşındaki Yankı'nın sorusu olarak duymanız. Gerçek bu.

Bugün de ona aynısını söyleyeceğim işte. Gerçek bu diyeceğim. Sizinle konuştuklarımız gerçek. Anlattıklarınız ve anlatamadıklarınız. Bazen sustuğunuzda duydum sizi. Sizi duyuyorumun anlamı biraz da odur diyeceğim. Söylediklerinizin ardında gizli olanı duyabiliyorum. Mesleğim bunu öğretti bana. O yüzden Kaya'yla konuşacağım dediğinizde, aramızdan çekilsin artık diye feveran ettiğinizde, duyabiliyorum ben sizin aslında ne söylediğinizi. Burada konuşulan her şeyin içinde gizli olan gerçek bu. Şimdi ben ne olacağım, sorusunu bugün tekrar sorduğunuzu duyuyorum. Gelen bu bebekle birlikte şimdi ben ne olacağım? Geçmişi tekrar ettiğinizi görebiliyorum. Üstelik sadece kendi geçmişinizi değil. Her çocuk annesiyle, babasıyla özdeşleşir, aile hikâyemiz bizi belirler. Dedenizin işlediği cinayet sizin tarihinizde önemli bir olay. Sadece anneniz üzerindeki etkisi bile yeter. Babanız sonra... Soyaçekim mi yani diye itiraz edecek, lafımı bitirmeme bile izin vermeyecek. Siz de annem gibisiniz. Annemin korktuğunu söylemiştiniz. Babası gibi olmamdan korkuyormuş ya hani, öyle söylemiştiniz diyecek. Annem bu yüzden zulmetti bana, baskı kurdu üzerimde. Ya siz, sizin yaptığınız da aynısı değil mi? Gerçek bu, diyerek sırıtacak. Gerçek sadece benim söylemediklerimde gizli değil, ben de sizinkileri duyuyorum, diyerek meydan okuyacak. Benim babama gelince diyecek, ondan ne istiyorsunuz anlamadım, sıradan bir adam babam, hayatı boyunca devlete çalışmış bir emir kulu. Kimsenin canını bilerek yakmamış. Bütün gazabı bana. O da işte, bir şey yaptığından değil. Çekmiş gitmiş, kaldıramamış bazı şeyleri. Olabilir. Babamı ne diye birden cani ilan ettiniz ki? Niye dedemle, karısını öldürmüş biriyle aynı kefeye koydunuz onu? Dedeniz

için de aynı şeyler söylenirmiş, derim o zaman, ne ilginç değil mi? Sakin, yardımsever, karıncayı bile incitmeyen bir devlet memuru. Örnek insan, örnek bir vatandaş hatta. Karısını öldürene kadar kimse onun böyle bir şey yapacağını aklına getiremezmiş. Annenizse sizin babası gibi olmanızdan korkmuş, fakat babası gibi bir adamla evlenmiş, çok da uzağa gidememiş. Nasıl bir benzerlik varmış, anlamadım, der muhtemelen. İkisi de devlet için çalışan insanlar derim öncelikle. Üstelik sıradan memurlar değiller. Toplum tarafından saygı gören kişiler. Biri cinayet işlemiş... Babamın işlediği herhangi bir cinayet yok benim, diye bağıracak. Belki yerinden kalkacak. Çıkıp gitmek isteyecek. O zaman ne yapacağım? Nasıl durduracağım onu? Geçmiş, şimdi ve burada, anlattığınız her olayın içinde gizli, ondan kaçamazsınız Yankı Bey. Böyle söyleyeceğim. Yüzleşmelisiniz diyeceğim. Arzu'nun hayatınızda neyi temsil ettiğini görün artık. Kaya'nın peşine düştünüz çünkü onu tahtından indirmek istediniz. Güzellikle olmayacaksa başka yollar da var demiştiniz bir keresinde. Bu cümlenin anlamı üzerine düşünün. Sinirli bir kahkaha atacak. Bunu bir cinayetin kanıtı olarak mı sunuyorsunuz şimdi, diyecek. Ne demek istediğimi siz de biliyorsunuz, ayak oyunlarından kaçınmam, hak ettiğimi elde etmek için tuzaklar kurarım, çirkinleşebilirim ben Birkan Bey, sizin gibi değilim. O kadar steril bir hayatım yok, bunu benden sonra en iyi siz biliyorsunuz artık. Ne olacak, kirletirim elimi. Gocunmam. Ama kanla değil. Arzu için yapmayacağım şey yok, haklısınız, gerçek bu diyecek. Merak etmeyin, kimsenin ölmesi gerekmeden de halledilebilecek şeyler var.

Arzu için yapmayacağım şey yok demişti o gün. Bir köstebek gibi sızacağım hayatlarına. Evlerinin insanı gibi olacağım. Farkındayım, haince bir plan. Hain ilan edilmeyi göze almazsam kaybederim. Arzu'nun içeriden fethedilmesi gerekiyor. Kendini bana bırakabilmesi için duygularını saklayamayacağı bir raddeye gelmeli ilişkimiz. Beni ne kadar sık görürse şansım o kadar yükselir. Kaya'da olmayan ne varsa bende var. Zerrece benzemiyoruz birbirimize. Vasat herifin teki Kaya. Bunu Arzu'nun da görmesi gerekiyor. Elindekinin gümüş ya da altın olmadığını, tenekeden farksız, adi bir mal olduğunu anlamalı. Öyledir ya çünkü, dedi sonra, orijinal diye koyarlar bir şeyi önünüze, yanına aslı gelince anlarsınız ötekinin sahte olduğunu. Bu karşılaştırmayı yapabilmesi için işte, hemen yanı başında olacağım. Hiç beklenmedik anlarda, hayatını kolaylaştıran bir figüre dönüşeceğim. Yanında olmadığım zamanlarda gözleri beni arayacak. Kaya var ama ben neden böyle hissediyorum, diye soracak kendine. Bir şeyler eksik sanki. Sonra eksik olanın ben olduğumu fark edecek. O zaman artık dönülmez bir yola girmiş olacağız. Beni aramak, bulmak, görmek isteyecek. Nerelerdeydin Yankı, alıştırdın kendine, şimdi de yoksun? Ah diyeceğim, işler yoğundu, şu yazı dizisi için şehir dışına gitmiştim. Ondan uzaklaşabilme ihtimalim ilk kez bir korku salacak içine. Etrafında dolanan bu adamın da bir hayatı var. O kadar da cepte değil. Onu önce varlığıma alıştıracağım ki yokluğumun farkına varsın. Büyük bir boşluk hissetsin içinde. İşte o aydınlanma anı, kıymetimi anlamasına yol açacak. Kendisi için taşıdığım anlamı o zaman idrak edecek. Bir daha gitme böyle aniden, diyecek. Gitmem, sen yeter ki iste. Kaya'nın ağzından asla böyle laflar çıkmadığından eminim. Biliyorum o

tipleri ben. Benim işim bu Arzu der onlar. Ne yapayım, işimi gücümü bırakıp dizinin dibinde mi oturayım? Ben ne yapıyorum kendime diye soracak Arzu. Beni böyle el üstünde tutan biri varken, ne diye Kaya gibi biriyle vakit kaybediyorum. Kendime biçtiğim hayat bu mu? Arzu'ya kendi değerini hatırlattığım için beni daha da çok sevecek, daha da çok isteyecek.

Akışını kesmeden dinledim onu. Öfkesinin ve kıskançlığının giderek tırmanışını izledim. Fantezisinin onu ele geçirişini gördüm. Oysa daha her şeyin başındaydı. Henüz Arzu'yu koridorda sıkıştırıp konuşmamız lazım dememişti. Arzu ne olduğunu anlayana kadar avucunun içine telefonunun yazılı olduğu kâğıdı sıkıştırmamıştı daha. Korkusuzluğuna şapka çıkarmıştım o zaman. Ne yazdınız o kâğıda diye sordum, yani numaranızdan başka. Konuşmamız gerek, beni lütfen ara, Kaya'ya bundan söz etme, istersen sonra anlatırsın. Böyle yazdım demişti. Tuvalette not defterimden bir kâğıt koparıp alelacele yazdım. Belki doğru bir zaman değildi, planlamamıştım zaten. Neden peki, diye sordum. O an yapmazsam hiç yapamayacakmışım gibi geldi, bilmiyorum, dedi. Bir şey beni arkadan ittirdi sanki, yap artık, şimdi değilse ne zaman? Bir şey mi oldu peki, diye sordum, öncesinde, bunu planlamadığınız halde, sizi aniden harekete geçiren bir olay, bir konuşma, bir bakış bile olabilir. Düşündü, hatırlamaya çalışır gibi gözlerini kıstı. Kaya'nın annesi bir adamdan söz etmişti, dedi. Kocasının yakın arkadaşıymış. İkimiz de çok sevdik onu, dedi. Evimizin insanına dönüştü, kısa zamanda aileden biri gibi oldu. O adamı kendime benzettim. Ben de kısa sürede aileden biri olmuştum. Fakat adamın hiçbir önemi kalmamıştı. Orada değildi. Sofralarında oturmuyordu.

Kaya annesini susturdu, hatırlayıp da üzme artık kendini dedi. Böyle birinin adı hiç geçmemişti röportaj sırasında. Tuhaf geldi bu bana. Neden bahsetmedi hiç? Aileden olmuş, evin insanına dönüşmüş biri ama adı bile anılmaz olmuş sonradan. Belki o da kaybedilenlerden biriydi ve kocasını unutmamak için direnen bu kadına Kaya, unut o adamı diyordu. Üzme kendini. Babası için bunu diyemiyordu ama o adam için rahat rahat kuruyordu böyle bir cümleyi. Hatırlayıp da üzme anne kendini. Annesiyle onca konuşmamıza rağmen o adam gelmemişti aklına. Unutmuştu zaten belli ki. Birden ne olduysa, hatırladı. Belki benim yüzümden, ben hatırlattım ona adamı. Bir gazeteci olarak değil, evlerine girip çıkan biri olarak, evin insanına dönüşen başka biri daha. Ama nasıl ki o adam unutuldu, ben de unutulacağım, dedim. Bu cümle dönmeye başladı kafamın içinde. Unutulacağım... Sonra işte Arzu'yla bir an önce konuşmalıyım hissi geldi. Belki de bir şey olacak ve ben bu eve yeniden gelemeyeceğim. O zaman Arzu'yu da göremeyeceğim. İki gün oldu, dedi, aramazsa vazgeçeceğim. İnanmamıştım. Bence o da inanmıyordu. Bunu test etmemiz gerekmedi. Arzu aradı.

Çok az vaktim var, dedi telefonda, sesi titriyordu, derken Yankı'nın sesi sakindi. Tamam dedim, neredesin şu anda? Kaya'nın babasıyla mı ilgili? Telefonda söyleyemez misin, diye sordu bu kez. Bu Yankı'yı sinirlendirmişe benziyordu. Arzu'nun titreyen sesi, Yankı'nın dişlerini sıkışı, hepsi belleğimde canlandı. Olmaz diyor, Yankı, telefonda konuşulacak şey değil. Kız onun üzerine daha da merak ediyor. Belki de Kaya'nın babasıyla ilgili bir iz buldu diye düşünüyordur. Bir tanık belki. Bütün kaybedilenlerin yakınlarının bu tür umutlar beslediğini anlatmıştı Yankı. Haber

çıkmasını o yüzden dört gözle bekliyor insanlar. Araması çok önemli bir işaretti bence, dedi. Açık açık aramızda olan şeyle mi ilgili diye soracak hali yoktu. Kaya'ya söyleyebilirdi ama bunu yapmadı. Öğle tatilinde, diyor Arzu, bankanın yakınındaki esnaf lokantasına gelebilir misin? O kalabalık ortamda nasıl konuşacaksak, derken öfkesini gizleyemiyordu Yankı. Daha sakin bir yer olsun diye geçirdim içimden ama bir şey söyleyip korkutmak istemedim. Orada buluşuruz, sonra başka bir yere geçeriz diye düşündüm. O yüzden lokantanın kapısında bekliyor kızı. Arzu uzaktan göründüğünde ona doğru yürümeye başlıyor. Özenmiş dedi. Yeni kıyafetler almış kendine. Daha önce üzerinde hiç görmediğim, kalçasını kavrayan bir pantolon giymiş, üstüne de ipek bir gömlek, ilk düğmesini de açık bırakmış. Gözleriyle tarıyor kızı ve tek tek tespit ediyor, veri değerlendirme klasörüne atıyor çabucak. Sonradan kendi lehine kullanacak. Bu tahminimi doğrulamak için fazla beklemem gerekmedi. Eğer bir kadın, gömleğinin ilk düğmesini açıyorsa sizi etkilemek istiyordur, dedi.

Yankı'nın kendisine doğru yürüdüğünü görünce adımları tedirginleşiyor kızın. Yavaşlıyor ve bir noktada duruyor. Yankı bir adım ötesinde artık. Selam, diyor, elini uzatıyor. Terlemişti elleri, dedi, kendime çektim, sarılır gibi belinden hafifçe dokundum, yanaklarından öperken kulağının bittiği noktayı hedefledim. Ürperdiğinden eminim. İçerisi çok kalabalık dedim, yemek kokusundan da durulmuyor. Oysa girip bakmamıştı bile. Öyle mi, diyor kız, ne yapsak peki? Şurada bir yer var derken, koluna girer gibi bir hareketle kızı yönlendiriyor. Çekmeli mi kolunu, yoksa tabi mi olmalı, bilemiyor Arzu. Butik bir yer vardı bildiğim, dedi Yankı. Yine onun seveceği bir yer. İçeri girince, ne

güzelmiş burası dedi, hayret, hiç fark etmemişim. Sandalyesini tutuyor kızın. Centilmenliğini doğru zamanda göstermeyi bir şekilde beceriyor. Gülümsüyor Arzu, rahatlıyor belki biraz. Şu eline kâğıt tutuşturduğunda hissettiği tedirginlik, o esrarengiz hava dağılır gibi oluyor. Merak ettim, diyor bundan güç alarak, her şey yolunda mı, bizimkileri boşu boşuna umutlandırmamak için söylemedim bir şey. Böyle bir şey düşünmediğinden eminim, dedi Yankı, ciddiye almadım o yüzden. Beni aramış olduğu için, gizli kapaklı iş çevirdiği için bulduğu bir bahane işte. Aç aç konuşmayalım diyerek zaman kazanıyor Yankı. Mönüyü işaret ediyor, hadi seç bir şey, iyidir buranın yemekleri. İlk gördüğü yemeği söylüyor kız. Okuduğunu idrak edemiyor, yazılar bulanıyor sanki. Öyle olur çünkü, aklı başka yerdeyken, bir an önce ne olup bittiğini öğrenmek isterken ne yiyeceğinin önemi kalmaz.

Doğru düzgün bir şey yemedi, dedi. Aç değil misin, diye sorduğumda, yüzü kızardı, o da heyecanını gizleyemiyordu. Havadan sudan konuşmaya çalıştım. Nedense meyhaneye gittiğimiz o günkü hava oluşmadı. Sürekli sessizlikler oluyordu. Arzu, dedim sonunda. Bana bakmasını sağlamak için eğilip gözlerini yakalamaya çalıştım. Kaçırmadı gözlerini. Beklenti gördüm o gözlerde. Hadi söyle artık ne söyleyeceksen, işkence etme bana. Böyle diyordu sanki. Kabul etmeliyiz, dedim. Gözlerinde merak var kızın. Neden bahsediyor bu, diye düşünüyor belki. Bu konuşma nereye varacak? Hiç gelmemeli miydi yoksa? Önce Kaya'ya söylemeliydi, ne anlatacaksan ikimize birden anlat demeliydi. Bunlar geçiyor çabucak aklından. Büyük olasılıkla öyle. Uzandım, masanın üzerinde duran elini tuttum, buz gibiydi. Kız kendi parçası değilmiş gibi bakıyor şimdi masanın üzerinde,

bu pek de tanımadığı adamın elinin içinde duran şeye. Üşümüşsün, dedim, iki avucumun içine aldım elini. Kız işte o zaman çekiyor elini, yok, iyiyim ben. Ellerini kavuşturuyor kendi kucağında, etrafa bakıyor, kimse gördü mü az önceki anı? Anladım tabii, dedi Yankı, sonuçta onun muhiti, iş arkadaşlarından biri görebilir. Keşke başka bir yerde buluşsaydık, rahat rahat tutup öpebilirdim bile belki onu. O zaman zaten asla reddedemezdi beni, yumuşardı bedeni, giderdi katılığı. Cesaret kırıcı haline kapılır gibi oldum bir an. Ama sonra artık dönüş yok dedim kendi kendime. Bugün olmazsa yarın, yarın olmazsa öbür gün. Nasılsa yapacaksın bu konuşmayı. İkna olacak eninde sonunda, başta kendine yalan söyleyebilir, buna hazırlıklı ol, dedim. Bu bir başlangıç. Bir süre beni görmek bile istemeyebilir, düşünmeye ihtiyaç duyabilir, her şey mümkün. Ama sonunda, o da farkına varacak işte uzak duramadığını benden. Neyi kabul etmeliyiz, diye sordu sonra. Gözlerinde kuşku var kızın, Kaya'nın babasını kastediyorsan dedi, o konuda umutlar bütünüyle yok olmadıysa da bir kabulleniş var zaten. Hayır hayır, dedim, yanlış anladın beni. Kız konuyu ne kadar Kayalara çekmeye çalışsa da Yankı görmek istemiyor bunu. Farkında değil misin neler olup bittiğini, diyor sonunda. Arzu etrafı kolaçan ediyor, sandalyesini yaklaştırıyor, hafifçe eğiliyor ona doğru. Yankı diyor, seni anlamıyorum. Gözleriyle yalvarıyordu bana, hadi artık, duygularını açığa vur, anladığım şey mi, değil mi, net olarak duymalıyım bunu senden, başka türlü güvenip de açılamam ki ben sana. Rezil edemem kendimi. Ben de yaklaştırdım sandalyemi, eğildim öne doğru. O zaman o da iyice yaklaştı. Dışarıdan nasıl göründüğümüzü düşündüm, birbirine aşk sözcükleri fısıldayan

iki sevgili gibiyiz dedim kendi kendime. Kim bilir kızın neler geçiyor o sırada aklından. Adam gazeteci ne de olsa, onun bilip bizim bilmediğimiz bir şey var herhalde. Belki de yepyeni bir bilgi edindi ve onu paylaşacak benimle. Bu gizli bilgiyi başka kimse duymamalı. Yerin kulağı vardır ne de olsa. Yan masadakiler mesela, arada gözleri kayıyor onların masasına. Kokusu burnuma geldi, içmeden sarhoş oldum sanki, dedi Yankı. İstesem öpebilirdim onu boynundan, kulakmemesinin hemen arkasından, ah en bayıldığım yeri onun. Saçlarını topuz yaptığı zamanlarda kaç kez dalıp gitmiştim, arkasında dururken falan. Bir keresinde hatta, ansızın dönüp bakmıştı yüzüme. Kayaların evinde mutfak kapısında durmuş bir şeyler anlatıyordu. İçeri yeni girmiştim, yemek yiyecektik hep beraber, iş çıkışı gelmişti o da. Topuzundan kendini kurtaran saç telleri ensesine dağılmıştı, incecik boynu ne güzeldi. Ama en çok kulakmemesinin bittiği o nokta. İşte ben oraya bakarken öyle dönüvermişti bir anda. Göz göze gelince, anladı sanki neye baktığımı, kızardı yanakları, eli ensesine gitti. O anın duygusu ne idiyse, şimdi lokantada, masada birbirimize eğilmişken hissettiğim de oydu, hiçbir şey konuşmamalı aslında, sadece öpüvermeli bu güzel kadını. Onu yapamadım ama, dedi. Fısıldadım sadece. Seni seviyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Kızın yüzünün geldiği hali göremiyor. Ama dedi, çekilmedi geri. Kaldı öyle. Sanki devamını da duymak istiyordu, anlat diyordu, nasıl oldu bu, birbirimize nasıl aktık böyle, ben içimdeki duyguyu biliyorum ama senden dinlemek istiyorum, susma, devam et. Böyle bir hisle doldum o anda ve dedim, sadece sen varsın aklımda, başka hiçbir şey düşünemiyorum ben Arzu ve biliyorum ki duygularımız karşılıklı.

O an geri çekiliyor kız, yaslanıyor arkasına. Gözbebekleri kocaman olmuş. O güzel gözleri ürkek bir ceylan gibiydi, dedi Yankı. İri balrengi gözleri, iyice irileşti. Ürkek bir ceylan dedim kendi kendime. Karşısındaki ise gerçek bir avcı. Ne diyorsun sen Yankı, diyor ceylan, duyulması neredeyse imkânsız bir sesle. Hışırtılı çıkıyor sesi, öksürüp düzeltmeye çalışıyor. İşte her şey açık ve netti artık, gizlimiz saklımız kalmamıştı, dedi Yankı. Ben onun gözlerini okuyabiliyordum, bir şey söylemesine gerek yoktu aslında. Belki de benim ona olan duygularımdan hiçbir zaman emin olamamıştı. Kendi içindekileri de eritip yok etmeye, kendini Kaya ile birlikteliğe ikna etmeye çalışıyordu. Ama artık duydu işte, aşkımız karşılıklı. Derin bir nefes alıyor kız. Ne diyeceğimi bilemiyorum, diyor, çok şaşkınım. Hemen bir şey söylemen gerekmiyor, dedim o zaman. Ben buradayım ve bir yere gitmeye niyetim yok. Bugün hiçbir şey söylemesen bile olur. Hemen karar vermeyelim, hiçbir şeyi aceleye getirmeyelim. Neyi, ne zaman, nasıl çözeceğimizi sen hazır olduğunda konuşuruz. Bu kadar da anlayışlı yaklaştım, dedi. Yalan değildi hiçbiri. İstediği kadar bekleyebilirim onu.

Mektup açacağına gitti eli. Parmaklarını hafifçe gezdirdi üzerinde, kalemlere geçti sonra, oradan tekrar açacağa, aslında anlıyorum onu, dedi, saygı da duyuyorum. Yani demek istediğim gözümdeki değerini artırdı söyledikleri, verdiği yanıt. Gülşah sevgilisini çat diye terk edince nasıl kıllanmıştım, hatırlarsınız. Arzu öyle bir vefasızlık yapmayacak kadar sağlam karakterli. Vicdanlı. Kaya'yı sevdiğinden falan değil. Bakmayın bana öyle, dedi aniden. Nasıl baktım sizce? Bilmiyorum derken küskün bir çocuğa dönüştü. Dudakları büzüldü, omuzları düştü. Kendini

köşeye sıkışmış hissediyor muhtemelen, dedi. Duyguları ile aklı arasında kaldı. Kalbi bana koşmasını söylüyor ama mantığı, bunu Kaya'ya yapamazsın diyor. Kaya'nın annesine karşı da sorumlu hissediyor. Hatta bence o evde bir üçüncü kişi daha var. Kim, diye sordum refleksle. Kaya'nın babası, dedi, hayaleti her yerde. Kadın izin vermemiş ki gitmesine. Arzu bir ölüye karşı bile sorumlu hissediyor kendini. Vicdani yükleri çok fazla. Anlıyorum onu. Ne dedi peki size, yanıtı tam olarak neydi, diye sordum. Bu yoruma yol açacak şeyi merak ediyordum gerçekten de. Ne kararı Yankı, neden söz ediyorsun, dedi. Öyle bir ihtimal yok. İlk anda kalbime şu mektup açacağını sokmuşsunuz da içeride döndürmüşsünüz gibi bir acı hissettim. Açacağa sabitlendi bakışları. Fakat sonra dedi, yavaş yavaş sakinleştim ve anladım onu. Bunu Kaya'ya yapamam, dedi. Onu seviyorum gibi laflar da etti ama bunlar hep beni uzaklaştırmak içindi, kesin olarak eminim. Başka ne söyledi diye sordum. Pek bir şey demedi. Bir iki cümle ettikten sonra yemeğiyle oynamaya başladı. Zaten soğutmuştu, yarısını bile yiyemedi.

Kız yemeği didiklerken soruyordur kendine, beni yanlış anlamasına yol açacak ne yaptım? Geriye dönük düşünüyordur. Onun sevdiği börekten yapıp getirdiğim gün bir tuhaf bakmıştı galiba. Şimdi anlıyorum o halinin sebebini. Oysa amacım öyle farklıydı ki. Kaya'nın annesi sürekli aynı şeyi söylüyordu. Bu haberin yapılması çok önemli, çok önemli kızım, bakarsın Sarp'ı gören, tanıyan, bilen birileri çıkar da izini buluruz bir yerde. Aman Kayacığım çok iyi geçinin bu çocukla. İyi niyetli de bir şey belli ki. Çıksın şu haber. Ondan sonra sevmediyseniz etmediyseniz, görüşmezsiniz bir daha.

Bir ara kaldırdı başını yemeğinden, dedi Yankı, gözleri dolu dolu. Uzanıp dokunmak istedim. Bu kadar üzülecek, korkacak bir şey yok meleğim demek istedim ona. Kimse seni suçlayamaz ki, insanın duyguları değişebilir, dün Kaya'yla olmak istiyordun ama bugün benimle. Ne var bunda? Aşk insanın karşısına çıkar ve onu ele geçirir. Bu konuştuklarımızı unutalım olur mu, diyor kız. Bu sözü şimdi, yeniden işitmiş gibi iç çekti Yankı. Bu konuştuklarımızı unutalım, diye tekrar etti. Nasıl unutabiliriz ki? Ben kimseye bahsetmeyeceğim dedi, Kaya'nın bilmesini istemiyorum, yıkılır, seni kardeşi gibi seviyor. Annesinin de bilmesine hiç gerek yok zaten. İkimiz dışındaki herkesi düşünüyordu. Ya biz demek istedim, biz ne olacağız? Erken bir konuşma oldu belki diye düşündüm sonra. Henüz hazır olmadığı bir zamanda saçıldı sırrımız ortaya. Ama sonra dedim ki, kendi duygularıyla yüzleşmesi, onları sindirmesi ve kabul etmesi için de konuşulması gerekiyordu. Başka nasıl olacaktı? Kapı eşiklerinde, koridorlarda, sofralarda, aramızda gidip gelen bakışlar, imalı sözler, gülümsemeler, o tedirgin temas ne kadar sürdürülebilirdi? Her an yakalanma korkusuyla, biri bir şey anlayacak endişesiyle ne kadar yaşanabilirdi? Ya açıkça konuşacaktık her şeyi ya da vazgeçecektik birbirimizden. Ben vazgeçemezdim Birkan Bey, hayatımın aşkından nasıl vazgeçebilirim söylesenize. Şimdilik o vazgeçmiş gibi görünüyor, dedi sonra düşünceli. Şimdilik... Bir şeyi bekliyor belki. Doğru bir zaman var aklında, ama bana umut vermemek için söylemiyor henüz. Cesaretini toplaması lazım. O yüzden diyor ki, bu konuşma aramızda kalsın. Öğrenirlerse çünkü, henüz cesareti yokken öğrenirlerse, hiçbir zaman yapamamaktan korkuyor.

Madem böyle bir oyun oynamak istiyor sevgilim, tamam dedim içimden, oynarız oyunu. Sen nasıl istersen öyle olsun, başına bela olmayacağım merak etme, dedim. Telaşlandı tabii o zaman, vazgeçmemden korktu. Muhtemelen haber konusunda endişeli kız. Bu yüzden ya her şey berbat olursa? Bütün o beklentiler boşa çıkarsa... Bağlantı kopmamalı, bildiği tek şey bu. Yankı birden ortadan kaybolursa evde oluşacak matem havasını düşünmek bile istemiyor. Kaya'nın annesinin her sabah yüzünü bile yıkamadan, gazete almaya çıkışına tanık oldu kaç kez. Ayağında terlikleri, yıllar önce kocasının peşinden koştuğu anı tekrar edercesine. Bak, diyor Arzu, seni tanımaktan memnunuz biz. Teşekkür ediyorum sana, gururum okşandı ama işte dediğim gibi, bırakamam ben Kaya'yı. Yankı'nın aileden uzaklaşmasına yol açacak bir şey söylememeli ama yanlış anlamayı da bir şekilde düzeltmeli. Kaya'nın babasının da senin gibi çok yakın bir arkadaşı varmış, dedi birden. Şaşırdım, nereden çıktı şimdi bu, dedim ama bozuntuya vermedim. Bir anda ortadan kaybolmuş o da. Kaybedilenlerden mi diye soruyor Yankı. Pek detaylı bilmiyorum diyor kız. Kaya ismi anılınca hep rahatsız olur. Annesi ne zaman onu hatırlasa yataklara düşüyor çünkü. Orada tam olarak ne yaşandı, ben de bilmiyorum. Bunu neden anlattığını çözemedim başta, dedi Yankı. Bu adam, Kaya'nın babasıyla çok yakın arkadaşmış, kısa zamanda dost olmuşlar, evlerine girip çıkmış, hani bahsetmiştim ya, koridorda Arzu'ya notu vermeden hemen önce bahsi geçen adam. Unutulmamış demek ki aslında. Baksanıza, kadını yataklara düşüren, onu üzen bir diğer kayıp. Orada da bir gizli aşk hikâyesi falan mı var diye düşünmeden edemedim. Sormadım bunu tabii. Arzu dedi ki,

Kaya'nın babasının kaybedilmesinden sonra bir daha ne gelmiş ne arayıp sormuş adam. Benim anladığım kadarıyla, bu da çok üzmüş annesini. Bir anda herkesin elini ayağını çektiği bir yere dönüşmüş herhalde ev. Yapayalnız kalmış kadıncağız. Bebeği var bir tek karnında, düşünsene, ne acı, ne üzücü. Arzu'nun ne yapmaya çalıştığını anladım o an. Bir tür duygusal şantajdı bu. Yankı'ya örtük bir mesaj. Sen de kaybolursan ortadan, hele bu kadar umut bağlanmışken, yıkılır bu kadın, yataklara bile düşer belki. Yaşı da var hem. Bunu yapamayacak kadar vicdanlısındır umarım. Yankı'nın yapacağı röportaj dizisinin vaat ettiklerini de hatırlatıyor. Yazılmaya değer hikâyeler var burada, gitme bak, sakın bırakma peşini bu işin.

Anladım onu, dedi Yankı. Yapmaya çalıştığı şey, oyunu sürdürmekti. Sanki birbirimiz için deli olmuyormuşuz gibi yapacaktık ve biraz zaman verecektim ben ona bu şekilde. Aynı zamanda ondan uzaklaşmayacaktım ki kaybetme korkusuyla yataklara düşmesin. Anlattığı hikâyeye bakar mısınız derken keyifle arkasına yaslandı. Kocasının arkadaşı kayıplara karıştı diye yataklara düşen bir kadın. Kim inanır buna? Biraz süslediğini düşünüyorum ben, siz ne dersiniz? Gerçekten öyle biri var tabii, adını bile öğrendim sonunda. Oyuna katılmak maksadıyla. Madem öyle, gerçekçi olsun biraz dedim, ilgileniyormuş gibi yaptım. Çok üzücü bir hikâye gerçekten dedim, neden bana hiç bahsetmedi acaba? Biraz tabu bu konu, diye açıklıyor Arzu. Yani nedense annesi de Kaya da aslında pek hoşlanmıyorlar o adamdan bahsedilmesinden. Farklı nedenlerle muhtemelen. Kaya'nınkini söyledim işte, sen de tanık oldun o gün... O gün derken utangaç bir gülümseme geldi yüzüne. Notu eline

tutuşturduğum gün ya hani. Ah dedim içimden, âşık iki insanın ortak küçük sırları olmasından daha romantik ne olabilir? Neyse işte, sordum, annesi neden tedirgin oluyor acaba adamdan bahsedince. Üzülüyor sanırım dedi Arzu. Konunun kendilerinden uzaklaşması rahatlatmış onu, hem de Yankı'nın ailenin hikâyesine yeniden ilgi göstermesinden memnun. Tereyağından kıl çeker gibi halledeceğine inanıyor şimdi her şeyi kız, derin bir soluk alıyor. Başka ne sebebi olacak, sevmiştir o da, arkadaşlık etmişlerdir, hem belki kocasıyla ilgili bilgi edinebileceği tek kişi odur, bundan da mahrum kalınca, yıkılmıştır kadın. Belki o da kaybedilmiştir eşzamanlı olarak, diyor Yankı. Bu konuda hiçbir bilgisi yok Arzu'nun. Dediğim gibi, pek konuşmazlar o konuyu ama belki sen sorarsan anlatır annesi. Kaya olmasın yalnız, o kesin taş koyar, değiştirir konuyu. Bu da yeni bir yem Yankı'ya. Gel gel yapıyor Arzu, gel de şu haberi yap artık, yayınlansın bir an önce, bitsin bu hikâye. Adamın adı neymiş diye soruyor Yankı, onu biliyor musun bari. Mehmet dedi, Mehmet ama soyadını falan bilmiyorum tabii. Sarı Çizmeli Mehmet Ağa yani derken güldü Yankı. Mehmet, dedim ben de. Deftere yazdım. Neden yazdığımı bilmeden. Evet, dedi, soracağım bakalım, kimmiş bu adam. Mehmet isminin altında gidip gelen kalemin ucuna takılıp kalmıştım. Sonra Kasım 1981 yazdım, Mehmet'in yanına da Sarp. Süremiz doldu sanırım, dedi. Evet dedim, başımı defterden kaldırıp, haftaya görüşürüz.

O akşam yol boyu bu iki isim dönüp durdu zihnimde. Evin kapısına vardığımda biliyordum nedenini. Anahtarları çantadan çıkardım, şıngırtısı beni kopardı düşüncelerden. Anahtarla gireceğim ve yine başlayacak. Kaç kez söyledim sana Birkan, sinsi

sinsi girme içeri, kapıyı çal. Müteahhidi arayıp, bitirin artık şu evi, demek istedim, kendi evime anahtarla girmek bile sinsilik oldu, alın şu kadını başımdan, dayanamıyorum. Çantaya geri koydum anahtarları. Zile bastım. Dakikalar sürdü sanki gelmesi. Kapının arkasında adımlarını duydum, fakat açılmadı kapı. Delikten baktı herhalde önce. Kapı zincirinin sesi geldi sonra. Benim anne, açsana kapıyı. Aralandı kapı, beni görmesiyle kapanması bir oldu. Zincirin çıkarılışı bu kez. Benim zincirlerim ne zaman çıkacak? Annem yüzüme şöyle bir bakıp gerisingeri salona doğru yürüdü, topallaması artmış. Korkuttun beni oğlum, kim diyorum bu saatte, anahtarla açsana şu kapıyı, kaldırıyorsun beni yerimden. Bunuyor olabilir mi?

Salona girdiğimde adını bir türlü aklımda tutamadığım kadının programını izliyordu. Bana taşındığından beri hayatımda bu kadın da var. Öncesinde varlığından bile haberdar değildim. Yanına oturdum. Bak bak nasıl yalan söylüyor görüyor musun, dedi ekrandan gözünü ayırmadan. Üç güne çıkar senin ipliğin pazara, dur bakalım. Kadının biri dövünüp duruyordu. İlişkisi varmış, dedi annem, o çıktı da ortaya ondan şimdi bu yaygara. Kiminle ilişkisi varmış ki, dedim. Kocasının arkadaşıyla işte. Kaç gündür izliyoruz ya oğlum, hani adamın işyerinden bir arkadaşı varmış, sık sık gelir gidermiş bunlara. Hepsini tekrar tekrar anlattırıyorsun yani Birkan, tut sen de bir şeyleri aklında. Nasıl göz göre göre yalanlar söylüyor. Bırak şimdi ağlamayı diyor sunucu kadın. Timsah gözyaşları bunlar diye tamamlıyor annem, pislik yuvası olmuş memleket, halimize bak, kapalı kapılar ardında daha neler yaşanıyor kim bilir. Hasta bir millet olmuş çıkmışız. Düşün, her hafta bir cinayeti ortaya çıkarıyor şu

kadın, dedi, ekrandan gözünü ayırıp bana baktı ilk kez. Yorgun musun, yemek hazır, şu bölüm bitsin otururuz birazdan. Yok dedim, önemli değil, anne sana bir şey soracaktım ben. Televizyon izliyorum görmüyor musun demek yerine, ekrana döndü yüzünü. Babamın, dedim, Sarp diye bir arkadaşı var mıydı, hatırlıyor musun hiç öyle birini? Ekrandaki kadının bağırışları kapladı odayı. Namusuma laf ettirmem ben, yalan konuşuyor, yalan konuşuyor! Bir başka kadın bağlanmış telefonla. Bakın hanımefendi, asıl yalan konuşan kendisi, abim bunların ilişkisini öğrenmişti... Anne? Eliyle dur şimdi der gibi bir hareket yaptı. Abimin kaybolduğu gün kendisini aradığımızda, abime ulaşamıyoruz dediğimizde neden söylememiş telefonunu evde unuttuğunu? Çünkü yok öyle bir şey... Araya stüdyodaki kadın giriyor, bilmiyordum diyorum, bilmiyordum o zaman, bluzunun yakasını yırtmaya, başörtüsünü çekiştirmeye başlıyor kadın, biliyorduysam Allah benim belamı versin, canımı alsın hemen şurada. Sunucunun sesi giriyor araya, reklamlardan sonra devam edeceğiz. Kadın yıktı ortalığı tabii, sakinleşsin diye reklam soktular dedi annem ayağa kalkarken. Yemeği ısıtayım ben de.

Anne dedim, arkasından ben de mutfağa, var mıydı öyle biri? Nasıl biri dedi, dönüp yüzüme baktı, kadının şeyini mi diyorsun, olmaz mı canım, işte adam o gün de gelmiş bunlara, kocası yokmuş evde. Komşular söylüyor, koca işteyken falan girip çıkarmış bu eve. Bir de göz göre göre yapmıyorlar mı? Tencereyi ocağa koydu, altını yakacağı çakmağı aradı gözleri, uzattım. Korkuları da yok bunların, gören eden olur demiyorlar hiç. Sonunda tabii görmüş de yetiştirmiş biri kocasına. Adam o gün gitmemişmiş meğer işe. Bunları basmış evde. Sonrası belli.

Hayır, canını almışsınız artık, neyinize yetmedi, bir de parçalamışsınız adamcağızı, yazık günah. Yüzümdeki tiksinme ifadesini görünce daha da şevkle devam etti. Boğmuşlar önce iple, dedi çorbayı karıştırırken, sonra da parçalayıp öyle kaldırmışlar ortadan. Kolunu, bacağını, kafasını, ayrı ayrı poşetlere koyup... Allahım sen bizim aklımıza mukayyet ol. Canavar bunlar. Kadını da erkeği de sapık. Neden izliyorsun anne bunları? Bu soruyu beklemiyordu. Yüzüme baktı. Çorbayı karıştırmaya devam etti. Yakalatıyor ama bak kız, bravo ona, kimsenin gözünün yaşına bakmıyor. Polisin yapamadığını o yapıyor. Bulup çıkarıyor teker teker açıklarını. Benim de içimin yağları eriyor, anladın mı? Ocağı kapadı. Dolaplardan birini işaret etti, açtım, kâseleri buraya mı koydun anne? Ben gidince dönersin eski düzenine, yetişmiyor benim boyum yukarılara.

Çorbalarımızı içerken, anne soruma yanıt vermedin dedim. Ne sordun ki derken bir yandan da kaşığındaki çorbayı soğutmaya çalışıyordu. Babamın Sarp diye bir arkadaşı var mıydı? Kaşığı bıraktı kâsenin içine. Fesüphanallah. Var mıydı anne? Ne bileyim ben oğlum senin babanın arkadaşlarını? Ağız tadıyla bir çorba içirmedin. Ne ilgisi var anne, bir soru sadece... Eskileri ısıtıp ısıtıp önüme koyma diyorum sana Birkan, bu kaçıncı? Bu kaçıncı diye ben de sordum kendime, hiç izin vermedi ki eskileri açayım. Çocukluğumda bir ya da iki kez ancak. Babam asker mi dediğimdir herhalde en son. Üzerine gitmeyeceğimi biliyor diye düşündüm, çorbasını kaşıklamaya başlayınca. Soruyu savuşturdu, başka soruların önünü kesti, şimdi rahat rahat yemeğini yiyebilir. Peki, şu kadarını söyle bari, kasım ayıydı değil mi babamın gidişi? Bana bak Birkan, dedi gözleri çakmak çakmak,

ben babanın defterini kapadım, açıp durma şunu. Koca adam oldun, hâlâ babanı sayıklıyorsun, yeter artık. Babamı mı sayıklıyorum? Sayıkladığım yok anne, sadece belki babam da darbeden sonra... Hastam var bir tane... Yani uzun hikâye şimdi de. Ne saçmalıyorsun sen, bakışı yüzünde. Belki diyorum, babam da tutuklandı, polis aldı götürdü, bir şey oldu, öyle bir bağlantı olabileceğini düşündüm bugün. Hiç yanıt vermedi bunlara. Sanki sesim çıkmamış, beni duymamış, ben konuştuğumu sanmışım ama dudaklarım bile kıpırdamamış.

Bir gün teşekkür etmedin bana, dedi, bir kere demedin ki, anne hakkını ödeyemem senin. Bir fikrin var mı acaba nasıl bir şey tek başına çocuk büyütmek? Yok, nereden bileceksin. Hem ana hem baba oldum ben sana, yetemedim ama yine de. Sesimi taklit edip, ağzını burnunu buruşturarak... Babam ne zaman gitti anne? Babamın Sarp diye arkadaşı var mıydı anne? Tamam, dedim, beni taklit etmeyi bir an önce kessin diye. Özür dilerim, bir daha açmam bu konuyu. Harap ettim kendimi ben, dedi bir yandan çorbasını kaşıklarken. Hatırlıyorsun değil mi, lisedeydin hani, az daha okuldan atacaklardı seni? Hı, hatırlıyor musun bakayım? Atacakları falan yoktu. Benim her sene takdir getiren oğlum... Sesi titredi. Nasıl küçük düşmüştüm müdürün karşısında. Hocaları da söylüyor efendim, son zamanlarda bazı değişiklikler gözlemlemişler, evde bir sorunu varsa bilmek isteriz. Ne sorunu olacak Müdür Bey, dedim, yediği önünde yemediği arkasında. Baban yok ya, onu ima ediyor adam. Babasızsa bir çocuk, başında sopası eksik demektir. Sana o kadar demiştim halbuki, oğlum, sakın bana laf getirtme, yüzümü kara çıkarma... Kalktı, kâseleri alıp mutfağa gitti. İçeriden söylenmelerini

duyabiliyorum. Ne dediği anlaşılmıyor ama tahmin etmesi güç değil.

Döndüğünde tabağı atar gibi bıraktı önüme. Köfte de soğudu tabii ama idare et artık. Evimizde her şey yolunda, dedim müdüre. Gayet iyiyiz biz. Arkanda durdum her zaman. Tamam anne, susalım artık, sinirlerimiz bozulmasın akşam akşam. Bozulacağı kadar bozuldu sinirlerim dedi, çatalını köftesine hışımla batırırken. Kaldırıp burnuma doğru salladı köfteyi. Adama kalsa kapının önündeydin sen o gün, dedi. Ne yapmışım anne ya, diyen bir ergenin sesini duydum içimde. Okuldan çıkışta onu bahçe kapısında görmüştüm. Ne işin var anne senin burada? Yürü Birkan, evde konuşacağız. Ne oldu diye bile soramazdım. Evde konuşacağız dediyse evde konuşulacaktır.

Nasıl utandığımı biliyor musun acaba o gün? Tabağındakileri bitirmiş. Sinirlenince hızlı yemek yer. Benimkiler duruyor. Yemedin, dedi, onu da mı beğendiremedik? Yok canım, çok güzel olmuş, ellerine sağlık. Nasıl kurtardım ama seni disipline gitmekten. Eve gidince kıyamet kopmuştu. Benim oğlum nasıl yapar böyle bir şeyi? Kime uydun, çabuk söyle bana. Dedim ki adama, ben olayı biliyorum Müdür Bey, bilgim var yani. Kopyayı çeken Birkan değil aslında. Boş ver anne bunları, yemeğimizi yiyelim dedim, ağzımda büyüyen lokmayı yutmaya çalışırken. Anlatıyorum, madem eski defterleri açmak istedin buyur, dinle şimdi. Müdüre dedim ki, Birkan'ın örnek talebe olduğunu kendiniz söylediniz. Onun gibi başarılı bir öğrenci neden kopya çeksin?

Kabul etmeyeceksin kopyanın sana ait olduğunu, anladın mı Birkan? Benim sıramın altında bulundu ama anne? İnkâr

edeceksin, bilmiyorum diyeceksin, oraya nasıl geldi haberim yok diyeceksin. Gerisini bana bırak, kurcalama. Adama dedim ki, öğretmeni sıranın altında kopya bulunca oğlum da çok şaşırmış. Nereden çıktı bu diye bakınmış etrafına. Saftır benim oğlum, iyi niyetlidir, herkesi kendi gibi bilir. Adam dedi ki, başkasının kopyası mı diyorsunuz yani. Kesinlikle başkasının dedim, hiç tereddütsüz. Benim ama anne, kopyayı ben yazdım demiştim. Bir önemi yok, sen iyi niyetli davrandın, kopya olarak yazmadın onu, çalışma notlarındı aslında. Ama anne... Ne diyorsam o Birkan. Şu sene başındaki kavgayı hatırlattım müdüre. Orada da yine benim sayemde kurtardın paçayı hatırla. Öğretmenine küfredilmesine müsamaha gösterememiş oğlum, dedim de neredeyse madalya takacaklardı sana, ne çabuk unutuyorsun böyle şeyleri? Tamam, pişman oldum anne, kapayalım artık eskileri, özür diledim bitti gitti. Ah ah, dedi, gördün mü bak, hatırlamak istemediğin konular olunca nasıl sıkılıyorsun. Başkasının üstüne suç attık anne, övünülecek şey mi? Gözlerini kocaman açtı. Nankörsün, nankör. Kalktı, tabakları topladı, mutfağa gitti. Kendini tutamayıp geri döndü, o çocuk zaten bitiremeyecekti okulu, tembelin, serserinin tekiydi. Öğretmene küfretmiş, kavgaya karışmış, kopya da çeker, her türlü başıbozukluk beklenir. Senin sicilini kirletmeye değer mi? Tertemiz bir sicilin var Birkan demişti, Suat Bey. Senin de benim de başımı yakmaya değmez. Bir stajyerin hatasını kimse o kadar önemsemez, ama bizim meslek hayatımız biter. Sonradan çıktı ortaya kaç tane vukuatı varmış, dedi annem, sanma ki kopya yüzünden atıldı. Kumandayı aldı eline, berjere yerleşti. Vicdanım rahat benim, dedi televizyonun sesini açarken, su testisi su yolunda kırılır.

Vicdanım rahat demişti Yankı. Hele annemin bana yaptıklarını düşününce. Sanıyor musunuz ki, benim bir özel hayatım oldu, mahremiyete saygı falan, rüyanızda görürsünüz. Kabahat işlemiş bir çocuk nasıl gerekçeler bulursa o da öyle diye düşündüm. Dizlerini titretmeye başladı yine. Annenizin sandığını açtığınızda karşılaştıklarınız, dedim, nasıl hissettirdi size? Dudak büktü. Bilmem ki, şaşırdım sadece. En tuhafı hiç açmamış olması. Yani mektup gelir, okursun, sonra saklarsın, bunu anlarım. Babandan gelmiş sonuçta. Ama açmamak nedir? Garip gerçekten. Sessiz kaldım. Gözümün önünde bir sandık dolusu açılmamış zarf. Üzerlerinde görülmüştür damgası. Belki annemin de demir kutusunda böyle şeyler var, diye düşündüm. Babam hapse girdi, oradan bize mektuplar yazdı. Bir gün benim bulup okumamı istedi belki, dedi Yankı. Bilmiyorum, yine de saçma geliyor. Annem öldükten sonra açsam demir kutuyu, babamla ilgili neler öğreneceğim acaba? Hayatta mı, evlendi mi biriyle, başka bir aile kurdu belki. Adam ölmüş zaten içerideyken, bunu biliyordum dedi, tarihlere baktım, hakikaten de son zarfın üzerindeki damga ölüm tarihine yakın. Demek ki yazmış durmuş kızına, bırakmamış peşini. Ama dedesi mektupları vermemiştir anneme. Öldükten sonra geçmiştir eline. Adam bütün bağlantıyı koparmış, annemi nüfusuna geçirmiş, bir bakıma öldürmüş damadını, torunuyla en küçük bir irtibat kurmasına imkân vermemiş. Annem neden babamla benim irtibatımı kesti peki, diye düşündüm. Neden izin vermedi, ziyaret edeyim, babamı göreyim, mektuplarıyla sevineyim. Çıkacaktı belki kısa sürede, uzamayacaktı bu iş? Saçma dedim sonra, nereden varıyorsun böyle

sonuçlara, zihnin sana bir oyun oynuyor, görmek istediğini görmeye başladın sen de Yankı gibi.

Peki, neden açtınız sandığı? Soru bir anda çıktı ağzımdan. Omuz silkti. Sinirlendirdi beni. Ne yaparak? Hep böyleydi bu kadın, dedi. Konuşmalar o bitti derse bitecek. Benim bitirmeye hakkım yok. Annelere küsülmez Yankı. Odanın kapısını ardına kadar açardı böyle, kapıları çarparak olmaz Yankı. Anlatacaksın, ne oldu okulda? Sırrın olamaz. Kendine ait bir dünyan olamaz. Ama sen sor, de ki mesela, anne babam hiç mi mektup yazmadı, bir haber yollamadı, hiç mi merak etmedi bizi. Sen beni üzmek mi istiyorsun, neden eski defterleri açıyorsun, şurada düşüp kalayım mı istiyorsun? Sen de kurtulursun ben de. Bitmek bilmeyen bir dram. O akşam da aynı şeyler. Anlatmak gelmiyor bile içimden. Sıkıldım, anlıyor musunuz, hep aynı şeyleri konuşmaktan da sıkıldım, yaşamaktan da. Bir süre bekledi, seansın bitmesine çok var, bunu anlatmasa ne konuşacağız?

Eve girer girmez başladı bu yine, dedi sonunda. Karşılıklı bakışmaktan kurtulduğumuza sevindim. Sen beni öldürmek mi istiyorsun, diye başladı. Ne oldu yine, dedim, iyi misin anne? Kafasında ne kuruyor kim bilir diye düşündüm. Biri aramış evi. Beni sormuş. Annem de haliyle yok demiş, işe gitti. Karşıdaki demesin mi, gazeteyi aradım, yok dediler. Bizimki delirmiş. Anne dedim, ben koca adamım. Gazeteciyim. Her an masa başında değilim. Ama dinleyen kim... Sen bana işe gittiğini söyleyip ne işler çeviriyorsun, nerelerde sürtüyorsun? Nevrim döndü tabii. Hiçbir şey değişmiyor dedim. Okul kırdığım, annemin bunu öğrendiğinde ortalığı yıktığı zamanları hatırladım. Evden çıkardım sabah diyelim, bu işkillenmişse bir şekilde, peşime

düşerdi. Okulun yakınında kafeler vardı arkadaşlarla takıldığımız, tam kapısından gireceğim içeri, enseme yapıştığı bile olmuştur. Nereye Yankı, okulun yolunu şaşırdın galiba. Rezil oldum kaç kez arkadaşlara falan. Manyak karı. Anne dedim, dışarıda haberde olamaz mıyım? Neymiş, bugün gelmedi demişler gazeteden. Onun üzerine sordum ben de, kıllandım da biraz, adını söyledi mi bu herif? Yok. Söylememiş. Tuhaf değil mi? Canımı da sıktı açıkçası. Ne için aramış peki, onu söyledi mi? Yok. Anne dedim, beni sorguya çekene kadar, adamı çekseydin ya. Belki de arayan Kaya diye düşündüm o an. Kontrol ediyor olabilir. Benim Arzu'yla buluşup buluşmadığımı araştırıyor aklınca. Aramıştır gerçekten gazeteyi. O gün gitmemiştim, orası doğru. Arzu'ya telefon ettim sabah evden çıkarken, cepten aramak istemedim, yerinde yok dediler. Bir bahane uydurup görmeye gidecektim. Son görüşmemizden sonra içim rahat değil, malum. Yerinde değil deyince evinin civarında dolandım biraz. Ne planlıyordun diyeceksiniz. Pek bir şey yoktu aklımda. Belki dedim, Kaya'nın annesine giderim, şu Mehmet denen adamı sorarım, ama bunu da yalnız yapasım yok, Arzu'ya derim ki beraber gidelim mi. Bizim evi arayan adam Kaya ise Arzu'ya ulaşamamış ve birlikte olduğumuzdan şüphelenmiş olabilir gibi geldi. Demek ki Kaya'nın içinde bazı şüphe tohumları filizlenmeye başlamış. Böyle düşününce keyfim yerine geldi doğrusu. Anneme bile çok kızamadım önce. Fakat bu demesin mi, çekmecende bunun ne işi var Yankı? Elinde fotoğraf, yüzüme sallıyor böyle. Yankı'nın hareketi taklit ederken bana yönelttiği eline baktım. Manasız bir hareket yapmış gibi o da bakıp indirdi elini. Anne sen benim çekmecemi mi karıştırdın? Onu bırak şimdi diyor bir de. Sen

bu fotoğrafın hesabını ver bana. Bu yaştan sonra dedim, hesap vereceğiz bir de. O an kafasını duvarlara vurmak geldi içimden. Zihnimde bir görüntü, tutuyorum saçlarından, yeter diye bağırıyorum, yeter artık. Ölsün istedim Birkan Bey. Yalanım yok. O dakika, hep savurduğu tehditler gerçek olsun ve düşüp kalsın, kılımı kıpırdatmayacağım yemin ederim, öyle bir soğukluk geldi içime. Bunlar otuz saniye içinde geçti aklımdan, yapacağımdan değil tabii. Ver o fotoğrafı anne, dedim. Açıklayana kadar vermem, derken arkasına sakladı elini. Seni ilgilendirmeyen şeylere niye burnunu sokuyorsun anne, diye üstüne yürüdüm, elim ayağım titriyor sinirden. Dediğim gibi bir şey yapacağımdan değil, alsam alırım fotoğrafı, ufacık kalmış bir kadın. Bu bir adım geri çekildi. Dur bakalım orada dedi, sen benim oğlumsun, ben de senin annenim. Bilmek hakkım. İnanabiliyor musunuz? Bilmek hakkıymış. Anne dedim, ver o fotoğrafı. Kaldırdı bir daha baktı fotoğrafa. Eğer almak istiyorsan, dedi, anlatırsın, kim bu kadın, kim bu adam?

Sustu. Oflayarak arkasına yaslandı. Vermedi biliyor musunuz fotoğrafı, dedi. Çekmecelerimi karıştırmış. Hata bende. Ne diye eve getirir koyarsın, değil mi? İşyerinde tut. Hiç değilse kilitli çekmecem var orada. Bir arkadaştan almıştım makineyi. Haber için lazım demiştim. Vermez normalde. Geleyim ben çekeyim haber neyse, dedi önce. Kırk tane yalan söylemem gerekti. Sonunda bir şişe viskiye verdi makineyi, güvenir bana, başına bir şey gelmeyeceğini bilir tabii. Neyse işte, bir gece dellenmiştim ben, hasretinden gebereceğim Arzu'nun. Bir de merak var, bunlar nasıl geçiriyorlar vakitlerini. Röntgencilikse röntgencilik. Ne yapayım yani? Evinin hemen karşısında bir otel var, içtiğimiz

o ilk gece tespit etmiştim ben bunu, sonra zaten kaç kez gittim dolandım, avucumun içi gibi biliyorum artık o muhiti. Tam onun dairesinin karşısındaki oda boştu. İşte dedim, dördüncü kat olsun, sokağa baksın falan, ayarladım hepsini. Evde olacaklarını da öğrenmiştim o gece. Duymuştum yani, sana gelirim demişti telefonda Kaya, şarap mı istersin, bira mı? Böyle konuşunca yanımda, midemde bir kurt gezindi sanki, hayalimde bunlar evin içinde mutlu mesut. Çılgınlar gibi sevişecekler mi, ne yapacaklar, kurdukça kuruyorum, anladınız mı? Sonra dedim kendi kendime, ulan Yankı, kafanda kuracağına gözünle gör, bitsin bu iş. Belki de televizyon karşısında pinekleyip, zıbarıp yatacaklar. İçki de erkenden uyumanın bahanesi. Büyütüyorsun bazen kafanda. Aşk falan yok bunların arasında dedim. Öyle olsa kaçmazdı senin gözünden. Kaç yıllık ilişki, eskimişler. Arzu'nun seninle konuşurken yanakları nasıl al al oluyor, düşün dedim. Ama kendi gözünle gör, rahatla. İşte o gece gittim izledim bunları. Yemek yediler, perde falan kapamak yok, o açıdan da şansım yaver gitti. Amerikan mutfak, şirin bir ev. Arzu'yu yansıtıyor gördüğüm kadarıyla. Makine de süper bir şey, iyice yakınlaştırabiliyorsun. Neyse işte şarap almış, dolaba koydu geri zekâlı Kaya. Kırmızı şarabı soğuk içme modası var ya şimdi, abi hiç mi gitmediniz bir Fransız restoranına, İtalyan'ına. Neyse. Yediler içtiler. Bu herifte sıfır eğlence, onu anladım. Oysa ben Arzu'yu nasıl güldürmüştüm o gece, gözünden gülmekten yaş geldi kızın kaç kez. İşte annemin bulduğu fotoğraf o gece çektiklerimden biri. Anlaşılıyor dışarıdan çekildiği. Bizimki de korktu herhalde, benim oğlan dikizci mi oldu diye. Nasıl bir fotoğraftı bu, diye sordum. Kanepede işte bunlar... Yani, dedi,

kabul ederim, mahrem bir hal vardı. Öpüşüyorlardı. Kaya'nın eli Arzu'nun memesinde falan, öyle bir şey işte. İkisini öyle görmek öfkelendirdi beni, ama tahrik de etti, tuhaf bir biçimde. Sustu. Oturuşunu değiştirdi sıkıntıyla. Tamam, şöyle, dedi, yani ben o geceden beri, o fotoğrafa bakıp. Yüzü kızardı. Of ya utanıyorum biraz ama dedi, öfke beni böyle yapıyor, anlatabiliyor muyum, anneme öfkelendiğimde de aynı şey. Kime olursa fark etmez. Öfkelendiğimde, kaygılandığımda... Ne oluyor o zaman? İçimden aslında duvarları yumruklamak geliyor. Durdu, derin bir nefes alıp verdi. Mastürbasyon yapıyorum, dedi. Olan bu. Annem ergenliğimden beri ne zaman kapıları kapalı görse işkillenir. Tuvalette biraz uzun kalsam... Başlar hemen, Yankı çık artık. Yakalar yani, kaçmaz ondan. Bu kez de yine ona yakalanmışsınız gibi hissettiniz dedim. Başıyla onayladı. Önüne bakıyordu. Ve sonra dediniz ki, ben de senin sandığını açarım, seni yakalarım. Gülümsedi, öyle oldu biraz dedi. Bu size haz verdi, dedim. Mağdurun zalimleşmesi yazdım deftere. Anneye karşı uyanan nefret. Bunun kaynaklarına inmek mümkün olacak mı, merak ettim.

Kötü biri olduğumu düşünüyorsunuz, dedi. Neden böyle hissettiniz? Suskunluğunuz bana bunu düşündürdü. Kötü bir şey yaptığınızda babanız çekti gitti. Sizi yokluğuyla cezalandırdı. Peki ya anneniz, o ne yapardı? Susardı. Önce yaptığım şeyi yüzüme vurur, sonra konuşmazdı. Uzun süre susardı. Küserdi yani dedim. Annelere küsülmez Birkan. Yazdığımı okurken fark ettim. Birkan'ın üstünü çizdim çabucak. Yankı yazdım. Birkan görünmez olana kadar karaladım üstünü. Benim sessizliğimi küskünlük olarak algıladınız dedim, o halde size kızmış olmalıyım.

Neyi karalayıp duruyorsunuz, dercesine baktı deftere. Kalemi bıraktım. Kızdınız mı, dedi. Bir an deftere kaydı gözüm. Kızmış olsaydım nasıl hissederdiniz, ona odaklanalım. Hah, dedi, sizin duygularınızdan konuşamıyoruz, doğru. Yüzünde az önceki ifade vardı. Beni yakaladınız, dedim gülümseyerek. İfadesi dondu. Anlamadım dedi. Ne ilgisi var? Sessizlik başladı. Uzun uzun baktık birbirimize. Sınırlarımı zorlamaya çalıştığını düşündüm. Geri çekilen annesini geri getirmeye çalışan çocuğun çaresizliğini gördüm. Yokluğuyla cezalandıran babanın, kızarak var olmasını, sınırlar koymasını isteyen bir çocuk diye düşündüm sonra. Her ikisi birden.

Belki de sapık olduğumu düşünüyorsunuz dedi. Size bunu hissettiren ne? Sonuçta dedi, sıkıntıyla etrafa bakındı, artık ezbere bildiği odada, bir değişiklik var mı yok mu yakalayıp bulmak ister gibi. Yani sonuçta normal bir şey olmasa gerek. Nedir normal olmayan? Tahrik olduğum şey. Ne kastettiğini anlamıştım ama kendi dile getirsin istedim. Sizi tahrik eden ne Yankı Bey? Onlar, dedi. İkisine bakmak. Bir arada görmek onları. Sadece seks yaparken değil. İki sevgili olarak ne yapıyorlarsa artık. Bunun bana acı vermesi gerekir ama tahrik oluyorum. Ve bunun sapıkça olduğunu düşünüyorsunuz. Hazzı şekillendiren temel şeyler çocukluktadır, diyerek rahatlamasını sağlamaya çalıştım. Suç sende değil, çocukluğunda diyorsunuz yani dedi alaycı tonlamasıyla. Hazzı anne memesiyle kurduğumuz ilişki yoluyla keşfederiz. Sizin deneyiminizde bunda bir aksama olmuş. Kardeşinizin araya girmesiyle sevgi nesnenizden koparılmışsınız. O memeye bir başkası sahip olmuş. Hazzın ilk deneyimleri, bunun verdiği acıyla özdeşleşmiş. Mazoşist miyim yani, derken sahici

bir endişe vardı sesinde. Mazoşist değilsiniz ama haz duygusuyla zaman zaman mazoşistçe bir ilişki kuruyorsunuz diyelim. Kardeşinizin ölümünden sonra anneniz zulmedici bir nesneye dönüşmüş. Belki de aradaki engelin kalkmasıyla tekrar onun biriciği olmayı umdunuz. Kardeşinizin olmadığı o cennete kavuşacağınızı sandınız ama öyle olmadı. Kardeşiniz doğduğunda kendinizi ihanete uğramış hissetmiştiniz. Bu bebek de nereden çıktı? Ölümüyle ikinci kez ihanete uğradınız. Beklentiniz karşılanmadı. Babanız çekti gitti ve belki anneniz sizi suçladı. Zulmetmeye başladı. Gözleri doldu. Ağlamazdı, biliyordum ama söylediklerim ona bir şekilde dokunmuştu. Anneniz olumsuz hiçbir duyguya izin vermemiş. Hep böyleymiş. Kardeşiniz geldiğinde kıskanma hakkınız olmamış. Öfke duygunuzla baş edememiş. Yaşanan felaketin ardından, kendi suçluluk duygusu yüzünden muhtemelen, yas bile tutamamış. Kendi acısına bakamadığı gibi, sizin içinizdeki acıyı da bastırmış. Böyle öğrenmiş çünkü. Annesinin öldürüldüğü gün başladı belki duygularını bastırmaya. Olumsuz hiçbir şeye yer yok demiş gibi kendine. Kendine izin vermeyen, evladına nasıl izin versin? Sıkıntıyla kıpırdandı yerinde. Ne hissediyorsunuz, tam şu anda? Bütün bunların ne ilgisi olduğunu anlamıyorum, dedi. Yani şeyle... Mastürbasyon yapmanızla? Acı ve öfke gibi, sizi rahatsız eden o duygudan kurtulmak için bulduğunuz bir yöntem bu. Duyguları dışarı boşaltmaya ihtiyacınız vardı. İzin verilmedi. Bu ihtiyacınızı, kimsenin müdahale edemeyeceği bir alanda karşılamayı öğrenmişsiniz siz de. İnsanın her duygusu ifade edilmek ister. O yüzden aslında size acı veren bir durumun içine sokuyorsunuz

kendinizi, bu haz veriyor aynı anda ve o hazzın yardımıyla acıyı dışarı boşaltıyorsunuz.

Birazdan gelecek ve bunları hatırlatacağım ona. Bugün de kendisini ona acı veren bir durumun içine soktuğunu söyleyeceğim. Yarattığı üçgenin anlamının bu olduğunu. Tıpkı annesi, kardeşi ve kendisi arasındaki üçgen gibi. Kardeşiniz aradan çekilince ne oldu, diye soracağım. Annenizi elde edebildiniz mi? Kaya aradan çekilince de aynısı olacak. Arzu hem kendini hem sizi suçlayacak. Yeni zulmediciniz Arzu olacak. Ya da sizin için bir nefret nesnesine dönüşecek. Bu kadına katlanamıyorum diyeceksiniz. Kurtulmak istiyorum ama yapıştı bana. İlk geldiğinde annesi için kurduğu cümleleri hatırlatacağım ona. Gerçekle karşılaşmak onu öfkelendirecek. Siz de annem gibisiniz diyecek. Kötü bir şey yapmamdan korkuyorsunuz. İçimden bir canavar çıkacak diye ödünüz kopuyor. Ama söyleyeyim, kafanızdaki her kimse o ben değilim. Ne ilginç değil mi, diye soracağım o zaman. Beni annenizle tam bu anda özdeşleştirmeniz... Çocuğun hiddeti anneyi telaşlandırdığında, hele ki bu sizin annenizde olduğu gibi büyük bir panik şeklinde ortaya çıktığında, çocuğun bu ben değilim demesi gibi. Böyle tanınmak istemiyorsunuz. Reddediyorsunuz kendi benliğinizi. Fotoğrafı düşünün diyeceğim. Sandıktan sadece kapalı mektup zarfları çıkmamıştı, hatırlayın.

Seansın sonuna geldiğimizde, vaktimiz azalmışken, bir de demişti fotoğraf çıktı sandıktan. Bunu söylemeyi seçtiği anın üzerine birlikte düşünmek gerekirdi ama yoktu vakit. Nasıl bir fotoğraf diye sordum. Annem, ben ve kardeşim dedi. Stüdyoda çekilmiş. Annem bir sandalyede oturuyor. Kucağında kardeşim.

Ben yanlarında ayakta duruyorum. Kardeşimin kolunu tutmuşum. Aslında ilk bakışta fark edilmiyor, dedi. Nedir fark edilmeyen? Annemin yüzünde canı yanmış gibi bir ifade vardı. Dudaklarındaki gülümseyiş sahte, gerçek olan gözlerindeki keder. Hatta çürük bir şey yemiş de midesi bulanmış gibi bir ifade. Peki, başka? Başka ne vardı fotoğrafta. Kendi gözlerimi oymuşum, dedi. İkinci fark ettiğim o oldu. Bunu yaptığınızı hatırlıyor musunuz? Hayır ama başka kim olabilir, dedi. Fotoğraftan kısa süre sonra kardeşim öldü zaten. Bir çocuk yapabilir bunu ancak. Kendi gözlerinizi oymuşsunuz, dedim. Neden sizce? Annemin o ifadesini görmemek için dedi. Annenizin ifadesi size bugün ne hissettiriyor? Tiksindirici bir şey yaptığımı, annemin midesini bulandıracak kadar kötü bir şey yaptığımı. Görmek istemediğiniz sadece o mu, diye sordum. Omuz silkti. Hatırlamıyorum ki dedi. Bugüne dair bir soruydu dedim, bugün görmek istemediğiniz ne? Sustu. Sessizlik uzadı. Saatine baktı. Süremiz dolmuş. Olsun dedim, birkaç dakikam var. Oyunu bozulunca sinirlenecek sandım. Öyle olmadı. Öfkeden çok sıkılganlık vardı halinde. Fotoğrafta kardeşinizin kolunu tuttuğunuzu söylemiştiniz dedim. Oraya odaklanalım. Nasıl bir tutuştu bu? Elini değil de kolunu tutmuş olmasıydı aslında dikkatimi oraya yönelten. Yutkundu. Konuşmak zor geliyor, diye düşündüm. Tırnaklarımı geçirmişim dedi. Çıplak teninde benim tırnaklarım var. Kardeşim ağlıyor. Annem arkadan bana doğru uzatmış kolunu, sarılır gibi ama sarılmıyor. Omzumdan tutmuş çekiyor sanki. Üzerimde bana büyük gelen bir takım elbise var. Vatkalara yapışmış annem. Vücudu biraz yana yatmış, kaykılmış gibi böyle. Kadraja bu şekilde girmemiz hiç hoşuna gitmemiştir eminim. Saklamış

ama dedim. Annesinin katilinin mektuplarıyla aynı yerde dedi. Bu üçümüzün tek fotoğrafı diye ekledi. Midesi bulanan annem, ağlayan kardeşim ve gözleri oyuk ben. Gözleri oyuk diye tekrar ettim. Birinin gözleri olmazsa ne olur? Tanımak zorlaşır herhalde dedi. Bu ben değilim, yazdım deftere.

Bu babam değil demişti sonraki görüşmemizde, olamaz herhalde. Sonra da yanıt bendeymiş gibi baktı yüzüme. İsimlerinin aynı olması babanız olduğu anlamına gelmez elbette dedim. Peki, babanız olsaydı ne olurdu? Kaya'nın annesinden dinlediklerini yeniden gözden geçirir gibi gözlerini uzakta bir noktaya dikip baktı. Aslına bakarsanız sırf Arzu'yu yeniden görmek istediğim için bahane ettim Mehmet denen adamı, diye anlatmaya başladı.

Kapıyı Arzu açtı. Öptüm yanağından. Hiçbir şey olmamış gibi rahat davranmaya çalıştım. Kaya'nın annesi bizi bekliyordu salonda. Kekler, börekler hazırlanmış. Koşup elini sıktım, öptürmez çünkü, öğrendim artık onu. Haberin yakında yayınlanacağını söyledim ki memnun olsun. Son bir kez daha konuşalım istedim, eksik bir şey kalmasın, dedim. Olur olur, sor ne istersen deyince kaldım bir an. Arzu girdi araya hemen, anne dedi... Anne demesine kıl oldum, üstünde durmamaya çalıştım yine de. Şu Mehmet'i anlatsan, dedi, belki onu tanıyan birileri çıkar. Oradan da Sarp Baba'yla ilgili bir iz... Kadının yüzü anında kireç gibi oldu. Etrafına bakındı, sanki bir duyan olacak. Şimdi onun adı falan geçmesin haberde, dedi, başımıza iş almayalım. Bu biraz tuhaf geldi, ne yalan söyleyeyim. Öyle deyince bir şey dürttü beni, üstüne git Yankı dedi. Haberin kokusunu aldım resmen. Fakat bir anda ısrarcı olmak da iyi değil. Merak

etmeyin, dedim, siz istemezseniz koymam habere ama merak ettim, çok yakınmışsınız galiba, o da mı kaybedilenlerden? Ters bir bakış attı bana, sonra Arzu'ya, nereden çıktı şimdi bu kızım, neden açıyorsunuz o konuyu? Anneciğim, diyor kız, kötü olacaksan hiç anlatma tabii. Ben sadece onu tanıyan başkaları da vardır düşüncesiyle, bir ipucu daha yani, bir tanık, bilen birine rast gelirsek diye... Hiçbir yerde anlatmadığınız için, son bir umut, denenmemiş bir yol, bir kapıdır. O yüzden dedim ki Yankı'ya... Cümleler ayağına dolanıyor sanki kızın, bırakıyor sonunda. Susuyorlar karşılıklı. Yankı, çayından bir yudum alırken başlıyor kadın, çok üzdü bu Mehmet bizi, diyor. Sarp'ın alıp götürüldüğü günün gecesi gittim ben karakola. Giderken de kapıya not yazdım. Hem Sarp için hem de Mehmet. Olur a, belki de beraberdirler, işleri çıkmıştır, umut işte evladım. Sesi titriyor, nefes darlığı çeker gibi inip kalkıyor göğsü. Birlikte gidip de gelmedikleri, geç döndükleri olur muydu öyle, diye soruyor Yankı. Olur, olmaz mı, toplantılarda falan hep beraberlerdi zaten. Mehmet sadece evde değil, eylemde, sokakta, her yerdeydi. Kısa sürede öyle yakın oldular ki Sarp nereye o oraya. Bir okulda görünmezdi, o da normal tabii, öğretmen değil bir şey değil. Mesleğini sormak o zaman geldi benim aklıma, dedi Yankı. Ne iş yapıyordu Mehmet? Bir tuhaf güldü o zaman. Omuz silkti. Bizim bildiğimiz dedi, işsizdi. Attılar fabrikadan demişti, grev örgütledim, sendika istedim diye benimle birlikte birkaç arkadaşı koydular kapının önüne. Üzüldük o zaman çok. Sarp iş bulmaya bile çalıştı ona ama hiçbiri olmadı. Zor zamanlardı oğlum, sorgulamadık pek. Karakola gittim, kocam eve gelmedi dedim, güldüler, alay ettiler benimle. Sanki biliyorlardı aslında kim

olduğumu. İnsan sormaz mı yoksa, bir vatandaş gelmiş, kocam kayıp diyor, araştıralım demez mi? Yok, hiçbirini demediler. Onun yerine burada öyle biri yok diye kestirip attılar. Bunları anlatmıştı zaten, dedi Yankı, başa sardık diye düşündüm, işin yoksa aynı şeyleri dinle şimdi.

Arzu masadan peçeteyi uzatıyor çabucak. Biliyor kadının bu noktada ağlayacağını. İşte anlattım kaç kez diyor, daha ne anlatayım? Unutmuş gibiydi dedi Yankı, Mehmet'i sormuştum. Arzu'ya baktım, ne diyeceğimi bilemedim ilk anda. Anne, Mehmet'i anlatıyordun, diyor kız bunun üzerine. Mehmet diye tekrar ediyor kadın adamın ismini. Her gün gittim ben karakola. İlk gece biraz umutlandım da aslında. Nereden gelsin aklıma yalan söyleyecekleri. Biz yalan konuşan insanlar değiliz ki, başkalarını da kendimiz gibi biliyoruz. Çünkü ben onları devlet gibi göremedim başta. Genç çocuklar gibi gördüm. Yoksa biliyorum tabii, devlet yalan söyler. O kadar saf değilim ama baktım o genç polise, tıraşını olmuş, pırıl pırıl bir yüz, yalan söyleyeceği gelmedi aklıma. Belki dedim, gelir, onlar almadı sahiden de, kaydı da yok madem, eve gidip bekleyeyim ben. Arzu konuyu Mehmet'e getirmek için soruyor, peki anne, Mehmet'e ulaşmayı denedin mi, hani yakınlarmış o kadar... Anlatıyorum işte bakışı atıyor kadın Arzu'ya.

Sonra her gün gittim o karakola diyor kadın. Vazgeçmedim. Her gün aynı yanıtı aldım. Burada öyle biri yok. Bazısı ciddi ciddi açıp bakıyordu kayıtlara. Umutlanıyordum o zaman. Meğer hepsi bir oyunmuş. Arıyor gibi yapıp onlara ezberletilen sözü söylüyordu kim çıkarsa çıksın karşıma. Kayıtlarda öyle bir isim yok teyze, abla, hanımefendi. Karşıma çıkan memurun yaşına

göre benim kimliğim de değişiyordu işte böyle. Bazısı çok kibar. Bazısı kaba saba. Bazısı ilgisiz. Seninle mi uğraşacağız, diyor, yok işte kayıtlarda, ne laftan anlamaz kadınsın. Artık tanıyorlardı beni. Karakol bahçesinde nöbet tutan memurun uzaktan görünce duruşu değişiyordu, bıkkın bir sesle, ablacım diyordu, git evinde bekle, gelecekse gelir zaten kocan, yok demediler mi sana, başını belaya sokacaksın sonunda, kendini düşünmüyorsan doğmamış bebeğini düşün. Böyle alttan alta tehdit de savuruyorlar tabii, biliyorsunuz işte.

Sabırla bekledim dedi Yankı. Konu elbet gelecek şu adama. Bir süre sonra dedi, Mehmet'in de sesi soluğu çıkmayınca artık sabrım kalmadı benim. O da mı götürüldü, o da mı tutuklandı? O sıralar şimdiki kadar duymuyorduk kaybedilen insanlar olduğunu. Belki daha azdı, belki biz bilmiyorduk. Yoksa bir yerde sıkıştırıp da dövdüler mi diye düşünmeye başladım. Öldüresiye dövülen insanların haberleri geliyordu. Tek kurşunla infaz edilenler sonra. Bir çıkmaz sokakta, çöp konteynırında bulunan cesetler...

Katlayıp top haline getirdiği peçetenin dışındaki ince katmanı yolmaya başlıyor kadın. Sadece kendi kocam için değil, arkadaşı için de endişelenmeye başladım ben, diyor gözünü tiftik tiftik ettiği peçeteden ayırmadan. O zaman fark ettim, hiç tanımıyoruz bu adamı. Bir ailesi var mıdır, nerede yaşar? Hiçbir şey bilmiyorum. Sormazdık, kurcalamazdık ki öyle şeyleri. Bilmemek daha iyidir, olur ya, istemeden zor duruma sokarsın. Her türlü hali var memleketin. Hep diken üstündeyiz. Bugün eve sağ salim vardık ama ya yarın? O yüzden evladım, diyor kadın, Mehmet'e de sormadık. O zaman nasıl pişman oldum

bilmediğime. Giderdim kapısına, evinde mi, sağ mı, yoksa o da mı kayıp öğrenirdim hiç olmazsa. Soyadını bile bilmez mi insan evine girip çıkan kişinin? Sarp'ın arkadaşları da bilmiyordu pek bir şey. Mehmet Usta işte, ağızbirliği etmişçesine, iyi insandı deyip çıkıyorlardı işin içinden. Bütün bunlar içimdeki korkuyu büyüttü tabii. Yoksa dedim, nasıl ki Sarp kaçırıldı, Mehmet de mi aynı şekilde. İkisinin birden mi yandı canı? Kendi kocama üzüldüğüm yetmiyormuş gibi, bu hakkında hiçbir şey bilmediğim ama dost bildiğim adam için de gözyaşı döktüm. Arzu elini tutuyor kadının, teskin edici bir şeyler söylemek istiyor mutlaka ama yok tek bir kelimesi bile. Karakola kaçıncı gidişimdi bilmiyorum diyor kadın Arzu'ya bakıp. Kapıdaki nöbetçi başka bir şeyle meşguldü o sırada. Kenardan sıvışıverdim. Merdivenlerden çıkıp cam kapıyı ittirirken hemen çaprazdaki odadan gelen sesleri duydum, yüksek sesler, konuşuyorlar mı, tartışıyorlar mı, şakalaşıyorlar mı, bilemedim. Komiserin odası orası. Masanın önünde arkası dönük biri oturuyor, sivil kıyafetli. Polis değil demek, dedim. Bir vatandaş belki. Yeşil bir atkı dikkatimi çekti. Böyle bayrak gibi. Bir işaret sanki. Tuhaftı. İçime bir sıkıntı geldi oturdu. Hani bir şey tanıdık gelir ama sonradan anlarsın, öyle bir şey oldu bana. Gözüm tanıdı atkıyı, aklım uyanamadı. Kadın o yöne doğru yaklaşıyor küçük adımlarla. Herkes odada toplanmış, girişi boş bırakmışlar, tedbirsizlik. Eski bir çalışan gelmiş diye düşündüm nedense. Bizim tayini çıkan öğretmenler, yeni görev yerlerine yerleştikten sonra okula ziyarete geldiğinde olur böyle. Hepimiz toplaşırız başına, e anlat bakalım deriz, nasılsın oralarda, rahatın yerinde mi? Sevilen biriyse hele bu, pasta bile keseriz, hem hasret gideririz hem havadis alırız.

Bunların konuşmalarını da öyle anladım, kelimeleri duymasam da. Sonra yeşil atkılı bir el hareketi yaptı, böyle yarım bir daire çizer gibi kolunu bir tuhaf hareket ettirdi, masanın üzerinden çayını alacakmış meğer, serçeparmağını havaya kaldırarak tutuşu bardağı... Ağzımı açtım, ismini haykıracak oldum, çıkmadı sesim. Ulan Sezgin, dediğini duydum sonra, komiserdi sanırım, ne adamsın ha. O sırada bir kol giriyor kadrajına kadının. Yeşil atkılı adamın sırtına dostça bir dokunuş, ne adamsın ha ile eşzamanlı. Ayakta duran birine ait, resmi kıyafetli. Tanımış hemen, dedi Yankı, komiseri yani. İrikıyım bir adamdı komiser, diyor kadın, sırttan dar gelen ceketin dikiş yerleri patladı patlayacak, bunu daha önceden de tespit etmiştim, genişletmek lazım demiştim, terzilik yaptım biliyorsun öğretmenlikten atılınca. O zamandan belliymiş yatkın olduğum. Komiser de öyle dostça elini sırtına vurunca yeşil atkılının, zaten adı da Sezgin'miş, dedim bu bizim Mehmet değil öyleyse, iyi ki adını bağırmadım daha demin. O sırada, yeşil atkılı gülerek döndü, komisere baktı, böyle gevrek bir gülümseme yüzünde. O an oğlum, başımdan aşağı kaynar sular döküldü benim. Yok dedim, hiç de yanılmamışım ben, Sezgin Mezgin değil bu, bizim Mehmet. Fakat az önceki gibi bağırasım da gelmedi. Midemde bir bulantı birden. Komiserin cüssesi girdi aramıza, göremez oldum Mehmet mi, Sezgin mi, her ne haltsa işte. Yeşil atkı o zaman oturdu kafamda. Bizim evin askılığında kaç kez gördüğüm, işten gelince, fark edip de Mehmet gelmiş dedirten atkı. Sonra o gevrek gülüş, bizim evin salonuna yöneldiğimde, kapı aralığından, benim Sarpımla ikisinin halleri, iki kardeş gibi, şakalaşmaları, komiserle de mi böyle bu dedim, nasıl mümkün ki ama? Hızlıca geçti hepsi aklımdan.

Beynim zonkladı. Geri geri yürümüşüm. Cam kapıya dayanmış sırtım. Biri ittirince kendime geldim, gene mi geldin sen dediğini duydum, kapıda nöbetteki bu, onun sesinden olacak uyandı sanki içeridekiler, kapıyı sertçe kapadı komiser. Ben dedim, soracaktım, dedim, ama toparlanamıyor sözcükler, sonra kaçar gibi çıktım oradan, cesaretim olmadı yüzleşmeye, neler oluyor Mehmet, yoksa Sezgin mi demeliyim, ne işin var senin burada, ne samimiyet bu memurla? Yüzlerce düşünce ve cümle akın etti zihnime, sorulabilecek ne çok şey vardı oysa, diyebilirdim ki, yalan mı söyledin sen bize, dost mu tanıttın kendini, of oğlum, bu sonradan gelen cümlelerin yarattığı tıkanmayı nasıl anlatayım ben sana. Sanki hepsi üst üste bindi de böyle boğazımdaki düğümü daha da büyüttü. Eve vardığımda nefes nefeseydim, komşunun biri gördü halimi, koştu geldi hemen arkamdan, bizim giriş kattaki Nermin var ya o, dedi Arzu'ya dönüp. Başıyla onayladı o da, gözleri dolu dolu olmuş. Ben, dedi Yankı, Sezgin adını duymuşum ama intikal edemiyorum, tıpkı annesi gibiydim Kaya'nın. O karakoldaki hali gibi. Babamın da adı Sezgin benim cümlesi böyle altyazı halinde geçip duruyor dinlediklerimin içinden. Yok ama diyorum olamaz ki, hiçbir mantığı yok bunun. O kadar da tesadüf olmaz hem. Sonra annemin lafını hatırlıyorum, babamın devlette çalıştığını söylediğini, aman canım diyorum, devlet dediğin koskoca bir yapı, kim bilir devletin neresinde, hangi görevinde çalışıyordu. Kaya'nın babası da mesela devlette öğretmen. Annesi karşımda öyle gözyaşı dökerken bana bir donukluk geldi, tek kelime edemedim anlayacağınız.

Arkasına yaslandı. O babam değil dedi, olamaz herhalde. Sonra da yanıt bendeymiş gibi baktı yüzüme. İşte o zaman ben

de onayladım, elbette dedim, isimlerinin aynı olması babanız olduğu anlamına gelmez. Peki, babanız olsaydı ne olurdu? Bunu nasıl bileceğim ben dedi, yalvarır gibi bakarak suratıma, babamın nüfustaki ismi Mehmet Sezgin, hangisini kullanıyordu ama? İnsanların iki ismi olduğunda yaparlar öyle, birini kullanırlar, babam hangisini kullanırdı aile içinde, arkadaşlar arasında, bunu bile bilmiyorum oğlu olarak, ne acı. Bu Sarp'ın Mehmet diye bir arkadaşı varmış anne, o yüzden soruyorum. Birkan, oğlum deli etme beni, sürüsüne bereket Mehmet var memlekette. Anneme sorabilirim belki dedi, babam arkadaşlarına kendini hangi ismiyle tanıtırdı derim, sen ona nasıl seslenirdin peki? Gerçi cevap vereceğini hiç sanmam, derken avuç içlerini pantolonuna silmeye başlamıştı yine. Bu kişinin babanız olma ihtimali tedirgin ediyor sizi, dedim. Yani, Arzu'yu düşünüyorum da... Kaçar gibi çıktım zaten oradan. Kız da şaşırmıştır, saatime baktım, geç kalıyorum deyip fırladım bir anda. Yol boyu düşündüm, babam olabilir mi, hep aynı yere vardım ama, yok, babam değildir, saçma çünkü bu kadarı. Tarihler falan tutsa bile, dünya üzerinde tek Sezgin o değil ya... Peki, dedim, gerçekte ne olduğunu bir kenara bırakmayı deneyelim. Babanız olsa ne düşünürdünüz hakkında? Ne olurdu o zaman? Dudaklarını büktü. Nihayetinde işini yapıyormuş o da, emirleri yerine getiriyormuş bir yerde.

Sonraki seansa gelmedi. Ama bu kez bir özür mesajı attı. Dağıldım yazmıştı, her şeyi birbirine karıştırdım, hiçbir şeyi yetiştiremedim, randevumuz da kaynadı arada. Kaynadı arada ifadesine takılıp kaldım. Arada kaynayacak kadar önemsiz mi yani, diye geçti içimden. Belki de fazla geldi son konuştuklarımız. Şimdi her şeye sıfırdan başlayabileceği başka bir psikoterapist

arıyordur. Bunu ima ettiği olmuştu, beni nasıl seçtiğinden söz ederken, benzer ekolden öteki terapistler arasında seçim yapmanın o kadar zor olmadığını söylemişti. Yani beni memnum etmezseniz, canımı sıkarsanız, kimlere gidebileceğimi biliyorum. İsim bile saydı. Şu var, bu var. Hepsi analizlerini tamamlamış kişiler. Biri hocam. Yanlış yaptın Birkan, analist olman çok iyi olurdu, zor bir süreç tabii, anlıyorum, insanın kendini lime lime etmesi gerekiyor ama... Mesaja, peki yazdım, peki Yankı Bey, sildim sonra. Kendi yüzleşmesini yaşamayan bir psikoterapist başkalarına... Yaşamadığımı nereden biliyorsunuz? Analizden geçmeden olmaz o iş Birkan. Anlıyorum Yankı Bey, bir dahaki seansa geldiğinizde sizi dinleyeceğim. Uzun uzun baktım yazdığıma. Hesap vereceksiniz der gibi oldu bu kez de, sildim. Haftaya görüşürüz Yankı Bey. Anlıyorum falan gereksiz. Peki de sitemli duyulur. Bu kadarı yeterli. Yolladım.

Bir hafta sonra onu beklerken, annem küserdi, dediğini hatırladım. Belki de onun bana yüklediği rolü üstleniyordum farkında olmadan. Tutukluğumu nasıl aşacağımı düşünürken kapı çaldı. El sıkıştık. Soğuktu elleri. Bana mı öyle geldi? Belki de düşündüğüm gibi, başka birini buldu ve onu açıklamak için geldi. Çok özür dilerim gerçekten dedi, sizi geçen hafta boşu boşuna beklettim. Bekletmediniz dedim, pat diye. Sen kimsin ki beni bekleteceksin cümlesi geçti zihnimden. Zaten buradaydım, dedim gülümseyerek. Gergin hissettim yüzümü. Sanki dışarının soğuğundan gelen benim. Hah iyi bari, sevindim dedi, onun gülümsemesi içten. Bekledim. Konuşsun, anlatsın, neden dağıldı. Ben sormayacağım.

Valla dedi, bütün takvimim karıştı. Cuma günü yayın yönetmeni ültimatomu çekti. İş çıkışı gelecektim aslında. Yürüyüşe çıktım. Düşünmem gerekiyordu. Etrafta dolandım durdum. Bir baktım saat geçmiş bile. Sonra işte size mesaj attım. Yüzümü yokladı, nasıl bir ifadeyle dinliyorum, kızgın mıyım, sitemli mi... Asma anne suratını, alt tarafı kontrole gidecektin, benim de toplantım vardı. Ben sana bir şey demiyorum Birkan. Ağzımdan tek kelime çıkmadı. Ne kızdım ne sitem ettim. Olabildiğince nötr kalmaya çalıştım. Tedirginim şu an biraz dedi. Hislerinden bahsetmesini beklemiyordum. Tanıdığım, bildiğim Yankı bahaneleri çoktan sıralamaya başlardı. Neden tedirginsiniz, diye sormalıydım belki ama ağzımı açıp bir şey diyemedim. Bir hata yaptığımda, annem böyle sizin gibi susardı bazen. Bağırsa çağırsa daha iyi derdim, öyle gergin bir hava. Neyse dedi, şey oldu. Alnını kaşıya kaşıya kıpkırmızı yaptı. Yayın yönetmenini kızdırdık, derken kabahat işlemiş bir çocuk gibiydi. O da ültimatomu verdi tabii. Çok oyalanmışım. Fazla uzamış bu haber. Bütün dünya durup beni bekleyemezmiş falan filan. Haftalar oldu dedi, bekliyoruz ki beyefendi yazı dizisini tamamlasın. Herkesin içinde söyledi bir de bunu, haber toplantısında. Ben güzel güzel anlatıyordum işte, kaybedilenlerin hikâyelerini... Parlatıyorum ister istemez. Herkes öyle yapar. İşte insanların karakolda gördüğü muamelelerden bahsettim. İşkencede öldüğü şüphesi olanlardan. Son yıllarda özellikle belli bir kesimin hedef alındığına dikkat çektim. 80'lerdeki ayrı, 90'lardaki ayrı hikâye. Yani 90'lardan itibaren kimlere gözdağı verildiği malum. Bunları anlattım. Sinirlendi bizimki. Eliyle birden kes işareti yaptı. Sen benimle taşak mı geçiyorsun dedi. Bizim Gülşah'a takıldı

gözüm. Şimdi gider yetiştirir bu Kutaycığına. Sinir oldum tabii. Ben bu yazı dizine onay verirken ne dedim sana Yankı? Hatırlamıyorum ne dediğini. Boş baktım biraz. Abicim, dedi. Abicim diyorsa gerçekten sinirlenmiştir. Güzel kardeşim diye ekledi. O zaman sinirlenmenin ötesine geçmiş demektir. Ben sana insan hikâyesi istiyorum demedim mi? Dedim. Duruyor bu noktada. Salonda gözünü gezdiriyor. Herkese mesajı. Benim laflarımı iyice yazın kafaya, hatırlatmak zorunda kalırsam gözünüzün yaşına bakmam. Beni patronla karşı karşıya getirmeyin, anladınız mı? Bırak politika yapmayı. Böyle söyledi. Politikayı bırakacaksın, siyasi tavır istemiyorum. Anladık dedim içimden, bir kerede anlayabiliyorum ben. Bu insanlar ne yaşadı, onu anlat, dedi. Unutacakmışım 80'leri, 90'ları, siyasi konjonktürü falan. İnsan hikâyesi revaçtaymış bugün. Kaç kez anlatacağım abi size diyor adam, Gülşah'a takılıyor gözü, arkadaşlar diye düzeltiyor. Yapmayın etmeyin gözünüzü seveyim. İnsanlar bıktı siyasi sloganlardan. Ekonomi bok gibi zaten. Tamam çiçek böcek göstermeyelim, kedi köpek doğa haberi yapmayalım diğerleri gibi. Siyasi meselelerin içindeki insanı diyorum size, onu bulup çıkarın. Ne yaşadı bu insanlar diye bana döndü, dedi Yankı. Cevap veremiyorsun tabii diye de çıkıştı üstüne. Abi orda mı cevap vereyim yani, retorik bir soru sandım ben. Çünkü merak etmiyorsunuz, varsa yoksa politika, varsa yoksa büyük haber. Size mi düştü devletin içindeki çelişkileri bulup çıkarmak, muhbirini osunu busunu ifşa etmek. En baştan söyledim sana Yankı, bu insanların dramını yaz dedim. O dramı gözüne sok okurun. Ama siyaset yapma. Emin ol onların da ihtiyacı bu değil. Duyulsun istemiyorlar mı hikâyeleri? Al sana, açık çek, yaz, istediğin kadar yaz.

Kocalarının, oğullarının arkasından kaç yıl gözyaşı dökmüşler, anlat. Gülşah kıpırdanıyor yerinde. Anladım ben dedi, Yankı, feministtir o biraz. Kaybedilen çok sayıda kadın da var yalnız dedi geri zekâlı. Edilecek laf sanki, söylenecek zaman. Herif iyice sinirlendi, neyse ne işte, dedi yine döndü bana, hafta başına kadar süre veriyorum sana. İlk üç günün yazısını getirdin getirdin, yoksa iptal. Yeni haber bulursun kendine kovalayacak, yoksa başka kapıya.

Ben de o gün erken çıktım işten, size geleceğim ya, dağıldım ama. Kafamda bir sürü şey birbirine karıştı. Yazıyı yazmam lazım. Ama ne yazacağıma dair hiçbir fikrim yok. Hafta sonu için bir sürü plan yapmıştım. Cumartesi eyleme giderim diyordum. Bir iki eksik görüş vardı, onları tamamlarım. Sonra da artık ilkini yazarım demiştim ama herif üç günü birden istedi. Haklı bir bakıma, çünkü ha bugün ha yarın derken ihmal ettim ben. O da garantiye almak istiyor, sonradan foslarsa ne diyecek patrona, anlıyorum yani. Bir yandan da midemi bulandıran mevzular var işte. Şu Sezgin olayı. Anneme de soracaktım güya ama soramadım. Sonra dedim, unut bunu Yankı, unut. Hiç duymamış ol. Zaten Kaya'nın annesi de demedi mi, adı geçmesin diye. Kaya da istemiyor o konulara girilsin. Yayın yönetmeni diyor insan hikâyesi getir bana. Otur yaz işte. Bir sürü malzeme var zaten. Şu az ötedeki park var ya, oraya gittim oturdum. Düşünüyorum. Politikaya düşmeden, tarihlere falan dikkat çekmeden nasıl yazabilirim? O zaman işkence de demeyeceksin. Gözaltında kaybedildi yazsam mesela ona da laf gelecek mi? Ne düşüneceğimi şaşırdım. Kafam oldu kazan gibi. Bir yandan diyorum Arzu'ya ne diyeceğim. Kaya'yı, annesini falan da düşünüyorum tabii. Bu

insanlara durumu nasıl açıklayacağım? Dedim o yüzden şöyle yapayım ben, bitireyim yazıyı, bazı şeyleri çıkarmışlar diyeyim sonradan, gazete basılınca.

Sessizliğimden onu eleştirdiğimi düşünmüş olmalı. Bakın ben verilen işi yapmakla yükümlüyüm dedi. Emirleri yerine getiriyorsunuz yani dedim. Bir an ben bu cümleyi nereden tanıyorum der gibi baktı yüzüme. Evet derken tereddütlü çıktı sesi. Mayınlı bir arazide yürüdüğünü hissediyor olmalıydı. Medya, basın yayın, böyle bir dünya, dedi, dışarıda binlerce işsiz sizin düşmenizi bekliyor, yerinize anında birini koyarlar, kalırsınız öyle açıkta. Benim elimden gelen bir şey yok. Patron değilim. Yönetici değilim. Sıradan bir muhabirim.

Muhabir kelimesinin sizdeki çağrışımı nedir, diye sordum. Muhabir diye tekrarladı. Sözlüye kalkmış bir öğrenci gibi gözlerime baktı, bir ipucu arıyor. Umduğunu bulamayınca, etrafına bakındı. Muhabir haber getiren kişi işte dedi. Bilgi toplar, araştırmasını yapar, röportaja gider, sonra da bunu paylaşır. Kelimenin kökleri üzerine düşündünüz mü hiç? En son dilbilgisi sınavında falan baktım herhalde kelime köklerine, derken gergin çıktı sesi. Sınav gibi düşünmeyin, bir oyun oynadığımızı farz edin. Nasıl buluyorduk kök onu da unuttum ki... Muhabir, haber, ihbar... Hepsi aynı kökten sanırım. İhbar diye bu kez ben tekrar ettim. Biz kimseyi ihbar etmiyoruz sonuçta dedi. İhbar eden başkaları dedim. Sezgin geldi şimdi aklıma, derken tabloya ilişti gözü, kaçırdı sonra, bana baktı, ihbar etmiş işte Sarp'ı. Sezgin muhbir, dedim. Siz ise muhabir. İkiniz de emirleri yerine getiriyorsunuz. Bilgi topluyorsunuz, birileri için haber taşıyorsunuz. Çenesi ileri geri oynadı. Aslına bakarsanız, dedi, sizin

de yaptığınız çok farklı sayılmaz. Karşı saldırı yazdım deftere. Tepkimi ölçtüğünü hissettim. Sinirlenecek miyim, karşı atakta bulunacak mıyım... Beni konuşturarak hakkımda bilgi topluyorsunuz, dedi. Ne yapacağım bu bilgiyle, diye sordum. Orasını bilemiyorum. Kendimi mi ihbar edeyim istiyorsunuz, anlamadım ki, garip bir seans oldu. O anki tedirginliğini düşünüyorum da bir suçun eşiğinde olmasa neden böyle bir ifade kullansın? Kendini ihbar etmek...

Birkaç dakika sonra burada olacak, vakit yaklaştı. Geldiğinde bu sözlerini hatırlatabilirim. Kendinizi ihbar etmekten bahsettiniz, oysa ben sizi herhangi bir şeyle suçlamamıştım. Suça meyilli olduğunuzu fısıldayan bir ses var içinizde, olası bir cinayetin haberini veriyor. Onu bastırmak için tüm bu çaba, beni suçlamanız, her seferinde tam da gerçek bir yüzleşmenin eşiğine geldiğinizde karşı saldırıya geçerek çıkmanız bunun içinden...

Cep telefonumda ayarladım her şeyi, acil durumda atılacak mesaj hazır, dönüp bakıyorum odaya şöyle bir. Onun oturacağı berjer, sanki daha demin biri kalkmış gibi çukur kalmış geride. İçeri girişini, lakayt yürüyüşünü canlandırıyorum gözümde.

Buyurun diyorum, koltuğu gösterirken. Gülümsemesi tedirgin, çukurun içine yerleşiyor poposu. Bugün benim sizinle konuşmak istediğim bir konu var Yankı Bey. Beklemediği bir şeyle karşılaştığında hep yaptığı şu hareket, hafifçe sola çevirişi başını. Ne söyleyecekseniz sağ kulağıma doğru söyleyin, o çok daha iyi duyar der gibi. Dikkat verdiğim kulak sağdaki. Ne duyacaksam buradan gelsin.

Sizinle konuşmak istediğim konu... Gözlerini kısmış bakıyor. Belki de gerçekleşmemiş bir cinayetle vakit kaybetmek

gereksiz. Ellerim terliyor, belli etmemeliyim. Kaya'yla balığa çıkma planınız hakkında konuşmak istedim. Bunu yapmamanız gerektiğini düşünüyorum. Tavsiyede bulunduğunuzu ilk kez görüyorum Birkan Bey. Bu son seansımız, derken kendi elime takılıyor gözüm. Kadife pantolonun tırtıklı kumaşı üzerinde gidip geliyor. Onun da kayıyor bakışları. Neden ama, bir şey mi oldu? Sesi şaşkın. Yüzünde haksızlığa uğramış birinin ifadesi. Yankı Bey, diyorum, öne eğiliyorum, dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup, ellerimi kavuşturuyorum. Bir politikacı gibi diye düşünüyorum, hoşuma gitmiyor. Beden dilinin önemiyle ilgili bir eğitime katılmıştım, zırva gelmişti hepsi. Kavuşturduğum elleri açarak, ikna edici bir ton kazandırmaya çalışıyorum sesime, durumunuz bana hastaneye yatırılmanız gerektiğini düşündürüyor. Hastane mi? Ayağa fırlıyor. Ne dediğinizin farkında mısınız siz? Sakin olun diyorum ber jerdeki çukuru gösteriyorum, oturun lütfen. Cep telefonunda hazır duran mesaj beliriyor gözümde, şu an değil, telaşlanacak bir şey yok henüz ortada. Oturuyor. Elinin titrediği dikkatimi çekiyor. Gafil avlandı. Anlayamıyorum diyor, delirdiğimi falan mı düşünüyorsunuz? Hayır hayır, öyle bir şey değil, söyleyeceklerime verin dikkatinizi. Sizi rahatsız edecek bir şey mi yaptım, derken savunmada. Her türlü ihtimali değerlendirmek benim görevim. Hangi ihtimal, nasıl bir ihtimal diyor, gözü kalemliğe kayıyor, mektup açacağı yerinde değil tabii, parmaklarını çıtlatmaya başlıyor. Kaya'yla balığa çıkacak olmanız beni endişelendiriyor, diyorum. Böylece onun tarafında olduğum mesajını almasını umuyorum. Balık tutma planının arkasında başka bir niyet seziyorum. Bu yüzden mi hastaneye yatıracaksınız beni? Kabul etmiş gibi söylüyor bunu. Sanki her

şey benim iki dudağım arasında. Bir rahatlama geliyor. Çok konuştuk bunları, diyorum. Kaya, Arzu ve sizden oluşan üçgenin anlamlarını. Sizin Arzu'yla ilgili obsesyonunuzu. Obsesyon mu! Aşk bu doktor, aşkın adı obsesyon mu oldu? Buradan bir yere varamayacağım belki de. Saplantılı bir tutku bu demek geçiyor aklımdan ama şu an tepkisini çekmekten başka şeye yaramaz.

Sonradan pişman olacağınız bir suç işlemek üzere olduğunuzu düşünüyorum. Buna engel olmak benim yükümlülüğüm. Bildiğim halde sessiz kalırsam, birinin hayatına kastetmenize göz yummuş olurum. Ayakta şimdi. İleri geri volta atıyor. Alnını ovuşturuyor, bir yandan halının üstünde gidip gelen ayaklarında gözü. Lütfen oturun diyorum. Aniden dönüp, siz iyi değilsiniz diyor. Hasta zihninizin ürettiği komplo teorileri bunlar. Ağzınızdan çıkanı kulağınız duyuyor mu? Kütüphaneye doğru yürüyor. Yumrukları sıkılı. Elim cebime gidiyor. Belki de atmalıyım mesajı ama içimden bir ses gerek yok diyor, daha değil en azından. Bana doğru yürürken, çok şaşkınım diyor, berjere geri oturuyor. Ne düşündü de sakinleşti merak ediyorum. Başını iki yana sallıyor. Size hasta dediğim için özür dilerim. Fakat deli saçması doktor bu söylediğiniz. Kabul ediyorum Kaya'nın ölmesini, buhar olup kaybolmasını isterdim ama cinayet işlemek... Birini öldürecek insan değilim ben, katili gözünden tanırsınız sanıyordum, nasıl doktorsunuz siz anlamadım. Değersizleştirme. Defalarca yazdığım kelime şimdi gözümün önünde. Aslında diyorum, sağlam gerekçelerim var. Az sonra salon konuşmasını yapacak bir dedektif gibi hissediyorum kendimi. Henüz gerçekleşmemiş cinayetle ilgili öngörülerini temellendirecek, geçmiş cinayetleri aydınlatacak bir dedektif. Cinayetin gerçekleştiği

gün kim ne yapıyordu, neden oradaydı? Kimin bu cinayeti işleme potansiyeli vardı, hangi motivasyon yeterince güçlüydü... Şüphelileri teker teker eleyerek, asıl katili açıklayacağı bu konuşmada, pürdikkat onu dinleyen kitleye karşı, gücünün farkında bir tonla, zekâsını konuşturan bir dedektif.

Sağlam gerekçeler demek, diyor, sesindeki alaycı tonu duyabiliyorum. Her zaman dedektifin zekâsını küçümseyen biri çıkar. Bu da çoğunlukla katildir. Kaya ve Arzu'yla ilişkinizin geçmişteki bir örüntünün tekrarı olduğunu söylemiştim, diyorum. Şimdiki zamanda yaptıklarımız pek çok kez geçmişi bilinçdışında hatırlamanın bir sonucudur. O yüzden şimdi kaynağa, yani geçmişe gitmemiz gerektiğini düşünüyorum. Zamanda yolculuk demek, derken gülüşü gergin. İki yıldır zamanda mekik dokuduğumuz yetmezmiş gibi. Çocukluğa in çık bir hal olmuştuk doktor. Bu son yolculuktur umarım. Son yolculuk vurgusu dikkatimden kaçmıyor.

Kardeşinizin boğulduğu güne gidelim. O günün sabahına. Yüzünün buruşmasına aldırmadan devam ediyorum. Evden çıkarken kardeşinizle bir oyuncak yüzünden kavga ettiniz. Yok öyle bir şey diyor, nereden uyduruyorsunuz? Güle oynaya çıktık evden. Bu sizin sonradan yazdığınız bir sahte anı, diyorum. Ne yaptınız, annemle mi görüştünüz, dedektif gibi araştırdınız mı, siz nereden bileceksiniz ki? Konuşmanın önünü kesmeye çalışmasına izin vermemeliyim. Bunun bir önemi yok, diyorum, önemli olan tek şey gerçek. O gün ne olduğunu iyi anlamamız için farz edin ki bir hikâye yazıyorum. Boşlukları dolduruyorum. Hiç böyle şey duymamıştım, diyor. Terapide yeni bir ekol mü bu? Oyuncağı çekip aldınız kardeşinizin elinden. Ağlamaya

başladı. Tam çıkacakken kopan bu kıyamet karşısında sinirlendi anneniz. Babanız dışarıda sizi bekliyordu. Sabırsız bir insandı. Öyle miydi? Pardon, tabii siz daha iyi bilirsiniz mutlaka. Duymazdan geliyorum. Anneniz bir yandan babanızı kızdıracağınız için telaşlı, size bağırdı. Kolunuzdan çekti, oyuncağı düşürdünüz, bir parçası koptu o zaman ve bu kez siz ağlamaya başladınız. En sevdiğiniz oyuncağınızdı, bir aile dostu yurtdışından getirmişti. Amma yazdınız ha, diyor. Anneniz kolunuzu çimdikleyerek, sizi merdivenlere iteledi. Kardeşinizi ise kucağına aldı ve sakinleştirmeye çalıştı. Muhtemelen aşağıya indiğinizde gürültü patırtı babanızı çileden çıkaracaktı. Bu doğru olabilir, diyor, yani tüm bunlar yaşansaydı. Gürültü sevmezdi.

Yol boyu anneniz kardeşinizi oyalamaya çalıştı. Çünkü araba tutuyordu. Kusmasını engellemek için ona ninniler söyledi. Yetmeyince avucunu açıp biri tutmuş, biri getirmiş, biri pişirmiş oyununu tekrar tekrar oynadılar, kardeşinizin en eğlendiği oyundu. Annenizin kardeşinizin küçük parmağını tutup hani bana hani bana demiş, derkenki sesi kulağınızda. Hatta rüyalarınıza girdi pek çok kez. Evet doğru, bunu anlattım size. Pek çok kez girdi mi bilmiyorum ama bir kez burada konuştuk o rüyayı, ne olmuş yani, anlamıyorum Birkan Bey sizi. Anlayacaksınız, diyorum, sabredin.

Anneniz hani bana hani bana diyerek onu gıdıklarken, siz de katılmak istediniz oyuna bir ara. Annenizi taklit ederek, gıdıklamaya çalıştınız kardeşinizi. Ama sertti hareketiniz. Parmaklarınızı gıdıklamaktan çok kaşır gibi, can yakacak şiddette soktunuz kardeşinizin koltuk altlarına. Anneniz bunu da gördü. Dur Yankı, acıtacaksın canını kardeşinin diyerek itti elinizi. Ben

böyle bir şey hatırlamıyorum. Babanız arka koltuktaki itiş kakıştan bunaldı sonunda. Yeter, diye bağırdı, susun yeter. Kestiniz hemen sesinizi. Başı ağrıdı babanızın dedi anneniz, sessiz olun. Sık sık ağrırdı sizin gürültünüzden. Bu yüzden susturulduğunuz olurdu. Bak o da doğru, hayret bir şey doktor, sanki aynı evde büyümüşüz.

Nihayet vardığınızda anneniz zaten yorulmuştu. Babanız bavullarınızı eve yığdı, şöyle bir baktı, siz eşyaların arasında koşmaya başlamıştınız bile. Şu baş ağrısı olmasa kalırdı aslında. Fakat şimdi tahammülü yoktu çocuk gürültüsüne. Gitmem lazım dedi annenize, kardeşinizi koltuk altlarından tutup kaldırdı, başını karnına gömerek hani bana hani bana yaptı. Kıkırdadı o da. Hani bana hani bana dilinize takılan bir şarkı gibi dönüyordu artık beyninizde. Babanız yanınızdan geçerken başınızı okşayıp, daha doğrusu karıştırıp şöyle bir, üzmeyin annenizi dedi, güzel oynayın. Kucaklamadı sizi. Bu uyarı sizeydi bir tek. Kardeşiniz neşeden, şakadan ve sevgiden alırken payını, size düşen bir uyarıydı, hatta belki biraz tehdit. Bozuşmayalım sonra. İyi geçin kardeşinle. Anneniz işe gömülmüştü bile. Babanızın kapıyı kapatma sesini duyar duymaz kenara atılmış bir örtüyü geçirdiniz başınıza. Başladınız kardeşinizi korkutma oyununa.

Saatine bakıyor. Ne zaman bitecek bu iş dediğini duyabiliyorum. Masal dinlemeye mi geldim buraya? Vaktimiz var diyorum, sizden sonra hastam yok. Söylediğim an pişman oluyorum. Burada yalnızız ve gelecek kimse yok. Çocukluk hikâyesine dalınca ben de kaptırdım sanki kendimi, karşımdaki bana zarar veremeyecek kadar küçük bir çocuk gibi düşündüm belki de. Tuğba birazdan burada olur ama diye yalan söylüyorum. Bundan

bana ne, der gibi bakıyor. Sıkıntıyla yaslanıyor arkasına. Devam edin diyor, nereye varacak bakalım bu hikâye.

Anneniz tarafından dışarı kovalandıktan sonra havuzun etrafında dönmeye başladınız. Beyaz örtünün içinden kardeşinizin gölgesini görebiliyordunuz. Onun açısından ne olmuştu bilemeyiz elbette ama bir tahminde bulunmak gerekirse, korkuyordu aslında, biliyordu içinde siz varsınız örtünün ama yine de korkar bir çocuk, kaptırır kendini oyuna ve arkasından gelen şeyin abisi olduğunu bilse de, bir hayaletmiş duygusunu yaşar. Sadede gelecek misiniz, diyor sinirli bir tonda. Kardeşinizin duygusuyla empati kurmak hoşunuza gitmedi, diyorum karşılık olarak. Çünkü suçlu hissediyorsunuz kendinizi. Evet tabii, diyor bunun üzerine, o oyunu oynamasaydık, düşmezdi belki hiçbir zaman suya.

Oyununuz uzadıkça uzadı. Siz beyaz örtünün içinde nefes nefese koşarken, beyninizdeki şarkı susmuyordu hâlâ. Huu huu sesi çıkarıyordunuz ama bozuk bir plak gibi dönüyordu kafanızın içinde hani bana hani bana. Kardeşinizin kıkırdamaları sonra. Annenizin onu gıdıklarken neşesi. Sanki arabanın içindeki o andaymışsınız gibi öfkeyle doluyordu içiniz. Sizin kardeşinizi gıdıklamanıza izin vermemişti anneniz, neymiş canını acıtacakmışsınız. İyice yaklaştınız ona. Örtünün altında nefes almak da zorlaşmıştı artık, çıkarıp attınız o yüzden, hemen dibinizdeydi kardeşiniz. Yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle bakıyordu size. Hu hular hani banalara dönüştü o zaman. İlk cümleniz buydu aslında, sonradan söylediğiniz değil. Hani bana... hani bana... diyerek kardeşinizin göbeğini avuçladınız. Gıdıklamak istediniz belki sadece. Babanızın az önce yüzünü gömdüğü, annenizin yol

boyu defalarca gıdı gıdı yaptığı yere, siz tırnaklarınızı geçirdiniz, hani bana hani bana... Kardeşiniz o an dengesini yitirdi.

Dayanamayıp kalkıyor ayağa, bu kadarı fazla artık. Oturun diyorum, bitireyim hikâyemizi, sonra siz konuşursunuz istediğiniz kadar. Hikâyemizi mi, hasta mısınız siz? Kütüphaneye yürüyor. Hastasınız, başka bir açıklaması yok bunun. Camın ardındakileri inceler gibi duruyor bir süre.

Kardeşiniz dengesini yitirip suya düştükten sonra koşup annenize haber verebilirdiniz, diyorum. E kesin artık diye yükseltiyor sesini. Bu yüzleşmeyi yaşamak zorundasınız Yankı Bey. Acı çekiyorsunuz, görebiliyorum. Bir kez çekin şu acıyı, geçin o ateşin içinden. Sonra rahatlayacaksınız. Yüzünü dönüyor bir hışım. Peki diyor, yüzleşeyim öyle mi? Elinde bir şey parlıyor. Güneş geliyor gözüme, net göremiyorum. Kitaplığın vitrinini açtı da oradan mı çıkardı, yoksa bir göz yanılması mı bu? Elindekini bana doğru uzatıyor. Siz bir yalancısınız diyor. Mektup açacağı bu. Kaldırmamış mıydım? Elinizdekini kenara bırakın önce, diyorum ayağa kalkarken. Bunu mu, diyor gülümseyerek, korkuyor musunuz yoksa? Yankı Bey, diyorum, rica ederim sakin olun. Elimi cebime götürüyorum, telefon orda, bir fırsatını bulup mesajı göndermeliyim. Keşke daha önce, yüzünü kütüphaneye döndüğü sırada düşünebilseydim.

Kardeşim suya düştüğünde debelendiğini hatırlıyorum, diyor. Elinizdekini bırakın önce Yankı Bey, öyle konuşalım. Ama onu ben itmedim. Ben sadece oyun olsun diye... Suyun içinde çırpınıp duruyordu. Beynimin içindeki hani bana hani banalar devam ediyordu ama sanki daha zayıflamıştı. Kendi kendime bir oyun oynadım. Zaten oynardım böyle oyunlar. İçimden

sayardım mesela, radyodaki şarkı bitsin o zaman başlayacağım yemeye. Halının desenlerinde oyuncak arabayla üç tur atıp öyle gideceğim çişe. Haminne'nin örgüsünde bir sıra bitsin o zaman kapatacağım televizyonu. Kafamdaki hani banalar hepten susunca çıkaracağım kardeşimi. Hani bana hani bana... hani bana hani bana... Kitaplığın önünde bir ileri bir geri yürüyor, başını öne eğmiş sayıklar gibi, elinde mektup açacağını çevirip duruyor. Düşürse diyorum, hemen koşup alabilir miyim? Bakışlarının ayaklarında olmasından istifade edip telefonu çıkarıyorum, Tuğba'nın numarası, 112 yazısı, çabucak basıyorum, gönder. Telefonu cebime koyduğum an kaldırıyor o da başını. Hani banalar sustuğunda onun da çırpınması bitti, diyorum, doğru mu? Çok biliyorsunuz değil mi derken bir adım atıyor bana doğru. Elindeki açacakta gözüm. Oturun Yankı Bey, lütfen. Kafamdaki şarkı bitsin otururum diyor gülerek. Bu haliyle gerçekten deli gibi görünüyor. Bir adım daha atıyor bana doğru, geri çekiliyorum. Kaya'yı da iteceğimi düşündünüz diyor, suda boğulmasını izleyeceğimi. Açacağı tutan elini arkasına saklıyor, göremiyorum. Gözüm çekmeceye gidiyor, kapalı. Açacak nasıl geçti eline? Beni hastaneye yatıramayacaksınız doktor. Yankı Bey, kimse sizi zorla... Anlatayım... Duymuyor. İyice yaklaşıyor. Sırtım duvarda şimdi, bacağımın yanında, üzeri ıvır zıvır dolu sehpayı hissediyorum. Tek elimle yokluyorum. Kendimi savunacak bir şey... Kardeşinizi bilerek öldürmediniz diyorum. Küçüktünüz. Ölüm nedir, onu bilemezdiniz zaten. Gülümsüyor. Beni sakinleştirmek için söylüyorsunuz. Hayır hayır, kesinlikle öyle değil, sadece çok öfkeliydiniz. Anneniz sizi anlamadı, babanız kollamadı, yalnız bırakıldınız. Sus, derken açacağı dudaklarıma dokunduruyor. O

an işte elime geçen şeyi can havliyle saplıyorum böğrüne. Geri çekiliyor. Yerde şimdi, feryat ediyor, kan içinde gömleği, elime bakıyorum... Onun eline bakıyorum, orada bir şey yok. Mektup açacağı nasıl geçti benim elime? Dışarıdan siren sesleri geliyor, telsizler, polis telsizleri. Koridoru koşarak geçiyorum. Sokak kapısını açıyorum, bağırıyorum, yardım edin, yardım edin! İki polis memuru karşımda. Birkan Bey? Çabuk gelin, diyorum, içeride, bana saldırdı, o yüzden ben de... Adamlar yüzüme bakıyorlar, bu taraftan, bu taraftan diyorum. İçeride mi diyor biri. Evet yaralı, çabuk olun. Saldırdı bana, ben de... Koridorda yürürken, kapı çarpma sesi geliyor. Cereyan yaptı diyorum, neresi açık ki. Başım çatlayacak sanki. Öldürdüm mü yoksa onu, nasıl yaptım bunu? Polis sakin olun diyor, sakin olun. Sesli söyledim öyleyse. Psikotik diyorum. Efendim, diyor polis, anlamadım. Hastaneye yatması gerekiyordu. İşte diyorum, odaya girince, balkon kapısı çarpıyor. Dönüp polislere bakıyorum, adamın gözleri odanın içinde geziniyor. Nerede? Kapı çarpıyor diyorum. Beyefendi adam nerede? Arkama bakıyorum. Şimdi buradaydı, diyorum, şimdi buradaydı.

"Bana benzeyen ama ben olmayan, yazdım deftere."

Şimdi Buradaydı, her sayfasında yeni soruların ve ihtimallerin ortaya çıktığı, son sayfasına kadar sürekli yükselen bir merak ve şaşkınlıkla ilerleyen bir roman. Bir cinayeti önleme sezgisiyle hareket eden Psikiyatrist Birkan, tehlikeli bulduğu hastasını dikkatle izlemektedir. Hatırlamalar ve soru cevaplar eşliğinde seanslar akıp giderken birbirine geçen olaylar, mekânlar, kayıplar; anneler babalar ve sevgililer; tutkular ve hesaplaşmalar boy gösterir. İpuçları, işlenmiş suçları mı yoksa işlenecek olanları mı göstermektedir?

Her romanında yeni bir tarz, yeni bir teknik, yeni bir atmosferle karşımıza çıkan ödüllü yazar Irmak Zileli, soluksuz ilerleyen bu yeni romanında okurunu hızla dönen bir çarkın içinde tutuyor.

Başrol bir tanedir bence. Her zaman. O öyle paylaşılabilecek bir şey değil. İyi, Kötü, Çirkin *denince Clint Eastwood gelir akla. Ne oluyordu sonunda, onu unuttum. Birbirlerini mi öldürüyorlardı? En sonunda canlı kalan kimse odur işte başrol. Bu da bir kriter yani.*

EVEREST
www.everestyayinlari.com
/everestyayinlari
/everestkitap
/everestyayinlari

9 786253 694005